

FRITZ BRAUN

NOI CEI DIN ISRAEL!

Cum s-au format națiunile din Israel

EDITURA STEPHANUS

Ce avem noi de-a face cu Israel, cu statul evreiesc din Orientul Apropiat?

Sau adevăratul Israel înseamnă ceva mai mult decât acest stat?

Prezintă Israel o atât de mare însemnătate, pentru vremea sfârşitului lumii, încât ar trebui să dobândim informaţii mai vaste în această privinţă?

Termenii: *evrei, israeliţi, Israel, Iuda, iudei, israeli* se referă la unul şi acelaşi lucru?

Ce relaţii tainice există între vechiul Israel din Orientul Apropiat şi „popoarele creştine" din restul lumii? Este vorba numai despre o relaţie *„spirituală"* între creştini şi poporul Israel?

Promisiunile divine făcute patriarhilor Israelului, referitor la înmulţirea uriaşă a copiilor lui Israel, au cunoscut, în decursul istoriei, doar o împlinire *„spirituală"* sau una *„literală"?* Dacă da, atunci unde se pot găsi astăzi sutele de milioane ale urmaşilor lui Israel?

Unde se află acum adevăratul Israel biblic?

Care este semnificaţia reală a termenului biblic *„păgâni"?*

Membrii Bisericii Domnului Isus provin din rândul popoarelor ne-evreieşti sau... ?

Cine au fost strămoşii noştri? De unde venim noi?

Pentru a găsi răspunsuri surprinzătoare la aceste întrebări captivante, citiţi cartea *„NOI, CEI DIN ISRAEL."*

Atunci Biblia şi istoria vi se vor prezenta sub o nouă lumină.

EDITURA

ISBN 973 - 9174 - 68 - X

FRITZ BRAUN

NOI, CEI DIN ISRAEL

FRITZ BRAUN

NOI, CEI DIN ISRAEL

Cum s-au format națiunile din Israel

Traducere din limba germană: *Monica Dan*

Ediție revizuită și prefațată de: *Constantin Moisa*

EDITURA STEPHANUS

Consilier editorial: CONSTANTIN MOISA

Titlul original, în limba germană, al acestei cărți este
WIR, AUS ISRAEL

Traducerea de față s-a făcut după textul celei de a treia ediții în limba germană, apărută în 1992, la Morgenland-Verlag, D- 7777 Salem, deținătoarea copyright-ului.

© pentru ediția în limba română: Editura Stephanus, 1996, București, România.

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973 - 9174 - 68- X

ÎN LOC DE PREFAŢĂ
- despre autor -

Theodor Friedrich Braun s-a născut la 31.05.1904 în Bijapur/Indiile de Vest. Fiul misionarului Friedrich Braun din Basel, şi-a petrecut copilăria în sudul Germaniei (Schwabenland). A fost comerciant, jurnalist. În 1930 s-a căsătorit cu Magda, născută Gsell, fiica unui pastor; au avut 6 copii. În 1932, a fondat revista *„Das Zeitbild"* (Imaginea timpului) unde era prezentată, dintr-o perspectivă biblică, evoluţia vremurilor premergătoare sfârşitului. În 1936, revista a fost interzisă de autorităţile de atunci sub pretextul „lipsă de hârtie". Apoi a activat ca redactor şi corespondent german în Londra. Acolo, pentru prima dată ia cunoştinţă de *„Britisch-Israel-Bewegung"* (Mişcarea Britisch-Israel) care prezintă arborele genealogic retroactiv până la David. Gândul acesta nu l-a mai părăsit, tema l-a fascinat.

După al doilea război mondial şi detenţia americană a fost temporar profesor la o şcoală de comerţ. În 1947 a întemeiat *„Wort und Zeit-Verlag"* (Editura *Cuvânt şi Timp)* şi *„Das Morgenland"* (Orientul). În continuare, funcţionează ca scriitor creştin şi predicator al Evangheliei. În anul 1955, fondează, împreună cu sora sa Gertrud *„Missions-*

bundes Wortgemeinde" (Alianța misionară *„Biserica după Sfânta Scriptură")*. Căutarea celor 10 seminții israelite dispărute care nu s-au mai întors niciodată după robia asiriană în întunericul Asiei, îl conduce la un studiu mai profund al Bibliei. Pe la 50 de ani îi apare prima ediție a broșurii *„Noi, cei din Israel"*. În castelul Rauschenberg/Steigerwald a ținut numeroase studii biblice săptămânale și cursuri împreună cu fratele W. J. Pasedag, spre a dovedi *„cum s-au format națiunile din Israel"*. Până la plecarea acasă la Domnul, în mai 1987, autorul și-a adus o reală contribuție pentru îndepărtarea întunericului referitor la *„semințiile pierdute ale Israelului"*.

Fie ca publicarea în românește a acestei cărți să sporească dragostea noastră pentru poporul ales al lui Dumnezeu, motivați de cele spuse în Ps. 122.6: ***„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă!"***

CONSTANTIN MOISA

București 7 oct. 1996

PREFAȚĂ LA A DOUA EDIȚIE ÎN LIMBA GERMANĂ

Această carte iese acum într-o a doua ediție amplificată. Ca și cea anterioară, este astfel structurată încât cititorul însuși să poată face o apreciere legată de diferitele variații referitoare la această temă. O îmbogățire deosebit de valoroasă a conținutului, fără îndoială o constituie contribuția fratelui W. Pasedag, care termină cartea, conținând fundamentarea biblică, spirituală a subiectului celor zece seminții.

Extrasele din literatură, tabelele cronologice menționate în context și asociația *„British–Israel–World–Federation"* (Federația Mondială Britanic-Israeliană) fac posibil un studiu extins al materiei a cărei semnificație abia dacă este bănuită de către cei mai mulți dintre credincioși, cu atât mai puțin recunoscută. W. Pasedag a expus următoarele gânduri de mare ajutor, într-o scrisoare adresată mai multor autori, care în revistele lor au respins pripit adevărul referitor la cele 10 seminții.

„Dacă eu explic cuiva: «Într-o casă obișnuită, în mod normal există o bucătărie», îi spun deci un lucru de la sine înțeles. Dar dacă afirm: «În consecință, casa și bucătăria sunt aceleași con-

cepte», aceasta este o confuzie. În felul acesta se tratează articolul menționat referitor la Iuda și Israel. Dacă încă atât de mulți fac acest scurtcircuit, nici nu trebuie să promoveze aceasta. N-o spun ca repros, pentru că știu din proprie experiență cât de mult durează pentru a vedea aici mai clar. „Unde sunt cele 10 seminții?" *Acest titlu nici nu s-ar putea înțelege, pentru că tendința lor este: evreii sunt întregul Israel, cine crede altfel, cu siguranță că greșește! La aceasta se remarcă și anumite contradicții la fr. S: el accentuează foarte conștient că mai există încă cele 12 seminții, iar pe de altă parte spune că Dan și Efraim nu mai există, pentru că Dumnezeu nimicește întemeietorii cultului idolatru (fie că este vorba despre un singur individ sau despre o întreagă seminție) și de aceea ele nu mai sunt găsite în Apocalipsa 7. În continuare, se spune că Ezra a relatat despre întoarcerea tuturor semințiilor. În realitate, cartea Ezra vorbește numai despre Iuda, Beniamin și Levi* (Ezra 1.5)".

* * *

Deci, eu nu sunt singurul martor în Germania al acestui adevăr despre cele 10 seminții. Și din gura a 2 sau 3 martori, este cunoscut adevărul. Însă cei care refuză nu se lasă convinși de nimic, ei cred atât de puțin argumentarea biblică, la fel cum cardinalii catolici, episcopii și papii de pe vremea lui Luther nu se lăsau convinși de disputele teologice. Editorul unei cunoscute reviste creștine tratează pe scurt într-un studiu de critică literară întrebarea: „*Unde sunt cele 10 seminții?*" și scrie: „*Atunci bineînțeles că toate mădularele adunării azi ar fi israeliți sau numai o parte dintre ei!...*

Consecinţele sunt imprevizibile! Ar trebui să preluăm aceste consecinţe, dacă această interpretare ar conţine adevărul. Dar tocmai de aceasta nu suntem convinşi în nici un fel'.

Putem fi convinşi prin experienţă numai când vrem să ne lăsăm convinşi! Domnul a vrut mereu să-i strângă pe copiii lui Israel, cum îşi strânge găina puii sub aripi, dar ei nu au vrut. Şi această stare de a nu vrea se repetă mereu la credincioşi, deseori fără să-şi dea seama. Este aşa de comod să se rămână la cele vechi cunoscute, confirmate! Consecinţele noului sunt atât de „imprevizibile" încât ne sperie. Apariţia unor noi descoperiri şi dezvăluirea adevărului până atunci îngropat are mereu efect de schimbare radicală şi produce numeroase sciziuni în sânul poporului lui Dumnezeu. Adevărul despre cele 10 seminţii, pe care Domnul îl descoperă acum în vremurile din urmă, adunării Sale, ajunge, prin marea lui importanţă, să afecteze înţelegerea noastră cu privire la semnificaţia altor cunoştinţe, având un efect despărţitor în creştinătate, ceea ce constituie şi o demonstraţie a autenticităţii lui, *„căci trebuie să fie şi partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiţi buni"* (I Cor. 11.19).

Prin cei *„găsiţi buni"*, conform textului original, trebuie înţeleşi cei care au fost încercaţi, verificaţi şi care ştiu să încerce. Când este descoperit un nou aspect al adevărului, se întâmplă ceea ce I s-a întâmplat şi Domnului, care este Adevărul: chiar cei mai evlavioşi adepţi ai tradiţiei L-au respins sub motiv că provenea din Nazaret şi că din Galileea nu s-a ridicat nici un profet şi pentru că nu a cerut mai întâi permisiunea căpeteniilor din Ierusalim.

Fără îndoială că cu cât credincioşii se grăbesc să se pronunţe şi iau hotărâri pripite (adică nu sub călăuzirea Duhului Sfânt) împotriva acestei cunoaşteri a celor 10 seminţii, cu atât mai mult ea se va impune mai sigur şi mai repede în adunare, unde numărul credincioşilor maturi spiritualiceşte şi care cer şi primesc duhul de înţelepciune şi de eliberare de orice voal de ignoranţă este într-o continuă creştere.

* * *

Orice adevăr trebuie să fie revelat: cine cere dovezi sau semne, conform versetului din Mt. 12. 39, aparţine unui neam ***„viclean şi preacurvar... Dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona"***. Şi pentru cunoaşterea adevărului despre cele 10 seminţii este adevărat cuvântul din Ioan 3.27: ***„Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer"***. Înţeleptul Gamaliel, cu toate că este mort, mai vorbeşte şi azi: ***„Şi acum, eu vă spun: «Nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia şi lăsaţi-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu»"*** (F.A. 5. 38-39).

Pentru mulţi credincioşi, de exemplu, apropiata împărăţie de o mie de ani este subiectul unei speranţe sigure, glorioase, pentru alţii împărăţia de o mie de ani, răpirea şi celelalte evenimente din acest context sunt o înclinaţie spre visare, exaltare. La fel este şi cu adevărul despre cele 10 seminţii!

Într-un fragment dintr-un articol în limba engleză, intitulat *„Concordant"*, fratele Knoch şi-a

făcut cunoscut adepților săi, opinia sa în această problemă. El a scris că în trecut a fost „foarte interesat" în problema anglo-israeliană și Marea Piramidă. Dar apoi a recunoscut din Scriptură că în actuala dispensațiune a harului nu prezintă nici un avantaj (!) să fii israelit (?? Fritz Braun). A se încrede în carne (firea pământească), pentru el era o inutilitate sau un gunoi ca și pentru Pavel, și el nu-și mai dorea o cetățenie pământească, pentru că găsise una cerească.

Fratele Knoch, un spirit foarte pătrunzător de altfel, dar ceva prea analist și prea puțin sintetic aici, face o mare greșeală de logică. Fără îndoială că mișcarea anglo-israeliană are mai întâi multe lucruri firești și arată o orientare pământească în accentul pus mai ales pe originea comună a poporului britanic și a împărăției lui Israel. Noi nu limităm cele 10 seminții numai la Anglia și America și nu vedem întreaga problemă așa de național-politic pământește, ca mișcarea anglo-israeliană, ci recunoaștem cu luciditate în această problemă o realitate extraordinară, căreia credința și cunoașterea noastră trebuie să-i facă față, pentru că lărgește orizontul înțelegerii noastre, dar care în chemarea noastră cerească ne poate impresiona foarte puțin, așa cum a fost Pavel conștient de realitatea că după trup era israelit din seminția lui Beniamin. Când se cunoaște și recunoaște esența adevărului în această cunoaștere despre cele 10 seminții, cu siguranță că atunci prin aceasta nu se mai proclamă nici un fel de încredere în firea pământească. Tocmai cunoașterea adevărului ne face liberi și de încrederea în firea pământească.

Knoch este de părere că atunci când se abordează adevărul celor 10 seminții cu locul lor

de reşedință actual, atunci ar trebui să le aparținem entuziasmați şi să renunțăm la chemarea noastră cerească şi la alegerea noastră, ca să ne reîntoarcem la Israel. Aceasta este o concluzie greşită fundamental, pe care Knoch încearcă acum să o consolideze, „combătând" dovezile biblice, istorice, lingvistice într-o manieră ironică, ca să nu spunem lipsită de respect. Contraargumentele lui sunt adesea de-a dreptul banalitate dezarmantă şi superficialitate. De fapt, Knoch împlineşte prima parte a versetului biblic cunoscut: ***„Cercetați toate lucrurile"***, dar el nu păstrează ce este bun, ci aruncă totul şi nu mai găseşte nimic bun. Cu alte cuvinte: are tendința, în predispoziția lui analitică unilaterală, pur şi simplu să arunce copilul cu cădiță cu tot. Dar este totuşi mult mai bine să nu se arunce toată apa din cădiță, astfel că se vor păstra, cu siguranță, şi copilul şi cădița. La fel procedează Knoch cu privire la somnul sufletului, concept pe care tocmai de aceea nu-l acceptă mulți frați care pot judeca duhovniceşte.

Încă un indiciu necesar aici în prefață, deoarece cu puțin înainte de a da materialul la tipar, cu greu se mai poate adăuga ceva în textul cărții: În Is. 53.2 citim: ***„El a crescut înaintea Lui ca o Odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfățişarea Lui n-avea nimic care să ne placă"***. Aici cuvântul ebraic *yoneq* este pentru lăstar. În Ez. 17.22 din contră, în mod remarcabil nu este *yoneq*, ci forma feminină *yonequet* pentru lăstar sau mlădiță! Prin aceasta se sugerează accederea la un moment dat pe tronul lui David a unei prințese, ceea ce ar putea foarte bine să se potrivească

cu fiica lui Zedechia, Tamar Tephi, care a venit de la Ierusalim în Irlanda prin Egipt și Spania.

Teologia vede în acest lăstar din Ez. 17.22 numai pe Domnul Cristos. Totuși, aceasta nu este posibil pentru că nici Domnul Isus, nici mama Sa Maria nu erau urmașii lui David pe linia regală, care duce prin Solomon la Zedechia (și din care a descins Iosif, soțul Mariei). Maria, mama Domnului Isus, venea mai degrabă din linia davidică ce curgea prin Natan și care nu a lăsat împărați pământești (Lc. 3.31; II Sam. 5.14).

Este o diferență dacă un credincios care nu știe nimic despre Epistolele lui Pavel urmărește evoluția celor 10 seminții, sau dacă face lucrul acesta *„un ispravnic al tainelelor lui Dumnezeu"!* De altfel, vom aborda problema celor 10 seminții și din perspectiva lui Pavel: ***„Toate lucrurile sunt ale voastre,... și voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu"*** (I Cor. 3.21-23).

FRITZ BRAUN

Rauschenberg, iulie 1964

PREFAȚĂ LA A TREIA EDIȚIE ÎN LIMBA GERMANĂ

De la apariția celei de a doua ediții, au trecut mai mult de 25 de ani. Atât autorul cărții, Fritz Braun, cât și autorul capitolului conținut aici: *„Mădularele lui Cristos sunt israeliți"* între timp au decedat, așa încât este de datoria mea, ca fiu al autorului și producătorul ediției, să atrag atenția stimaților cititori asupra unor noi puncte de vedere, care merită să fie luate în seamă, deoarece textele nu pot fi schimbate de mine.

Este vorba de noțiunile *Iuda* și *iudei* sau *evrei.* Atât Fritz Braun, cât și Willy Pasedag, în scrierile lor despre semințiile lui Israel au pornit de la părerea că neamul, seminția biblică *Iuda* și urmașii ei se continuă azi numai în *iudei, evrei.* Această părere, de altfel larg împărtășită în cercurile creștine cred că nu mai poate fi reținută, după cercetările care au continuat și după cunoștințele recente în problema Israelului. Pentru aceasta sunt enumerate aici unele motive care ne dau imboldul pentru cercetări individuale ulterioare:

1. Nu numai cele 10 seminții ale Regatului de Nord al lui *Israel,* dar mai ales marea majoritate a locuitorilor Regatului de Sud, *Iuda,* au fost duși

în Asiria (compară cu II Împ. 18.13) și de acolo „s-a pierdut" împreună cu celelalte seminții în lumea popoarelor.

În „robia babiloniană" a fost dusă doar o mică rămășiță din Regatul de Sud, *Iuda,* practic numai locuitorii Ierusalimului (compară II Împ. 24.14). Și din Babilon s-a întors din aceștia după 70 de ani numai o parte la Ierusalim, și această parte a repatriaților împreună cu aparținătorii lor babilonieni, edomiți, cananiți și din alte popoare, care au aderat la religia iudaică în decursul istoriei, constituie punctul de plecare pentru iudaismul modern.

Deci nu este necesar ca această masă a evreilor de azi să fie, așa cum s-a crezut, descendenți direcți ai semințiilor biblice israelite: *Iuda, Beniamin* și *Levi,* ci este vorba în relația lor cu Iuda și Israel în continuare de o concordanță după nume, nu însă etnologică.

Această realitate este semnificativă, studiată și documentată detaliat de un cunoscut istoric evreu Arthur Koestler, în cartea lui *„A treisprezecea seminție"* (disponibilă la Editura Morgenland). În textul introductiv al ediției (Fritz Molden) din această carte se pot citi următoarele propoziții concludente: *„Evreii din zilele noastre sunt semiți? La această aparent ciudată întrebare Arthur Koestler dă un răspuns uimitor... Arthur Koestler povestește cu măiestria sa specifică istoria fascinantă a poporului cazar și expune dovezile pentru teoria lui: majoritatea evreilor din ziua de azi nu au o descendență semitică din cele 12 seminții ale lui Israel, ci din a „treisprezecea" seminție, poporul turc al cazarilor.*

2. Seminția lui *Iuda* și urmașii ei în evoluția lor istorică bineînțeles că și-au pierdut la fel

identitatea lor ca și celelalte seminții ale lui Israel. Această pierdere a identității a fost într-adevăr premisa pentru pierderea și regăsirea lor vestite de prooroci în Biblie (compară Ier. 50.4-7, Ez. 34.16, Ez. 37.11).

Conform textului din Is. 62.2, Sionul (Israelul credincios) va avea un nume: ***„Și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului".***

În consecință, nu se pot recunoaște adevărații urmași ai lui Israel cu vechile lor nume (Iuda, iudei, Israel, israeliți), ci trebuie să fie găsiți sub un alt nume nou.

3. Noțiunea *iudeu-iudei* sau *evreu-evrei*, în trecut a fost prea puțin luată în considerare, în sensul că Biblia face o diferență clară între adevărații iudei și cei falși. Apostolul Pavel scrie în Epistola către Romani referitor la aceasta și altele: ***„Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.***

Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu" (Rom. 2.28-29).

Adevărații „iudei", adică adevărații descendenți ai lui *Iuda* cel biblic se recunosc așadar nu după tradiția religioasă exterioară și după forme, ceea ce a caracterizat aproape întotdeauna iudaismul, ci se recunosc după tăierea împrejur a inimii, după credința din inimă în adevăratul Fiu al lui David, Răscumpărătorul lui Israel, Domnul Isus Cristos. În F.A. 26.11 citim cum au fost numiți de atunci înainte acești adevărați iudei.

După aprecierea biblică – şi aceasta trebuie să fie criteriul pentru credincioşi – sunt falşi iudei cei ce numai pe baza numelui lor şi prin aceasta legaţi numai de tradiţii religioase pur exterioare şi forme, au pretenţia că sunt descendenţii seminţiei lui Iuda din Biblie şi prin aceasta şi moştenitori ai promisiunilor biblice de a conduce lumea (compară Gen. 49.10).

Cui aparţin într-adevăr asemenea falşi iudei, ni se comunică prin avertizarea dublă din Ap. 2. 9 şi 3. 9.

Cu siguranţă că, pentru a avea o perspectivă realistă despre Israel şi vremurile din urmă, vom avea de câştigat dacă luăm în considerare asemenea realităţi şi contexte, în lectura de faţă.

DIETER BRAUN

I

CUM S-AU FORMAT NAȚIUNILE DIN ISRAEL

(după sursa engleză)

„Copiii lui Israel, ca nisipul mării!"

În Rom. 9.27 se citează cuvântul aparte din Is. 10.22-23: ***„Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuși numai o rămășiță se va întoarce, căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse dreptatea.***

Și nimicirea aceasta, care a fost hotărâtă, Domnul, Dumnezeul oștirilor o va aduce la îndeplinire în toată țara".

La aceasta se potrivește celălalt cuvânt: ***„Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta"*** (Gen. 28.14).

Dacă interpretăm Biblia chiar și aici textual – și o facem fără șovăire – atunci copiii lui Israel ar trebui să fie în zilele noastre într-adevăr o mulțime de oameni care nu se poate număra, ceea ce nu corespunde realității, dacă considerăm israeliți numai iudeii, evreii, pentru că actualmente în lume există doar câteva milioane de evrei. Dar dacă găsim pe copiii lui Israel în națiunile din Europa

şi America, aşa cum fac mulţi cercetători ai Bibliei de mult în Anglia şi America, atunci acest verset biblic referitor la nisipul mării aduce o altă lumină.

Teologul din Londra, D. Rutherford, în cartea lui: *„Anglo-Saxon-Israel"* scrie următoarele: *„După moartea împăratului Solomon, Israelul s-a împărţit în Regatul de Nord şi de Sud* (I Împ. 12). *Regatul de Nord era alcătuit din 10 seminţii, exclusiv Iuda şi Beniamin. Acestea din urmă au format Regatul de Sud, cu capitala la Ierusalim. Ambele regate au fost pedepsite de Dumnezeu prin deportare pentru căderea lor în idolatrie. Primul a fost Regatul de Nord. Locuitorii lui, deci cele 10 seminţii, au fost duşi în robie în Asiria, adică ţinutul din nordul Mesopotamiei* (II Împ. 17.1-23). *După 100 de ani au fost deportaţi şi locuitorii Regatului de Sud, dar ei au fost strămutaţi în Babilon, adică în sudul Mesopotamiei. Din aceştia, după 70 de ani de robie, un mare număr s-a întors la Ierusalim (Ezra şi Neemia), pe când cele 10 seminţii ale Regatului de Nord nu s-au mai întors, ci au dispărut sau s-au pierdut «până în ziua de azi»* (II Împ. 17.23 şi 41)".

Cele 10 seminţii ale Regatului de Nord, după luarea în captivitate şi deportare, s-au stabilit la Araxes (un râu în Armenia de azi, care curge în Marea Caspică). Acolo s-au dezvoltat foarte mult. Cartea Tobia tratează acea perioadă. Când regatul Asiriei a fost distrus de babilonieni, israeliţii s-au deplasat spre nord, între Marea Neagră şi Marea Caspică, până în sudul Rusiei, fără oprire. O parte din ei au venit prin Turcia în ţările mediteraneene. O altă parte, mai mică, a mers spre sud, spre Egipt.

Aceste seminţii israelite s-au denumit *sciţi*, care înseamnă călători. Din cuvântul *scit* a rezultat

cuvântul *scoțian!* În fața celorlalte popoare, ei se autodenumeau „fiii lui Isaac", de unde s-a format în decursul timpului cuvântul *„saxon"* sau *sas* (deoarece Isaac înseamnă *Dumnezeu a râs* sau *râsul lui Dumnezeu,* nu este greu de tradus prin sași!). Cuvântul Manase mai este în vechile denumiri Massagethen. În mai multe migrații mari, diferite seminții au venit la Marea Baltică, Marea Nordului și Marea Mediterană. Unii s-au dus în Scandinavia. Seminția Dan și-a lăsat în urmă, moștenire *„urma de șarpe".* El s-a preocupat ca peste tot să-și facă cunoscut numele (Jud. 18.29, Ios. 19.47). Așa a fost el la început DarDANele, apoi MaceDONia, pe Dunăre (DANubia), la fel ca și DON (Doncazaci) și în cele din urmă DANemarca, care este în Iutlanda, al cărei nume vine de la „țara iudeilor, evreilor". Alte spițe se numesc oamenii din nord, din care au descins normanzii. Și ostrogoții și vizigoții au descins din cele 10 seminții ale lui Israel. Pe mare și pe uscat, semințiile israelite au colonizat peninsula Spaniei, care azi se numește Peninsula „Iberică", care vine de la cuvântul „ebraic" (ibrith). Un râu din sudul Spaniei se numește „Ebro". Din ținuturile de la mare din Spania, Germania și Franța, în diferite perioade de timp au venit în Irlanda și Scoția. Aproape toată Europa și America au fost colonizate de ei, mai ales Anglia și America de Nord, deci anglo-saxonii provin din amândouă semințiile casei lui Iosif, Efraim și Manase. Ele au devenit ca nisipul mării și azi au stăpânirea mărilor. Sistemul englezesc de 12 (bani și măsuri) și toată structura limbii engleze indică originalul evreiesc.

Seminția Așer a rămas în Orient (Azerbaidjan) ***„să-și moaie piciorul în untdelemn"*** (Dt. 3.3). Acolo sunt izvoarele de petrol de la Mossul și Abadan.

Grecia, Roma, Spania, Africa de Nord au fost colonizate de cele 10 seminţii care au crescut foarte repede. Când Pavel a mers în Europa, a venit la copiii lui Israel care nu mai ştiau că sunt israeliţi. Spartanii în sudul Greciei mai ştiau aceasta, conform cu I Mac. 12.

D. Rutherford oferă în continuare multe dovezi cum profetul Ieremia a venit cu fiica lui Zedechia pe o corabie a daniţilor prin Spania în Irlanda. Şi azi se poate dovedi că unii israeliţi, plecând din Spania, au debarcat în Irlanda şi Anglia. Ieremia ar fi adus cu sine piatra pe care odinioară Iacov s-a odihnit visând scara cerului. Această piatră a fost unsă şi denumită Betel (Casa lui Dumnezeu), (Gen. 28.10-22). Ea este de culoare roşu închis, încercuită cu benzi circulare de fier, în care a fost dusă, când copiii lui Israel au mers 40 de ani prin pustie. Din această piatră (sau stâncă), Moise a scos mereu apă în pustiu.

Când a lovit cu mânie de două ori, a păcătuit (Num. 20.11-12) şi piatra a avut o fisură care se mai vede şi azi. Această piatră se găseşte în catedrala Westminster din Londra. Pe ea se încoronează regii Angliei. Rutherford dă o listă completă a monarhilor anglo-saxoni, retrospectiv până la Zerah, fratele geamăn al lui Pereţ, fiii lui Iuda şi Tamar (Gen. 38).

În felul acesta, anume că „cele 10 seminţii ale lui Israel pierdute“ au devenit marile naţiuni europene şi americane, Dumnezeu a împlinit cuvintele profeţilor care vorbesc despre copiii lui Israel. Osea 9.17: ***„Dumnezeul meu îi va lepăda, pentru că nu L-au ascultat: de aceea*** (Efraim. N.A.) ***vor rătăci printre neamuri“.***

I Cr. 17.9: *„Am dat o locuinţă poporului Meu Israel şi l-am sădit ca să fie statornic acolo şi să nu mai fie tulburat, pentru ca cei răi să nu-l mai nimicească aşa cum îl nimiceau mai înainte şi pe vremea când pusesem judecători peste poporul Meu Israel".*

Această promisiune a fost dată împăratului David, când Israel locuia în ţara promisă, deci avea „locuinţele lui". De aceea, trebuia să fie vorba de alte locuri decât Palestina.

Gen. 48.16: *„Îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvinteze pe copiii aceştia! Ei să poarte numele meu şi numele părinţilor mei, Avraam şi Isaac, şi să se înmulţească foarte mult în mijlocul ţării!"*

Gen. 35.11: *„Dumnezeu i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Creşte şi înmulţeşte-te; un neam şi o mulţime de neamuri se vor naşte din tine şi chiar împăraţi vor ieşi din coapsele tale.»"*

Amos 9.9: *„Căci, iată, voi porunci şi voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ!"*

Când se pune la bază această răspândire în întreaga lume a celor 10 seminţii a copiilor lui Israel, se explică uimitor istoria cuvântului profetic. Atunci se împlineşte literalmente că numărul copiilor lui Israel în vremea sfârşitului va fi ca nisipul mării. Anglia şi America au imperiul mondial, posedă porţile vrăjmaşilor lor căci au stăpânirea şi au toată bogăţia pe care a promis-o patriarhul Iacov, mai ales celor doi fii ai lui Iosif: Efraim şi Manase.

În Gen. 12.2, Dumnezeu promite lui Avraam: *„Voi face din tine un neam mare şi te voi*

binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare" (textual: îţi voi face numele „mare"). Azi Anglia se numeşte Marea Britanie. Etimologic, cuvântul *britanic* provine din termenii ebraici *brith* = legământ şi *isch* = om.

Marea Britanie înseamnă, aşadar: *marele popor al legământului!*

„Iuda a ajuns locaşul Lui cel sfânt şi Israel stăpânirea Lui" (Ps. 114.2)

Cuvântul *„neamuri"* din Biblia Luther, tradus literalmente înseamnă *„naţiuni"*. Pavel a mers la naţiuni în locul de unde au venit ele, se arată în Ioan 10.16; este sigur că ei nu erau evrei. D. Rutherford scrie în cartea sa *„Anglo-Saxon-Israel"*: *„Avraam nu a fost nici iudeu, nici israelit, ci evreu. Când a ieşit poporul Israel din Egipt şi a venit prin pustie în Canaan, a fost denumit* „copiii lui Israel", *pentru că primise numele Israel. Când a fost apoi regatul împărţit sub urmaşii lui Solomon, Regatul de Sud s-a numit* „casa lui Iuda" *şi era alcătuit din seminţia lui Iuda şi seminţia mică a lui Beniamin. Regatul de Nord s-a numit* „casa lui Israel". *Samaria a fost capitala celor 10 seminţii ale Regatului lui Israel, Ierusalimul era capitala Regatului lui Iuda. Regatul lui Iuda a existat în Palestina aproximativ 4 secole, s-a terminat cu ducerea iudeilor în Babilon unde au rămas 70 de ani. Când le-a fost permisă repatrierea, s-au întors numai câteva mii. Cărţile Ezra şi Neemia confirmă că cei care s-au întors aparţineau seminţiilor lui Iuda şi Beniamin* (Ezra 1.5).

În acord cu II Cr. 11.13-17, leviţii au fost izgoniţi mai târziu de către Ieroboam şi au fugit la

Ierusalim. În continuare, se spune acolo: *„Aceia din toate seminţiile lui Israel, care aveau pe inimă să caute pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, au urmat pe leviţi la Ierusalim, ca să jertfească Domnului, Dumnezeul părinţilor lor".* Aceşti „fugari din zonă" de pe atunci erau martiri, căci din cauza Templului de la Ierusalim şi-au părăsit patria şi bunurile.

Regatul celor 10 seminţii din nord a fost învins cu aproape un secol înaintea distrugerii Regatului lui Iuda şi locuitorii duşi în robia asiriană, de către împăraţii Salmanasar V şi Asarhaddon. Cercetarea istorică în întreaga lume concordă aici complet cu relatările biblice.

Cunoscutul istoric evreu Josephus a scris în anul 70 d.Cr.: *„Cele 10 seminţii nu s-au întors în Israel, numai două seminţii au slujit romanilor după ce Palestina a devenit o provincie romană".*

Rabinul şef din Palestina a declarat în 1918: *„Poporul care este cunoscut azi în întreaga lume ca poporul evreu este alcătuit din vlăstari ale vechilor seminţii Iuda şi Beniamin, cu un număr oarecare de urmaşi din seminţia lui Levi".*

Aşa erau evreii pe vremea Domnului Isus descendenţii acelora care s-au întors din Babilon. Pe vremea asedierii şi mai târziu a distrugerii Ierusalimului în anul 70 d.Cr. de către Titus într-un război sângeros de 7 ani, cei mai mulţi aparţinători ai seminţiei lui Beniamin au părăsit casa lui Iuda din cauza sfârşitului foarte greu şi aşa au scăpat de distrugerea îngrozitoare a Ierusalimului şi marea baie de sânge care i-a urmat. De atunci este vorba la evrei aproape numai de aparţinători ai seminţiei lui Iuda cu Einsprengseln din Beniamin şi Levi. Apoi evreii au fost îndepărtaţi complet

din Palestina în timpul domniei împăratului roman Adrian, şi împrăştiaţi în întreaga lume, *„semănaţi printre popoare"*, aşa cum spune Scriptura. Însă aceşti evrei au ştiut exact în timpul celor 18 secole că erau evrei şi din cauza aceasta şi sufereau.

Regatul de Nord al celor 10 seminţii din momentul împărţirii este denumit în Scriptură mereu numai casa lui Israel sau Efraim, pentru că Efraim era seminţia conducătoare şi cea mai bogată din popor. Aceşti aparţinători ai celor 10 seminţii ale Regatului de Nord nu au fost totuşi niciodată denumiţi evrei. Locuitorii Regatului de Sud, evreii, cu siguranţă erau şi israeliţi în măsura în care descindeau din strămoşul Iacov, care se numea şi Israel. Trebuie făcută o diferenţă între evreii adevăraţi şi falşi (compară Ap. 2.9; 3.9). Aşa fiecare evreu adevărat este un israelit, dar nu orice israelit este evreu, aproximativ aşa cum orice bavarez este neamţ, dar nu orice neamţ este un bavarez.

Ce s-a întâmplat cu Efraim-Israel după robia asiriană? Dacă deci casa lui Israel ar rămâne ascunsă, pierdută, atunci nu s-ar mai putea împlini niciodată unele cuvinte ale profeţilor. În Scriptură, este scris, de exemplu (Gen. 25.1-22), că urmaşii lui Iosif, fiii lui Iacov vor fi foarte roditori, devenind o mulţime de neamuri (Gen. 35.9-11; 15.19). Nu putem indica prin aceasta câteva milioane de evrei de azi, deoarece aceştia nu au devenit o mulţime de neamuri şi provin (eventual) din Iuda, nu din Iosif. Cei doi fii ai lui Iosif au fost Efraim şi Manase. Ei au fost seminţiile conducătoare din cele 10 seminţii ale Regatului de Nord, pentru casa lui Israel. Din această casă a lui Israel trebuia să descindă o mulţime de popoare. În plus, profeţii repetă proorocia despre unirea finală a casei lui

Israel cu casa lui Iuda (de exemplu Ier. 3.18; 31.27-31; Ez. 37.15-23). Cum s-ar mai putea uni Israel cu Iuda dacă nu ar mai fi de găsit?

În istoria Bisericii au existat anumiţi critici ai Bibliei, care au afirmat că de mii de ani a dispărut casa lui Israel şi că de aici nu s-ar mai putea împlini multe pasaje biblice. Onoarea lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său constă şi în faptul că Israel încă mai există şi apare din nou.

Şi în Marea Enciclopedie Ebraică (vol. XII, pag. 249) citim: *„Dacă cele 10 seminţii au dispărut definitiv, atunci împlinirea literală a multor profeţii ar fi imposibilă. Dacă nu au dispărut, atunci trebuie să mai existe azi sub un alt nume".* În ziua cea mare a Ispăşirii, evreii includeau în rugăciunile lor şi Ier. 31.20. Acolo se spune: ***„Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine? Căci când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingăşie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el şi voi avea milă negreşit de el, zice Domnul".***

Josephus, istoricul evreu deja citat o dată, scrie după 40 de ani de la răstignire: *„Cele 10 seminţii sunt până azi dincolo de Eufrat, unde au devenit un număr uriaş".*

Cu siguranţă au mai existat în Iuda mereu câţiva din alte seminţii, dar puţinii englezi sau francezi, care trăiesc în Germania nu fac ca Germania să fie Franţa sau Anglia.

Citim în Lc. 2.36 că proorociţa Ana era din seminţia lui Aşer. Aşa erau părtaşi şi reprezentanţi din cele 10 seminţii pe vremea Domnului Isus.

Ştim dar că în sec. I d.Cr., urmaşi ai celor 10 seminţii trăiau dincolo de Eufrat. Din istoria profană ştim că au colonizat mai ales valea râului

Araxes care curge în Marea Caspică. În cartea apocrifă II Ezra 13.40-45 se scrie: *„Acestea sunt cele 10 seminții, care au fost duse ca robi din țara lor pe vremea împăratului Osea, de Salmanasar, împăratul Asiriei. Și el i-a dus peste apă, și ei au venit într-o altă țară. Dar ei au ținut sfat între ei, să părăsească mulțimea neamurilor și să se ducă într-o țară îndepărtată, în care nu locuiau oameni, ca acolo să-și poată ține legile, pe care nu le-au putut ține în aceasă țară. Și au trecut peste Eufrat în vadurile lui. Căci Cel Preaînalt le-a arătat minuni, ținând apa până când au trecut. Au trecut prin acea țară într-un an și jumătate. Și ținutul a fost denumit Ar-Sareth. Acolo au locuit până în timpuri târzii".* (Ar-Sareth era ținutul situat la nord de Marea Neagră, unde curge un râu care mai poartă și astăzi numele Sareth).

Acest raport este confirmat de istoricul grec Herodot, care relatează că în acel timp, pe care îl numește Ezra, a venit un mare popor care mai înainte locuise la sud de râul Araxes, în mare număr în Europa și s-a așezat în regiunea aflată la nord de Marea Neagră. Herodot a denumit acest mare popor sciți (călători). După Herodot a început mișcarea sciților de la Araxes spre nord deja la sfârșitul secolului VII î.Cr. *„Aceşti sciți spun despre ei* – scrie Herodot – *că sunt unul din cele mai tinere popoare, doar de o mie de ani, când a fost Darius cu armata în ținutul lor. Împăratul perșilor, Darius, a pătruns la sfârșitul secolului VI î.Cr. în ținutul sciților. O mie de ani în urmă ne duc spre momentul ieșirii poporului Israel din Egipt. Atunci pentru prima dată au apărut ca popor izolat."* În continuare, Herodot relatează amănuntul caracteristic, că sciții nu consumă carne de porc și nici nu cresc porci pentru vânzare.

SCIŢII ŞI SAŞII

Marea pribegie a israeliţilor din Asiria în Europa a început aproximativ la un secol după deportarea din ţara lor, dar încă înainte de cucerirea şi distrugerea împărăţiei lui Iuda de către Nebucadneţar. Aceasta presupune că o parte din israeliţi au sosit în sud-estul Europei, când Iuda a încetat să existe ca împărăţie, şi apoi când evreii s-au întors după 70 de ani din Babilon la Ierusalim, cea mai mare parte a israeliţilor s-au instalat la nord de Marea Neagră în Ar-Sareth, la peste 1 000 de km la nord de Babilon.

Îndată ce marele Imperiu Asirian a început să se clatine şi Babilonul s-a ridicat, israeliţii au folosit ocazia pentru a evada la nord şi vest, în interiorul Europei. Pe vremea când Cir, după 70 de ani de la căderea Ierusalimului, a permis evreilor să se întoarcă în ţara lor (Ezra 1.1-4), israeliţii nu se mai aflau în interiorul graniţelor Imperiului Persan.

În noua lor patrie, la nord de Marea Neagră, israeliţii s-au denumit *fiii lui Isaac*. În Amos 7.16 este numită în mod ciudat casa lui Isaac lângă casa lui Israel. Această denumire *„fiul lui Isaac"* şi inscripţiile ei ebraice se găsesc pe vechile pietre funerare, multe fiind dezgropate la nord de Marea Neagră. Unele din ele se găsesc în Muzeul din Leningrad (Rusia). Inscripţiile ebraice pe aceste pietre de mormânt sunt sculptate în caracterele literelor întrebuinţate de Israel înaintea deportării. Pe una din aceste pietre funerare găsită pe teritoriul Rusiei, care a fost a preotului Buki, scrie: *„Fie ca odihna lui să fie în Eden pe vremea mântuirii lui Israel. Scris în anul 702 al robiei noastre".*

Cunoscutul istoric grec Herodot scrie aproximativ cu 450 de ani î.Cr. că teritoriul care aparţinea sciţilor, întins pe o rază de circa 800 km ajungea până la Marea Caspică. În vest trecea de Carpaţi. Istoricul grec Diodorus spune de asemenea că sciţii veneau iniţial de la râul Araxes, unde au devenit un popor puternic. Acest mare popor creştea continuu.

Sakae masageţii şi *arimaspanii*, ca şi multe alte seminţii de popoare ar fi provenit din sciţi.

Istoricul englez Sharon Turner dă următoarea ilustrare captivantă despre pribegia sciţilor: *„Sciţii pribegi au traversat Araxes, au părăsit astfel Asia şi au pătruns în ţara kimerilor. Prin aceasta, ei au apărut în Europa deja în secolul VII î.Cr. O parte din kimerii atacaţi prin surprindere au fugit în Asia Mică* (în Turcia de azi), *unele cete scitice i-au urmat, dar n-au mai putut găsi kimeri şi în loc de aceştia i-au întâlnit pe mezi. I-au bătut pe mezi şi au mers mai departe spre sud. Ei au stăpânit regiunile sudice ale Asiei Mici timp de 28 de ani, până când i-a alungat Cyaxares, împăratul mezilor. De-a lungul secolelor, din cuvântul ebraic Isaac, prin dispariţia i-ului neaccentuat s-a format cuvântul sakae (fiii lui Isaac). Aşa îi numeau perşii, dar şi romanii pe sciţi, ca un substantiv colectiv pentru toate seminţiile lor: sakae. Una din dovezile sigure că sakae erau copiii lui Israel, se găseşte pe inscripţia renumitei stânci Behistun din Persia. Pe acest perete de stâncă s-a scris pe vremea împăratului Darius cel Mare (aproximativ 500 î.Cr.) în trei limbi: persană, susă şi babiloniană. El este o cheie importantă pentru cercetarea istoriei asiatice."*

Mai înainte ca israeliţii să fie duşi în captivitate, deci mai înainte de a deveni sciţi, babilonienii i-au denumit *ghimri*. Acest cuvânt *ghimri* apare în textul babilonian de pe peretele de stâncă, dar este redat în textul persan cu *sakae*. În această traducere, avem o dovadă puternică a faptului că *sakae* şi prin aceasta sciţii, au descins din israeliţi. Şi Herodot şi alţi istorici din antichitate confirmă că perşii îi numeau pe sciţi *sakae*. Aşa erau deci *ghimri*, *sakae* şi *sciţi* diferite nume pentru acelaşi popor, pentru israeliţii care călătoreau spre nord.

Nu este greu de crezut că, în decursul timpului, din *sakae* au provenit cuvintele *sas* şi *saxon*. Istoricii antici şi contemporani gândesc la fel. Istoricul Albinus a constatat de exemplu: saxonii sunt vlăstarii, urmaşii vechilor *sacae* sau *sakae* din Asia. Numele actual de *saxon* s-a format în decursul timpului din vechiul cuvânt *sakae*. Terminaţia *on* înseamnă *fiu*. Cuvântul *saxon* indică mai ales acea ramură a sciţilor care au pătruns adânc spre nordul şi nord-vestul Europei.

În zilele pământeşti ale Domnului Isus Cristos, cele 10 seminţii ale poporului Israel s-au schimbat în marele popor al sciţilor, care locuia de la Marea Caspică până în Carpaţi şi departe în Câmpia Rusă lângă mare, în timp ce Iuda a locuit din nou ca popor sedentar în Iudeea. În primele secole după naşterea Domnului Cristos, sciţii, care se înmulţeau din ce în ce mai mult, au migrat mereu spre nord, mai ales aşa-numiţii saxoni, până când i-au împins la Marea Baltică şi Marea Nordului. Din popoarele din spaţiul baltic au fost denumiţi urmaşii din sud *asen* sau *asar* şi teritoriul în care s-au aşezat s-a numit Asaland (ţara Asa).

Migraţia spre nord-vest a sciţilor care au devenit foarte mulţi se poate înţelege uşor privind

harta, pentru că numai spre nord-vest aveau drum deschis. Munţii Carpaţi, Marea Neagră, Marea Caspică şi marele fluviu Volga închideau drumul în alte direcţii mijloacelor de transport de atunci. Însă spre nord-vest era câmpia ucrainiană largă şi roditoare, care practic se întinde până în şesul Germaniei de Nord, până la Marea Baltică şi Marea Nordului. Aceasta era într-adevăr o cale atrăgătoare pentru asemenea mari cete de călători. Cercetările istorice seculare confirmă de asemenea că Europa a fost mereu colonizată şi populată prin migrări din est permanente (călătoriile popoarelor). Cercetării istorice seculare îi lipseşte numai legătura dintre popoarele care apar din întunericul Asiei şi evenimentele din Orient, mai ales din Israel. Dumnezeu a pus un voal întunecat peste Israel în timpul robiei, până la vremea sfârşitului (Is. 25.7; Daniel 12.4).

Sciţii s-au împărţit de-a lungul secolelor, pe marea şi fertila câmpie ruso-polonă, în mai multe popoare, cum era şi firesc. Ramura saxonă a sciţilor s-a dus puţin câte puţin până foarte departe spre nord-vest ajungând la gurile Elbei şi Veserului în Marea Nordului, până nu au mai putut înainta. Până azi este numele ţării saşilor, pentru că saxonii care veneau din Asia au traversat Europa şi au rămas în Germania. Se presupune că saşii care sunt în Germania o populaţie deosebit de cizelată, provin cumva din aceste mari migraţii de popoare ale saşilor – sciţilor. Şi mai departe, ţara până la litoralul Mării Nordului se numeşte Saxonia Inferioară!

În timp ce saxonii au fost cea mai importantă ramură nordică şi nord-vestică a sciţilor, masageţii au devenit ramura estică a sciţilor. Numele *massa-*

getae este utilizat de Herodot până în vremurile când cele 10 seminții după deportarea lor din Israel au stat închise la Fluviul Araxes, este timpul despre care relatează cartea Tobias. Unii vor să recunoască în cuvântul *massagetae* numele Manase. Seminția lui Manase era și în Israel împărțită într-o ramură care locuia la est de Iordan și alta care locuia la vest de Iordan. La plecarea în marea călătorie spre nord, masageții nu au trecut și ei în ținutul de nord al Mării Negre, așa cum a făcut grupul sciților, ci s-au îndreptat spre est și s-au așezat pe litoralul de nord-est al Mării Caspice, așa scrie Herodot. Acolo s-au dezvoltat, pentru că mereu era valabilă promisiunea rodniciei (Gen. 22-24). Substantivul comun *masageți* a dispărut, fiind înlocuit cu denumirile unor seminții mai mici, mai ales două: *aeglae* și *anglae*. *Anglae* era alcătuită din două subdiviziuni: *„sar-anglae"* (poporul din nord) și *„dar-anglae"* (poporul din sud). Amândouă, *aeglae* sau *aeglai* și *anglae* sunt descrise de Herodot ca fiind cei ce confecționează foarte frumoase basmale și ștergare, de toate culorile, precum și excelenți arcași. *Aeglae*-ii purtau drept podoabă pe cap partea superioară și coarnele de bou. Numele seminției lor eglai vine de la cuvântul ebraic *eglah* care înseamnă bou sălbatic sau inorog. Capul boilor era semnul armelor seminției lui Efraim (taurul este o figură legendară la greci!) D. Rutherford concluzionează că s-ar putea echivala aeglae cu Efraim, și anglae cu Manase. Împărțirea lui Manase în Israel s-a continuat în *sar-anglae* și *dar-anglae*. Aceste seminții, care au provenit din vechi *masageți* s-au dus mai târziu la nord-vest când și saxonii s-au deplasat spre Europa; cu această ocazie s-au

amestecat și s-au denumit numai *englae* și *anglae*. Romanii îi numeau *angli* când au apărut la Elba și Iutlanda. Când *anglae*-ii au pătruns în Iutlanda (Danemarca de azi) i-au întâlnit pe danezi, care veniseră înaintea lor, dar și ei proveneau din marele popor scit și prin aceasta din Israel, anume din seminția lui Dan care odată a locuit în extremitatea nordică a țării lui Israel (de la Dan la Beer-șeba!) Daniții aveau dintotdeauna calitatea de a-și denumi ținuturile unde locuiau, după numele strămoșului lor. În Jud. 18.28-29 este scris: ***„Fiii lui Dan au zidit din nou cetatea și au locuit în ea; au numit-o Dan, după numele lui Dan, tatăl lor, care se născuse lui Israel; dar cetatea se chema mai înainte Lais"*** (Cf. Ios. 19.47).

Numele Dan (așa cum s-a menționat) se găsește azi în unele locuri din Europa și Asia, ca de exemplu fluviul Don în Rusia, Dunărea, care la romani se numea Danubia, Dardanele. Mai departe: Dnjepr, Dniester, Londra, Edinburg și Macedonia. În ebraică Dan se scrie: Dn.

Vechea cronică a lui Holstein relatează: *jut* -ii sau iudeii, *anglii* și *saxonii* sunt popoare înrudite, se denumesc și poporul englez. Saxonii s-au așezat dintr-o migrație anterioară pe litoralul Mării Nordului, când au venit *anglea* -ii, și au devenit vecinii saxonilor. Timpul a unit cele două seminții, evoluând în anglo-saxonii cunoscuți azi, a căror limbă poate fi urmărită în punctul de început ebraic.

* * *

În anul 1954, ziarele din Germania aveau următoarea notă: *„Institutul oriental al Universității din Chicago face săpături arheologice de câtva timp, pe locul fostei capitale persane Persepolis,*

care au fost încununate recent cu succese remarcabile. De sub ruinele fostului oraş regal, profesorul Krester a scos două pietre de temelie ale unui fost palat, o clădire de formă pătrată, cu latura de 65 m. Pietrele respective, încorporate în fundaţia acelei construcţii, conţineau şi două plăci de numai o jumătate de milimetru grosime, una de aur, alta de argint. Ele aveau următoarea inscripţie în trei limbi, anume: persană veche, elamită şi babiloniană: *„Darius, marele împărat al împăraţilor, fiul lui Hysteus şi Achemeneus, împăratul vorbeşte: «Aceasta este împărăţia peste care se întinde puterea mea, din teritoriul saşilor care locuiesc în teritoriul Sogd, până la Kush, şi de la Indus până la Ibarda, împărăţia care mi-a fost dată prin Auramosda (Ormus), cel mai mare Dumnezeu. Fie ca Auramosda să mi-o păstreze mie şi dinastiei mele!»"*

Menţionarea saşilor ca vecini ai perşilor este remarcabilă în acest document valoros, când domiciliul lor trebuie să fi fost altul pe atunci, deoarece au fost incluşi în istoria germană.

ÎN EUROPA ŞI ÎN ANGLIA

Odată cu această migraţie masivă spre nord-vest a sciţilor sau sziţilor, o mică avangardă şi-a continuat deplasarea spre vest, în timp ce marile mase au trecut peste Weser, ajungând în Olanda de azi.

Această trupă a fost cunoscută sub numele de *frizi*, care înseamnă „cei liberi". Una din provinciile olandeze se numeşte şi azi Friesland şi lanţul de insule de la Zuidersee până la vărsarea fluviului Weser se numeşte Insulele Frizice.

În acest timp au evoluat în continuare şi sciţii care rămăseseră la Marea Mediterană. Herodot numeşte *getae* această parte a populaţiei care locuia, aproape de Grecia, în Tracia. El relatează că ei au declarat că Dumnezeul lor este singurul Dumnezeu adevărat. Aceşti geţi, împreună cu dacii şi cu alte seminţii scitice, au devenit o forţă în secolele IV-V î.Cr., sub numele *de „gothen"*. Din geţi s-a ajuns la gote, aceasta o confirmă mulţi scriitori romani. Ei au devenit o împărăţie slabă, care se întindea de la Marea Neagră până la Marea Baltică. Când aceste grupuri de goţi s-au deplasat mergând întâi ca vestogoţi spre nord-vest (vizigoţi), i-au descoperit apoi pe anglo-saxoni, care deja veniseră în Europa şi care descindeau din marea masă a sciţilor – Israel. Goţii au navigat aşadar pe Marea Baltică şi s-au instalat în ţările scandinavice; alţii au mers spre sud-vest şi au populat sudul Germaniei de azi şi Franţa.

Sub domnia lui Alarich, au pătruns şi în Italia şi au cucerit Roma în anul 410 d.Cr. În cele din urmă, ei au ajuns şi în Spania. Ostrogoţii au mers de colo-colo în Balcani, apoi au pătruns în Italia, sub domnia lui Teodoric cel Mare. După această înfrângere, s-au deplasat spre nord şi li s-a pierdut urma. *„Normanzii"* au venit mereu din ţinuturile nordice, s-au oprit, în cele din urmă, în vestul Franţei, şi s-au stabilit pe un teritoriu care se mai numeşte Normandia, adică ţara normanzilor.

Unii vor să recunoască în *şvabi (sueben)*, seminţia lui Zabulon (mic teritoriu de locuit). Acolo Îşi avea Domnul reşedinţa, în Capernaum, adică *acolo a apărut o mare lumină*. Aceasta poate să însemne pietate, deoarece la şvabi aceasta a prins rădăcini puternice. Totuşi, este vorba numai

de o încercare nereuşită, din punct de vedere lingvistic, să se caute seminţii separate (Jud. 5.18).

Fluviul şvabilor se numeşte Neckar, un cuvânt ebraic care înseamnă *străin*. Aşa mai există multe nume proprii în Europa, care îşi au originea în ebraică. Şi cuvântul *Europa* provine din cuvântul ebraic *ereb* sau *äräb* = seară, deci ţară apuseană.

Aşa găsim în primul secol după Cristos, marile mase de israeliţi, în nordul Europei, împărţite în mai multe popoare, cum ar fi saşii, anglii, locuitori din Iutlanda, normanzii sau scandinavii.

Călătoriile spre Anglia au început deja cu câteva secole înainte de naşterea Domnului Cristos. Locuitorii din Iutlanda au mers mai întâi şi s-au aşezat pe litoralul sudic englez. Saşii au venit mai târziu. Ei au întemeiat trei împărăţii: Essex, Sussex şi Wessex. După ei au urmat anglii, care s-au aşezat în special în centrul Angliei, împărţită în „comitatul de nord" şi „comitatul de sud". Aceste nume se mai păstrează şi azi. Anglii descindeau din seminţia lui Manase şi în final au întemeiat regatul Angliei de Est. Apoi a venit marea masă a poporului *anglac* şi s-a instalat din mijlocul Angliei până sus în Scoţia. Ei au dat Angliei numele lor. În cea mai mare parte erau descendenţii lui Efraim. Istoricii englezi accentuează că toţi anglii şi saşii au mers dincolo de insula engleză, aşa că pe continentul european n-a mai rămas nici un rest. De aceea, englezii şi germanii, respectiv nemţii, aparţin diferitelor tipuri europene. Mai târziu, deja în Evul Mediu au venit normanzii în Anglia şi mult timp au fost cei care au condus. Însă toţi au fost permanent „copiii lui Israel".

Un istoric francez, Paul du Chaillu, scrie în cartea sa despre perioada wikingilor, că o examinare atentă a colecției de cântece („edda") și a alteia de legende („saga"), transmisă popoarelor scandinavice, ne face în stare, cu ajutorul surselor latină și greacă, să fixăm o istorie neîntreruptă a popoarelor care vorbesc engleza, provenite din vecinătatea Mării Negre.

Astfel s-a împărțit mulțimea lui Israel din Palestina peste Rusia și Europa până în Anglia, așa cum susțin Rutherford și alți cercetători.

ENGLEZII ȘI CIMBRII

Acum se pune o întrebare: ce este cu oamenii care au fost deja în Anglia când au venit anglo-saxonii? Toate sursele existente confirmă că această populație băștinașă forma un popor foarte civilizat, cu legi, care erau superioare celor romane. Plinius, scriitorul roman, relatează: *„Întregul Imperiu Mondial Roman a fost aprovizionat cu cositor și alte metale din Britania. Un istoric englez explică: din gropile de cositor din Britania se livra în principal metalul pentru împodobirea Templului lui Solomon (Sir Edward Creasy)".*

În anul 55 î.Cr., când au venit romanii în Britania, au găsit orașul Londra într-un loc important, posedând monede proprii de aur. Și așa-numitele străzi romane au fost construite cu secole înaintea romanilor. Au fost emise legi care garantau dreptul cetățeanului asupra apelor, căilor rutiere și lăcașurilor de cult. Acestea se aflau sub protecția lui Dumnezeu și a păcii Sale. Britanicii știau să facă și intervenții chirurgicale: de exemplu, trepanații (perforarea cutiei craniene).

Walliser -ii proveneau din acel timp. În limba lor ei îşi mai spun *cymry* sau *kumri*. Asirienii numeau însă în trecut cele 10 seminţii ale lui Israel şi *khumri*. Fără îndoială că *walliser* -ii au venit mult mai devreme în Anglia, pe alte drumuri decât anglo-saxonii, însă şi ei descindeau din cele 10 seminţii şi au adus cu ei numele asirian *khumri*. Aşa au *walliser* -ii şi astăzi vechi istorii care ajung foarte departe. Ei ştiu de un potop care a acoperit tot pământul, după ce s-a deschis marele adânc.

Cimbr -ii, prezumtiv de origine germană, nu sunt altcineva decât aceşti *kimri*. În cuvântul *cumberland*, îi găsim din nou pe chumri. Diferiţi istorici aduc dovada că *cymry* din Wales sunt *kimmerioi* de la Homer şi vechii *cimbri* (şi teutonii) ar fi germanii, care cu secole înaintea anglilor şi saşilor au venit de la Marea Neagră la Marea Baltică şi în Anglia.

D. Rutherford vede în aceşti *khumri* sau *cimbri* urmaşii seminţiei lui Simeon. Simeon aparţinea de fapt celor 10 seminţii ale Regatului de Nord, îşi avea locuinţa în Palestina, departe de celelalte seminţii, la sud de Iuda. Ei erau o seminţie de călători aventurieri. Când seminţiile Regatului de Nord au fost duse în robie, asirienii nu au găsit seminţia lui Simeon. Aceasta a pornit şi a călătorit spre nord prin Asia Mică, a trecut prin Bosfor; un timp îndelungat a stat la Krim (Bosforul Krimeii); de acolo s-a dus, traversând pădurile şi câmpiile Europei, spre Marea Nordului şi apoi spre Anglia, în timp ce celelalte seminţii erau încă prizoniere la Araxes şi abia mai târziu au putut porni. În relatările romane *cimbr* -ii sunt denumiţi şi *simeni*.

Numele *celţilor* se poate deduce de asemenea din *kimri*. *Celţii* care erau o ramură genealogică

a *cimbrilor*, au trecut prin Europa de Sud şi au cucerit pentru un timp Roma, avându-l în fruntea lor pe Brennus. În Franţa, pe care romanii o numeau Galia, celţii au stat mult timp, înainte ca să treacă în Anglia. Celţii au adus cu ei reminiscenţe ale vechii limbi ebraice care se regăsesc adesea în cuvintele şi numele engleze. Cuvântul *brith* apare de peste 100 de ori în Vechiul Testament şi înseamnă legământ. *Ish* înseamnă om. Deci, *british* înseamnă omul legământului, om al legământului sau al testamentului. Cuvântul ebraic *ain* înseamnă „ţară", de aici *brithain* sau *britain* înseamnă: ţara legământului.

Cuvântul ebraic *annia* înseamnă „vapoare". *„Britania stăpâneşte valurile"*, cunoscuta strofă din cântec, înseamnă şi: *„Vapoarele legământului domnesc peste mări!"* Imperiul Mondial Britanic este într-adevăr denumit până în ziua de azi după legământul pe care l-a făcut Dumnezeu cu Avraam. Citim de câteva ori în Vechiul Testament: ***„În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ*** (Berith) ***cu Avram..."*** (Gen. 15.18).

„Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam şi a zis: «Pe Mine Însumi jur», zice Domnul, «pentru că ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării; şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!" (Gen. 22.15-18).

CĂLĂTORIA PE MAREA MEDITERANĂ

Seminția lui Dan a mers pe drumuri deosebite. Era o seminție de navigatori aventurieri. Mulți daniți nu au mers cu cele 10 seminții în robia asiriană, pentru că cu mult timp înainte ajunseseră în Grecia, continuându-și drumul prin Spania spre Irlanda. Cea mai mare parte a seminției lui Dan părăsise Israelul înainte de domnia lui Ieroboam II, căci acești daniți nu au mai apărut în numărătoarea de la I Cron. 5.

De la istoricii greci mai știm că deja la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt, nu au mers toți israeliții cu Moise. Mulți israeliți au urmat mai curând doi bărbați, Danaus și Cadmus, care au fugit din țara lui Faraon în Grecia.

Hecatoeus din Abdera scrie în sec. VI î.Cr.: *„Cei mai nobili și cei mai bogați din străinii expulzați de egipteni i-au urmat pe Danaus și Cadmus (Dan și Gad!) în Grecia, însă cei mai mulți au fost duși de Moise în Iudeea".*

În renumita lucrare a lui Clinton referitor la cronologia greacă, se confirmă că trecerea lui Cadmus a avut loc cu 310 înainte de căderea Troiei (1183 î.Cr.), deci în anul 1493 î.Cr., și acesta este exact anul ieșirii copiilor lui Israel din Egipt.

Așadar, avem de luat în seamă realitatea importantă că o parte din copiii lui Israel s-au despărțit deja în Egipt de poporul lor, mergând în direcția nord, spre Grecia. Daniții au fost mereu navigatori. Când de exemplu Iabin, împăratul din Canaan a atacat Israelul, seminția lui Dan era pe corăbii (Jud. 5.17). În acel timp au venit ultimii „daniți" în Grecia, cum spun istoricii. Homer, marele poet grec,

în Iliada și Odiseea, adesea îi numește *danaer* pe greci. Așa, de exemplu, când troienii au vorbit despre renumitul cal troian, unul dintre străjerii cetății a rostit următoarele cuvinte: *„Indiferent ce este, mi-e teamă de danaer, chiar când aduc cadouri"*.

Dr. Latham, cunoscutul etnograf, spune în lucrarea sa: *„Ethnologie von Europa"*: *„Populația danaer derivă din seminția israelită Dan"*.

În Dt. 29.14-16, citim: ***„Nu numai cu voi închei legământul acesta încheiat cu jurământ, ci atât cu cei ce sunt aici printre noi, de față, în ziua aceasta înaintea Domnului, Dumnezeul nostru, cât și cu cei ce nu sunt aici printre noi în ziua aceasta. Știți cum am locuit în țara Egiptului și cum am trecut prin mijlocul Neamurilor pe care le-ați străbătut"***.

Deci, din poporul lui Dumnezeu nu se poate fugi! *De altfel, elen* înseamnă rebel sau nou-venit și Ahaia, cum denumeau romanii Grecia, înseamnă a se ține lângă Dumnezeu – sau frate în Domnul!

Dacă grecii nu sunt altceva decât israeliți (bineînțeles nu numai din seminția lui Dan), atunci indicația biblică referitoare la aluatul filozofiei grecești are o importanță aparte, mai ales dacă ne reamintim că patriarhul Iacov l-a numit pe Dan ***„un șarpe pe drum"*** (Gen. 49.17).

Această agerime a șarpelui din Paradis se regăsește în inteligența filozofiei grecești, care pornește de la oameni care au refuzat ascultarea și drumul morții poporului lui Dumnezeu prin pustiu, și au încercat să se salveze prin propria rațiune și agerime a minții. De aceea, și Domnul Isus le spune grecilor care voiau să-L vadă, adevărul despre bobul de grâu care cade în pământ și trebuie

să moară, din nou adevărul drumului morții spre viață (Ioan 12.20 și următoarele). Atunci ar fi israeliți și grecii care i-au spus lui Pavel în Areopag la Atena *„Ce vrea să spună palavragiul acesta?"* (F.A. 17.18).

Și corintenii, tesalonicenii și filipenii nu erau altceva decât israeliți, dar care nu știau nimic despre asta!

Acești daniți sau greci au rămas un popor de navigatori, au înființat colonii pretutindeni pe țărmurile mediteraneene și au ajuns până în Irlanda împreună cu fenicienii. În Irlanda, documentele vechi și legendele încă vorbesc despre *„Tuatha de Danaan"*, seminția lui Dan. Aceste relatări despre popoarele din antichitate accentuează mai ales că acești *Tuatha de Danaan* au venit din Spania. Mai târziu, acești daniți au trecut din Irlanda în Scoția și au declanșat lupta seculară dintre scoțieni și pikți în nordul Angliei.

Irlandezii au un document vechi numit *„Leabhar Gadhala"* sau *cartea cuceririi*, care spune că primii locuitori ai Irlandei, *firbolgii*, ar fi fost iberienii (spaniolii), un popor care a venit din Iberia (Spania), s-a așezat în Irlanda, numind-o Iberne, ce a devenit mai târziu Erne, Erin și Eire sau Irlanda. Desigur că există o anumită legătură între termenii *iberic* și *ebraic* (căruia în ebraica modernă îi corespunde *iwrith)*. John Durnham explică în cartea lui: *„Sunt dovezi, că foarte devreme, aproape în toată Irlanda s-a vorbit ebraica; s-au făcut săpături și s-au găsit inscripții vechi, nu numai pe litoral, ci și în interiorul Irlandei"*.

Singurul drum natural, pe care l-ar fi putut lua evreii venind din est spre podișul înalt și muntos din Spania, era cursul râului Ebro. Ei au numit

acest râu *„Ebräer"*, nume pe care şi l-a păstrat până în ziua de azi. În Biblie, evreii sunt numiţi copiii lui Eber, un nepot al lui Sem. Ebro este aşadar forma latină a lui Eber.

În continuare, cel mai mare oraş din valea lui Ebro se numeşte Saragossa, în limba germană *„cetatea Sarei"*. Zerah era unul din fiii lui Iuda (Gen. 38.30). Aceşti primi imigranţi în Spania s-au numit şi evrei, nu israeliţi, ceea ce denotă că au trăit într-un timp când urmaşii lui Iacov se mai numeau evrei. În acest context este remarcabil că în Egipt copiii lui Israel încă erau numiţi evrei; astfel, în Ex. 1-3, se vorbeşte de moaşe evreice, copilaşi evrei, femei evreice şi Dumnezeul evreilor!

Ei au venit în Spania şi Irlanda înaintea ieşirii copiilor lui Israel din Egipt. Aceasta se poate explica numai prin faptul că deja înainte de ieşirea lui Moise din Egipt, numeroşi israeliţi au părăsit Egiptul, ducându-se departe pe Marea Mediterană. Compară de asemenea: Cadiz şi Gad!

Trebuie să fie vorba mai ales de israeliţi din familia lui Zerah, din seminţia lui Iuda. Această ramură din arborele genealogic se numeşte şi „linia firului roşu" după indicaţia din Gen. 38.27-30, când Zerah a avut un fir roşu pe mâna lui la naştere. Pe stema Irlandei de Nord (Ulster) apare până azi o mână dreaptă roşie tăiată de la încheietură! În *Camdes Historia Britannica* găsim constatarea că strănepotul lui Zerah sau Zahrah, Calcol, a navigat din Egipt în Spania şi apoi din Spania în Irlanda unde a întemeiat Ulladh (Ulster). Din Calcol merge linia împăraţilor Irlandei şi Angliei fără întrerupere până la împăraţii Angliei de azi, aşa că ascendenţa regilor Angliei poate fi urmărită prin Zerah şi Tamar până la Iuda, fiul lui Iacov.

D. Rutherford urmărește, în cartea sa, acest fir neîntrerupt!

Acest popor Iuda-Zerah a venit în Irlanda cu aproximativ 200 de ani mai devreme decât daniții în Grecia. Secole în șir au venit apoi noi serii de daniți în Irlanda, ultima și cea mai mare serie a acostat în sec. IX î.Cr. Aceștia au construit probabil printre altele și renumitele piedestale pe morminte (sau era un observator astronomic?) de la Stonehenge în Sudengland.

Bineînțeles că și Italia a fost atinsă și colonizată de copiii lui Israel. În anul 754 î.Cr. orașul Roma a fost întemeiat de Romulus și Remus (deci la peste 100 de ani de la moartea lui Solomon!). Numele Roma poate fi dedus desigur din evreiescul RM care înseamnă înalt. Orașul este construit pe șapte coline și romanii se simțeau superiori, nobili! Fără îndoială că Romulus și Remus erau israeliți care călătoreau mult ca și Cadmus și Danaus care s-au stabilit în Grecia. Prin aceasta istoria Imperiului Roman ca și a Bisericii Romane, ar fi o istorie a Israelului.

DOCUMENTUL DE LA ARBROATH

Am vorbit deci de două mari migrații ale seminției lui Dan și a altor israeliți spre nord-vest. Primii au mers pe mare din Egipt prin Grecia în Irlanda și de acolo în Anglia, cu câteva mii de ani î.Cr., ceilalți au mers din robia asiriană prin Dardanele și pe Dunăre, traversând diagonal Europa până în Danemarca și unii de acolo mai departe în Anglia, însă au trecut aproximativ 1 500 de ani între aceste două mari migrații.

Un document latin foarte vechi, care se păstrează azi în castelul Edinburgh, pe care sunt aproximativ 20 de peceți, sigilii roșii și verzi, confirmă că scoțienii provin din sciți. Acest document este o declarație a regelui Robert the Bruce și a Parlamentului său convocat în catedrala din Arbroath, destinatarul fiind Papa Johann XII, cu privire la independența Scoției. Răspunsul Papei la aceasta se poate vedea și azi în arhiva Vaticanului. Această scrisoare scoțiană oficială este datată din 6 aprilie 1320, deci la 23 de ani după marea victorie a scoțienilor asupra englezilor, în bătălia de la Bannockburn. În acest document important se spune printre altele: *„Știm... și am aflat din cronici și cărțile celor dinainte că printre alte națiuni ilustre, poporul scoțian este distins prin multă cinste. Noi, scoțienii, am venit din țara mai mare a sciților pe Marea Mediterană și «coloanele lui Hercule» și am rămas mult timp în Spania printre cele mai sălbatice seminții. Acolo, totuși, nu am putut fi asupriți de nici un popor, chiar mai puternic. Și noi am ajuns acolo după 1 200 de ani de la ieșirea poporului Israel. Prin multe victorii și trudă permanentă am cucerit posesiunile din Vest (din Scoția), pe care acum le stăpânim, după alungarea britanicilor și împrăștierea completă a pikților și cu toate că am fost foarte mult atacați de norvegieni, danezi și englezi, ne-am păstrat independența așa cum confirmă istoricii din trecut. În imperiul nostru au domnit 113 împărați din casa regală autentică, fără ca vreun străin să vină între timp."* (adică în Sciția, Spania, Irlanda și Scoția succesiv).

Acest document nu este numai relatarea sau părerea unui singur istoric, ci declarația oficială a

unui împărat şi a Parlamentului său; el poartă nu numai semnătura şi sigiliul împăratului Robert, ci şi acelea ale principilor scoţieni, şi de aceea are o mare autoritate.

Pikţii descindeau de asemenea din sciţi şi imigraseră înaintea scoţienilor din nord peste insulele Orkney în Scoţia. Aparent, pikţii sunt singura parte din poporul Israel care au venit de lângă Marea Neagră în Scoţia, printr-o migraţie, fără să stea mult timp în ţările prin care au trecut.

Ei au navigat înspre sud în vestul Germaniei de azi şi apoi pe Marea Nordului.

Scoţienii au avut războaie cu pikţii sute de ani, după ce din Irlanda au intrat în Scoţia de azi; ulterior, prin căsătoria Thronerbinei de Piktland cu regele scoţian Kenneth Mac Alpin, lupta a încetat.

EBRAICĂ – GOTICĂ – ENGLEZĂ

Toţi cei ce au invadat timp de secole Irlanda şi Anglia din diferite părţi, au provenit, mai mult sau mai puţin, din poporul Israel, fie că au fost celţi, angli, saşi sau danezi, scoţieni sau normanzi. Prin lungile călătorii în ţările Europei, cu siguranţă că limba lor a suferit unele modificări în decursul timpului. Totuşi, schimbarea uşoară din ebraică în engleză poate fi urmărită încă, ceea ce confirmă că limba engleză îşi are originea în limba ebraică. Înainte ca israeliţii să fie duşi în robie în Asiria, până în momentul când au reapărut în sudul Europei cu numele de sciţi, limba lor era foarte apropiată de ebraica originară. Aceasta se poate constata din sutele de inscripţii ebraice păstrate din acel timp, care au fost descoperite în sudul Rusiei. O mare grupă de sciţi s-a dezvoltat în

poporul goților. În traducerea anterioară a Noului Testament făcută de episcopul Ulfila în 360 d.Cr., se pot găsi unele lângă altele cuvinte anglo-sase și ebraice. Această limbă gotică timpurie este exact legătura dintre ebraică și engleza veche. Diferiți lingviști susțin că ebraica este structura pe care s-a format limba engleză. Cunoscutul Tyndale a spus în introducerea la traducerea Bibliei pe care a făcut-o: *„O particularitate a limbii ebraice este că ea concordă de mii de ori mai mult cu engleza decât cu toate limbile de origine latină la un loc".*

Dr. Geddes explică: *„Un traducător al Bibliei în limba engleză se află în situația fericită că nu este deseori constrâns să devieze de la modelul și structura ebraică".*

John Wilson constată în lucrarea sa: *„Sprachen von Europa"* („Limbi din Europa"): *„Structura limbii engleze poate fi regăsită de o manieră remarcabilă în limba ebraică".*

Vechea limbă anglo-sasă se aseamănă bineînțeles mai mult cu ebraica decât cu engleza modernă. Jakob Tomlin explică în dicționarul lui comparativ pentru 48 de limbi, că un sfert din cuvintele din limba sasă sunt identice cu cele din limba ebraică. El adaugă: *„Nu numai în materie de vocabular există această frapantă concordanță între limba noastră maternă și ebraică, ci și în conținutul noțiunii și în topica propoziției este multă asemănare".*

COPII BLONZI DIN ISRAEL

Un alt rezultat interesant reiese din fizionomie sau știința care se ocupă cu expresia feței. Vechii egipteni au pictat zeloși pereții templelor lor cu

toate tipurile de rase cu care au intrat în legătură prin războaie. Profesorul Sayce constată că această capodoperă s-a executat cu *„fidelitatea specifică fotografiilor"*. Pe pereții cunoscutului templu de la Karnak, artiștii lui Șișac (care a intrat în Palestina pe vremea domniei lui Roboam) au realizat scene triumfale în relief conținând portrete ale unor persoane din toate cele 40 de orașe ale Israelului și din Iuda, pe care împăratul Egiptului le-a subjugat. Aceste copii ale persoanelor arată în toate cazurile păr blond, ochi albaștri, cap mic, care este complet asemănător tipului nordic care ne este foarte cunoscut.

Sir Flinders Petrie scrie în cartea lui: „Istoria Egiptului", că în cea mai mare parte trăsăturile feței israeliților din acea vreme erau *„un zâmbet prietenos și un nas subțire, foarte ușor arcuit"*.

Pictorul englez Holman Hunt care a făcut multe cercetări în legătură cu fizionomia oamenilor care au trăit pe vremea Domnului Isus, pentru pictura lui reprezentându-L pe Domnul Cristos, *„Lumina lumii"*, care mai târziu a devenit o pictură renumită, a scris că, după cercetări atente, s-a convins că evreii de pe vremea Mântuitorului semănau aproape leit cu englezii din nordul Marii Britanii din zilele noastre.

BINECUVÂNTAREA ÎNMULȚIRII

Dumnezeu i-a promis lui Avraam: ***„Și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei"*** (Gen. 22.17). Marinelord Fisher a spus odată: *„Există 5 chei spre lume, Canalul Dover, Strâmtoarea Gibraltar, Canalul Suez (cu Aden), Peninsula Malakka și Capul Bunei-Speranțe."* Anglia are sau a

avut în mână toate aceste chei: Gibraltar, Aden, Singapore, orașul Kap, Hong-Kong, Malta, Cipru, toate baze militare, puncte strategice, cetăți ale vrăjmașilor!

Promisiunea se repetă față de Rebeca în Gen. 24.60: ***„Să ajungi mama a mii de zeci de mii și sămânța ta să stăpânească cetățile vrăjmașilor săi".***

Astăzi numai anglo-sașii sunt aproximativ 150 de milioane, ceea ce înseamnă de 15 ori „o mie de ori zece mii", ceea ce este suficient ca să împlinească acest cuvânt profetic.

Din I Cron. 5.1 aflăm că Ruben și-a pierdut dreptul de întâi-născut din cauza păcatului său.

Pentru aceasta citim în Evrei 11.21: ***„Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif..."*** Această binecuvântare este în felul următor în I Cron. 5.2: ***„Iuda a fost într-adevăr puternic printre frații săi, și din el a ieșit un domnitor; dar dreptul de întâi-născut este al lui Iosif".***

Această binecuvântare a întâiului-născut este exprimată în accentuarea unui mare număr de urmași.

Iosif a primit binecuvântarea marii înmulțiri ***(„ca nisipul mării!"),*** Iuda însă a primit sceptrul: ***„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele"*** (Gen. 49.10).

Binecuvântarea pentru Efraim și Manase este următoarea: ***„Dumnezeul înaintea Căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeul Care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a***

izbăvit de orice rău, să binecuvinteze pe copiii aceştia! Ei să poarte numele meu şi numele părinţilor mei, Avraam şi Isaac (saxon) *şi să se înmulţească foarte mult în mijlocul ţării... Numele tău îl vor întrebuinţa israeliţii când vor binecuvânta zicând: «Dumnezeu să se poarte cu tine cum s-a purtat cu Efraim şi cu Manase!"* (Gen. 48. 15-16, 20).

Aceasta nu s-a întâmplat din cauza vreunui merit, ci numai şi numai prin harul divin: *„De aceea, spune casei lui Israel: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu cel sfânt, pe care l-aţi pângărit printre neamurile la care aţi mers»"* (Ez. 36.22).

Dumnezeu i-a promis lui Avraam nu numai că va deveni tatăl multor popoare, ci că şi împăraţi vor ieşi din el (Gen. 17. 4-6). Această promisiune a făcut-o Dumnezeu lui Iacov, nepotul lui Avraam, repetată de două ori. Iacov a transmis fiului său Iuda această promisiune a împărăţiei. La fel s-au petrecut lucrurile cu binecuvântarea lui Iosif despre dreptul de întâi-născut, înmulţirea; la fel s-a împlinit şi binecuvântarea pentru Iuda: *„Iuda a fost în adevăr puternic printre fraţii săi şi din el a ieşit un domnitor..."* (I Cron. 5.2). Iosif a primit binecuvântarea „naţiunilor", Iuda a primit binecuvântarea „împăraţilor".

LINIA REGALĂ DAVIDICĂ

Împăraţii trebuie să descindă dintr-o anumită linie genealogică a seminţiei lui Iuda, din casa lui David. *„Căci aşa vorbeşte Domnul: «David*

nu va fi lipsit niciodată de un urmaş care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel»" (Ier. 33.17).

Întotdeauna Dumnezeu alege pe unul din ceilalţi. Din cele 12 seminţii, a ales pe Iuda şi din seminţia lui Iuda a ales casa lui David ca o casă regală.

Alături de pasajul deja citat din Gen. 49.10, în Ps. 89.3-4 citim: *„«Am făcut legământ cu alesul Meu» – zice Domnul – «iată ce am jurat robului Meu David: Îţi voi întări sământa pe vecie, şi-n veci îţi voi aşeza scaunul de domnie".*

Acela care în Gen. 49.10 este denumit Şilo este Domnul Cristos ca Prinţul păcii care va veni. De El vor asculta popoarele. Domnul Isus spune în Ioan 12.32: *„Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii".*

Potrivit cu Gen. 49.10, linia casei lui David nu va dispare de-a lungul secolelor, până când vine Mesia şi preia domnia. Dar şi atunci se va împlini promisiunea în continuare, pentru că Domnul Cristos vine chiar din casa şi neamul lui David, din seminţia lui Iuda. În timpul scurs de la regele David până la a doua venire a Domnului Isus va domni întotdeauna după promisiunea clară din Biblie, un urmaş al lui David peste casa lui Israel. Cercetările istorice confirmă că această promisiune s-a împlinit minunat până azi.

În zilele lui Ezechia, ultimul împărat davidic peste Iuda, înainte de ducerea în Babilon, Domnul lasă să se explice prin profetul Ieremia: *„Căci aşa vorbeşte Domnul: «David nu va fi lipsit niciodată de un urmaş, care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel»"* (Ier. 33.17).

Remarcați: se spune al *casei lui Israel,* nu al *casei lui Iuda!*

I Împ. 9.5: *„Voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției tale în Israel, cum am spus tatălui tău David, când am zis: «Nu vei fi lipsit niciodată de un urmaș pe scaunul de domnie al lui Israel»".*

În continuare: *„Așa vorbește Domnul: «Dacă puteți să rupeți legământul Meu cu ziua și legământul Meu cu noaptea, așa încât ziua și noaptea să nu mai fie la vremea lor, atunci se va putea rupe și legământul Meu cu robul Meu David, așa încât să nu mai aibă fii, care să domnească pe scaunul de domnie și legământul Meu cu leviții, preoții care Îmi fac slujba»"* (Ier. 33.20-22).

După cum citim în Ier. 1.5, Ieremia este chemat să fie profet al Neamurilor: *„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem prooroc al Neamurilor".*

„Apoi Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: «Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărați ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești" (Ier. 1.9-10).

Așa este Ieremia, într-un fel deosebit, profet al lui Dumnezeu care a văzut căderea casei lui David în Palestina, dar care în același fel a fost însărcinat *„să o zidească și să o sădească"* în altă parte. De aceea este important să observăm exact pe profetul Ieremia după ce au fost duși evreii în Babilon.

Din Ez. 8.10;11, știm că gloria Domnului, Șekina, a părăsit Locul preasfânt al Templului în al șaselea an al robiei lui Ioiachim, pe când domnea Zedechia, cu 5 ani înainte de distrugerea Templului de oștile lui Nebucadnețar. În scrierile apocrife citim că Ieremia a ascuns chivotul legământului în muntele Nebo. Acum, marea masă a Israelului, care deja de mult timp a fost dusă în Asiria, într-adevăr a fost ***„multe zile fără împărat"***, așa cum se spune în Osea 3.4. Însă promisiunea că un membru din casa lui David va domni întotdeauna peste o parte a casei lui Israel undeva, este la fel fără echivoc, și Ezechiel ne arată că a fost în afara Palestinei: ***„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «La o parte cu mitra*** (legământul), ***jos cununa împărătească. Nu mai este cum a fost*** (casa lui David nu va mai domni în locuința ei de până atunci, Ierusalimul, pentru mult timp). ***Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat!*** (Aceasta nu se poate referi la Nebucadnețar care era deja de mult timp împărat!). ***Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos*** (casa lui David va domni în trei locuri consecutiv, în afara Palestinei). ***Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia Care are drept la ea și în mâna Căruia o voi încredința."*** (Tronul lui David va rămâne la Ierusalim și va fi ocupat după întoarcerea Domnului Isus) (Ez. 21.26, 27).

DRUMUL LUI IEREMIA SPRE IRLANDA

Pe vremea distrugerii Ierusalimului de către babilonieni, au fost omorâți fiii lui Zedechia, dar fiicele lui au rămas în viață. Nebucadențar s-a

gândit că prin uciderea fiilor împăratului, a prinţilor din casa lui David, va fi terminat totul. Dacă ar fi cunoscut dreptul şi legea evreilor, atunci n-ar fi lăsat cu viaţă fiicele lui Ezechia, prinţesele casei regale, căci prin ele, linia regală poate fi oricând continuată: printr-o femeie, ca şi printr-un bărbat.

Nici cele două fiice ale lui Ezechia, nici profetul Ieremia, nici cel care scria, Baruc, nu au fost duşi în robie la Babilon, ci au fost strămutaţi în Egipt, aşa cum relatează Ier. 43.5 şi 7.

Acolo, Domnul i-a descoperit lui Ieremia un lucru pe care el trebuia să-l declare în public: Nebucadneţar urma să se ducă în Egipt să nimicească toţi iudeii care se refugiaseră acolo. Dar ei nu l-au crezut pe profet (Ier. 44.16). Dar Ieremia ştia şi credea aceasta. De aceea nu a rămas mult, aşa cum relatează scrierile apocrife, în Egipt, ci s-a dus mai departe. Biblia nu spune nimic despre aceasta. Ceva neclar se subînţelege. În Ieremia 44.14 la sfârşit, se spune: *„...câţiva care vor scăpa!"*

Cronicile irlandeze care sunt mai vechi decât ale celorlalte popoare din Europa, relatează că după 6 secole de la începutul erei creştine a venit un înţelept din Egipt prin Spania în Irlanda, a debarcat pe litoralul de nord-est, denumit azi Carrickfergus. El şi-a luat cu sine cărturarul şi o prinţesă. Vasul cu care au venit aparţinea daniţilor iberici (spanioli). Micul grup de călători şi-a adus o ladă mare de lemn, un steag, şi o piatră mare necioplită. Numele bătrânului înţelept fusese *„Ollamh Fodhla"* (văzător minunat), şi prinţesa se numea *„Tamar Tephi"* (palmier frumos) şi numele cărturarului era Bruch sau Brug. Însăşi asemănarea dintre cele două nume ne duce cu gândul la scribul Baruc al profetului Ieremia. Dar

noi dispunem şi de alte dovezi mai puternice: povestiri, poezii şi legende ale vechii Irlande relatează armonios că Ollamh Fodhla a fost Ieremia şi Tamar Tephi fiica împăratului Zedechia.

Sir Flinders Petrie scrie în *„Istoria Egiptului"* III, pag. 344: *„Până în ziua de azi Tachpanes sau Defneh* (în Egipt) *a fost numit castelul fiicelor iudeului".* Poezia veche irlandeză are multe cuvinte de apreciere la adresa Tamarei Tephi, evocând frumuseţea şi originea ei nobilă, perioada petrecută în Ierusalim, anii furtunoşi care au urmat în Egipt, călătoria ei în Spania şi Irlanda. Până astăzi se arată în Irlanda piatra de mormânt a lui Ieremia, săpată din stâncă pe insula Devinish în lacul Lough Erne în nord-vestul Irlandei. Astăzi se numeşte mormântul lui Ieremia.

Tamar Tephi a fost soţia împăratului Heremon al Irlandei. El descindea de asemenea din Iuda (linia lui Zerah) pe când Tamar Tephi descindea din linia lui Iuda – Pereţ – David. Linia lui Zerah a domnit deja mult timp în Irlanda unde a venit prin Spania (Saragossa!), pe când linia Pereţ a domnit până la Ezechia în Iuda. Acum amândouă liniile s-au unit în Irlanda prin căsătoria Tamarei Tephi. Urmaşii acestei case regale au continuat să domnească peste Scoţia până la casa regală engleză de azi, care prin urmare este descendenţa neîntreruptă a lui Iuda. Azi se cunosc pe nume toţi monarhii acestei linii. De la David până la regina Elisabeta II, regina actuală a Angliei, sunt 125 de monarhi, de la Tamar Tephi 106. Deci până azi lui David într-adevăr niciodată nu i-a lipsit un urmaş pe tron în casa lui Israel!

Împărăteasa Tamar Tephi a fost înmormântată la Tara, fosta capitală a Irlandei. Ridicăturile de

pământ ale ruinelor unde a locuit Tamar Tephi se mai pot vedea și azi în County Meath. Movila funerară mare, peste mormântul împărătesei, mai există și azi, foarte aproape de amplasamentul impozantului palat al fostului împărat irlandez. Istoria relatează că, la dorința reginei muribunde, marea ladă pe care a adus-o cu ea în țară, la înmormântare a fost pusă în mormânt. Mulți sunt de părere că ar putea fi vorba de chivotul mărturiei. Este remarcabil că guvernul irlandez a permis arheologilor să dezgroape ruinele de la Tara. Dar deschiderea mormântului Tamarei Tephi a fost strict interzisă. Acest mormânt conține probabil un mare secret care nu este îngăduit a fi descoperit înainte de timpul stabilit.

În Biblioteca Națională Scoțiană din Edinburgh se poate vedea o colecție valoroasă de manuscrise galice. Printre acestea se află o scriere de mână din anul 1467 a lui Dugald The Scott, care conține arborii genealogici ai împăraților scoțieni astfel că, trecând peste împărații irlandezi, ajungem la patriarhii din Biblie: Iuda, Iacov, Isaac și Avraam. În Biblioteca Imperială a Palatului Windsor este un pergament cu arborele genealogic de la Colegiul Herald (deci foarte plauzibil) care indică retrospectiv șirul regilor Angliei până la împăratul David, o dovadă a împlinirii promisiunii lui Dumnezeu: ***„Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânța lui va dăinui în veci: scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele, ca martorul credincios din cer"*** (Ps. 89.35-37). Așa cum a profețit Ezechiel (Ez. 21.27), tronul lui David a fost de trei ori „răsturnat": din Palestina în Irlanda, din Irlanda în Scoția și din Scoția în Anglia.

Semnul domniei lui Israel a fost în toate mileniile o piatră sau o stâncă. Iacov – Israel a visat pe piatra de la Betel scara cerului şi că avea să devină un mare popor prin care în final să fie binecuvântate toate popoarele lumii: ***„Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta"*** (Gen. 28.14).

„Şi Iacov s-a sculat dis-de-dimineaţă, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte şi a turnat untdelemn pe vârful ei. A dat locului acestuia numele Betel; dar mai înainte cetatea se numea Luz" (Gen. 28.18-19).

În legământul lui (Gen. 28.22), Iacov spune într-adevăr: ***„Piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte va fi casa lui Dumnezeu şi Îţi voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da"*** (Gen. 28.22).

Însă perna de piatră a lui Iacov nu a rămas în Betel la Iordan. Această piatră a fost martor permanent al marilor promisiuni dumnezeieşti pentru Iacov şi urmaşii lui. După câţiva ani, Dumnezeu i-a adus din nou aminte lui Iacov despre piatra respectivă, zicând: ***„Eu sunt Dumnezeul din Betel, unde ai uns un stâlp de aducere aminte, unde Mi-ai făcut o juruinţă. Acum, scoală-te, ieşi din ţara aceasta, întoarce-te în ţara ta de naştere"*** (Gen. 31.13); astfel, Domnul i-a cerut să se întoarcă la piatra unsă cu untdelemn, descrisă la Gen. 35: ***„Dumnezeu S-a***

arătat iarăşi lui Iacov, după întoarcerea lui din Padan-Aram şi l-a binecuvântat. Dumnezeu i-a zis: «Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel». Dumnezeu i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Creşte şi înmulţeşte-te; un neam şi o mulţime de neamuri se vor naşte din tine şi chiar împăraţi vor ieşi din coapsele tale»" (Gen. 35.9-11).

Numele Israel înseamnă: *„Prinţul din harul lui Dumnezeu"* sau *„cel ce luptă cu Dumnezeu".*

„Şi Iacov a ridicat un stâlp de aducere aminte în locul unde îi vorbise Dumnezeu, un stâlp de piatră pe care a adus o jertfă de băutură şi a turnat untdelemn. Iacov a numit locul unde îi vorbise Dumnezeu Betel" (Gen. 35.14-15).

Tradiţia spune că Iacov a făcut un alt stâlp de piatră, pentru că prima piatră care i-a fost pernă, când a visat scara cerului, a luat-o apoi mereu cu el, căci Iacov a înţeles, când a ajuns la Betel a doua oară, că această piatră era *„documentul divin al promisiunii de stăpânire a lumii şi moştenirii de către urmaşi a numelui de Israel".* Pe patul său de moarte în Egipt, Israel şi-a chemat toţi fiii ca să le spună ce li se va întâmpla în viitor. În cuvintele lui către Iosif este expresia: *„Dar arcul lui a rămas tare şi mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov: şi a ajuns astfel păstorul, stânca lui Israel"* (Gen. 49.24). Cuvântul ebraic, tradus prin păstor, este participiul verbului „a păstori" sau „a paşte" şi înseamnă a păzi, a păstra. De aceea, aşa redau unii traducători ai Bibliei: *„De acolo îşi are originea stânca lui Israel"* sau: *„Din acel timp a păstrat, a păzit Iosif stânca lui Israel".*

Iacov/Israel a predat piatra de la Betel unsă, fiului său Iosif, ai cărui urmași „în zilele din urmă" vor mai fi păstrați. Așa se face că piatra (stânca) respectivă a fost purtată mereu de către copiii lui Israel ca mărturie a promisiunii divine. Stâncile valorau mereu ca mărturii deosebit de potrivite, nu se puteau distruge, așa cum toate popoarele și domnitorii lor căutau să lase moștenire mărturii din stânci sau monumente ale trecutului. O piatră rămâne, în timp ce lemnul și oamenii trec. Piatra și stânca sunt de aceea o imagine și expresia veșniciei. Pentru piatră 1 000 de ani sunt ca o zi, spune Pavel referitor la aceasta în I Cor. 10.1-4: ***„Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Cristos".***

Cristos îi urma ca o stâncă nevăzută, dar stânca văzută care îi urma era piatra de la Betel care fusese unsă cu untdelemn. Cristos înseamnă: Unsul!

Din Stânca aceasta, copiii lui Israel au primit mereu apă în pustie. În Exod 17.6: ***„Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horebului; vei lovi stânca și va țâșni apă din ea și poporul va bea".*** Cuvântul simplu „piatra" sau „stânca" demonstrează în acest loc că Dumnezeu vorbea despre piatra în care israeliții de mult se încredeau și care acum se găsea exact la Horeb. Această piatră putea să dea apă numai când stânca nevăzută care-i urma, Domnul Cristos, era pe acea piatră și prin aceasta dădea puteri nevăzute pietrei văzute.

La Cades în pustia Sin, din nou poporul nu a avut apă și a cârtit împotriva lui Moise. *„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adăpi adunarea și vitele lor“* (Exod 20.7-8). Aici este mai clar că Dumnezeu vorbea de piatra adusă cu ei de la Betel, pentru că spune simplu: *„Să vorbiți stâncii în fața lor“*. El nu dă indicii suplimentare despre această stâncă, pentru că oricine cunoștea piatra de la Betel, care fusese adusă. Deja la Refidim se numea simplu „piatra“ sau „stânca“. Între timp, ei au mers mai departe și au tăbărât în 21 de locuri (Num. 33), după popasul de la Refidim, și din nou apare simplu „piatra“ sau „stânca“.

Tradiția ebraică spune că după intrarea în țara promisă, piatra a avut locul ei în Templul de la Ierusalim. Două locuri din Biblie indică aceasta: II Împ. 23.3: *„Împăratul a pângărit înălțimile care erau în fața Ierusalimului...“* [traducerea Elberfelder (și împăratul a stat pe înălțimile care erau în fața Ierusalimului) la fel și II Împ. 11.14]. Și în II Cron. 23.13 este scris: *„Și împăratul stătea pe scaunul său împărătesc la intrare“*. Acolo se afla piatra pe care erau încoronați împărații lui Israel, unde se încheiau legăminte, se făceau jurămintele, pentru că Iacov a fost cel dintâi care a jurat la Betel, lângă această piatră.

În Osea 3.4 este scris: *„Căci copiii lui Israel vor rămânea multă vreme fără împărat,* (aceasta a fost după ducerea lor în Asiria), *fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi“*. Cuvântul ebraic *„matstebah“*, care se

traduce prin *stâlp de piatră* sau *stâncă* apare și în Gen. 28, unde vorbește de perna de piatră a lui Iacov.

Când casa lui Israel (la care se referă îndeosebi profetul Osea) a fost dusă în captivitate în Asiria și apoi ca sciți în Asia de Vest și Europa de Sud și au mers de colo-colo, atunci au fost fără împărat, etc. Tronul și Templul, inclusiv piatra de la Betel, au rămas la Ierusalim. Templul, casa lui Dumnezeu, era locul potrivit pentru piatra de la Betel, deoarece Betel înseamnă Casa lui Dumnezeu. Și Iacov spune în Gen. 28.22: ***„Piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da".*** Împărații se încoronau pe această piatră: ***„Și iată că împăratul stătea pe scaunul împărătesc după datină..."*** (II Împ. 11.14). ***„Împăratul stătea pe scaunul lui împărătesc..."*** (II Împ. 23.3).

Ce s-a făcut cu această piatră din Betel, mărturia promisiunii divine pentru Iacov/Israel, când Templul a fost distrus și iudeii au fost duși în Babilon? S-a arătat deja că profetul Ieremia a fost însărcinat de Dumnezeu să „zidească" în altă țară Casa lui David și că el în decursul acestei misiuni a venit în Irlanda prin Spania. Cele mai vechi cronici din Irlanda ne spun că Ieremia și Baruc au adus cu ei o piatră sfântă. Irlandezii au numit-o *„Lia Fail"* (piatră minunată). Vechile *„Chronicles of Eri"* scriu în legătură cu aceasta: *„Istoria Lia Fail: în primele ei zile piatra a fost purtată de preoți prin pustiu. Mai târziu a fost dusă din est spre vest la capătul pământului, unde apune soarele. Cei care o purtau au decis să navigheze ca să-și caute frații. Corabia lor s-a scufundat în apropiere de*

țărmul irlandez, dar au salvat-o pe Lia Fail aducând-o pe uscat... Eochaid (principele) *a trimis o căruță ca să aducă piatra și s-a așezat pe ea. Istoria pietrei a fost mereu povestită la porunca lui. Și Erimionn a fost așezat pe Lia Fail, i s-au pus coroana pe cap și mantaua pe umeri și tot poporul a bătut din palme și a strigat cu putere. Numele locului unde era piatra a fost Tara".*

Aproximativ 1 000 de ani împărații irlandezi (din casa lui David) au fost încoronați pe această piatră, însă mai târziu, în sec. V d.Cr., ea a fost adusă în Scoția. După ce s-a aflat vreo 300 de ani pe insula Iona, cunoscută datorită marelui misionar scoțian Columban, piatra a fost mutată pentru 400 de ani în fosta capitală scoțiană Scone. Toți împărații scoțieni au fost încoronați pe ea. În anul 1296, împăratul Eduard I al Angliei a intrat în Scoția, a luat piatra din Betel și a dus-o la Londra. Acolo a pus-o în Biserica londoneză în care se încoronează și lângă care se înmormântează regii Angliei, unde se mai poate vedea și azi. Cu puțin timp înainte de încoronarea actualei regine Elisabeta a II-a în anul 1953, piatra a fost răpită de naționaliștii scoțieni, ascunsă și păstrată acolo. A fost o agitație extraordinară în sânul opiniei publice engleze, ziarele conțineau știri contradictorii, a fost alarmată toată poliția. Mai târziu, cei care au răpit piatra au dat-o înapoi de bună voie, așa încât regina Elisabeta a II-a a putut fi încoronată pe ea.

Eduard I a poruncit, la anul 1300, construirea unui tron în care a fost încorporată și piatra. Acest scaun se mai folosește încă la încoronări. Vizitatorii Londrei și ai Bisericii Gotice Londoneze Westminster-Abbey când intră în capela

Henry al VII-lea aud sacristanul spunând: *„Avem aici perna lui Iacov".* Apoi vizitatorii care cunosc bine Biblia admiră și știu: *„Aceasta este Casa lui Dumnezeu"* pentru că se gândesc la versetul din Gen. 28.22: ***„Piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte va fi Casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da".***

Scoțienii credeau că îndată ce piatra ar fi fost adusă în Scoția, un împărat scoțian urma să stăpânească și peste Anglia. De unde provin cercurile de fier în jurul pietrei și fisura mare care este în mijloc? Aceste cercuri fără îndoială au servit la transportarea pietrei în pustiu și fisura s-a produs când Moise nu a ascultat de instrucțiunile pe care i le-a dat Dumnezeu și a lovit stânca de două ori cu toiagul, în loc să îi vorbească (Num. 20.11).

Azi piatra are 65 cm lungime, 40 cm lățime, 26,25 cm grosime; este o gresie roșu-închis de tipul gresiilor care se găsesc în Iudeea și Moab. Geologul englez Ramsey, directorul Departamentului de Cercetare Geologică din Anglia a scris despre aceasta: *„Piatra de încoronare este gresie de culoare închisă, roșu-purpuriu, cu mici cristale în ea, și printre acestea cuarț. Piatra este calcaroasă, numită de zidari «piatră nelucrată». Nici în Irlanda, nici în Anglia, nici în Scoția nu se găsește acest fel de piatră. Din contră, aceste pietre se mai găsesc la Betel (Israel) și pe țărmul Mării Moarte".*

OGLINDA ÎMPĂRATULUI JAPONIEI

La începutul anului 1955, și-a prezentat scrisorile de acreditare președintelui Ben-Zvi, șeful Statului Israel, în calitate de ambasador plenipo-

tențiar al Japoniei, Schiniko Kamimurah. A fost primul diplomat asiatic care a intrat în Ierusalim. Cu această ocazie, presa israeliană a transmis un articol referitor la relațiile secrete care se stabiliseră de mult timp între Israel și Japonia.

În palatul imperial de la Tokio sunt păstrate trei insemne legendare ale imperiului: sabia, diamantul și oglinda marelui împărat. Pe spatele acestei oglinzi mitice sunt câteva litere enigmatice care – până de curând – nu au putut fi descifrate de nimeni în Japonia. După al doilea război mondial, pe fratele împăratului, prințul Takahito Mikasa, a început să-l preocupe intens această problemă.

Prințul, ca mulți alți japonezi sus-puși, intelectuali, a înnebunit după înfrângerea distrugătoare suferită în al doilea război mondial, deoarece din 1868 în Japonia religia de stat dominantă era șintoismul. Această religie de stat reprezintă o combinare a vechiului cult al naturii și a cultului strămoșilor japonezi cu elemente ale budismului și confucianismului, și se numește *„drumul dumnezeilor"*. Aici, de fapt, nu este vorba de o religie, ci de divinizarea Statului grație căruia împăratul savura onoarea divină de *„fiu al cerului"*. Șintoismul culminează cu propoziția dogmatică a invincibilității poporului japonez; or această învățătură fundamentalistă a suferit o grea lovitură prin victoria americanilor.

Conduita exemplară a rabinilor americani care s-au ocupat de hrănirea copiilor și îmbrăcarea lor, cazarea de urgență și îngrijirea medicală, necomportându-se ca unii preoți militari creștini, care au mentalitatea stăpânilor de oameni, le-a produs o mare bucurie evreilor din Japonia.

La fel ca altădată împăratul cazarilor, acum şi prinţul Mikasa se întreba, dacă adevărata credinţă în Dumnezeu nu se poate găsi în iudaism. Studiul său din sursele ebraice l-a adus în legătură cu limba ebraică şi aşa i-a venit ideea să reexamineze semnele scrisului care părea indescifrabil pe oglinda marelui împărat şi prinţul a fost convins că aici trebuie să fie vorba de litere ebraice. Când împăratul, fratele său, l-a primit în audienţă pe rabinul A. J. Geldmann de la *Beth-Israel-Tempel* din Hartford, directorul executiv al Comisiei de Asistenţă Socială Naţională Evreiască, prinţul a cerut să i se arate rabinului oglinda marelui împărat. Şi iată că rabinul a putut descifra, fără eforturi, versetul binecunoscut de la Exod 3.14: ***„EHEJEH ASCHER EHEJEH" („Eu sunt Cel ce sunt")***, deci descoperirea făcută lui Moise în rugul aprins despre esenţa fiinţei lui Dumnezeu.

Descoperirea Torei lui Dumnezeu pe oglinda marelui împărat! S-a încercat îndată a se dezlega această enigmă: cum au ajuns cuvintele sfinte ale Bibliei pe sanctuarul naţional japonez? S-a presupus că aparţinătorii celor 10 seminţii, care migraseră în urmă cu mulţi ani, au adus oglinda ca un cadou pentru împăratul de atunci.

Există mulţi japonezi care sunt de părere că în Japonia trăiesc urmaşi ai celor 10 seminţii dispărute. În anul 1941, episcopul japonez Juji Nakada a publicat o lucrare *„Japan in der Bibel"* („Japonia în Biblie"), în care arată legăturile dintre japonezi şi cele 10 seminţii dispărute ale lui Israel. În anul 216 d.Cr. ar fi emigrat 100 000 de oameni din Asia de Sud-Vest venind în Japonia. Această masă de oameni este indicată în istoria japoneză a seminţiei Hata. Ea a câştigat o mare influenţă în econo-

mia şi cultura Japoniei. Cei din Hata se autodenumeau însă „Isaraj", nume care s-ar putea să provină din cuvântul Israel. Ei relatează despre un mare domnitor, pe care l-au numit prinţul Hata Kawa Kutsu, cel care a fost salvat din apă pe când era sugar şi apoi a fost crescut la palatul imperial. Acesta şi-ar fi eliberat poporul. În această formă ar fi ajuns pe atunci istoria lui Moise până în Japonia.

Englezul N. Mc. Leod a publicat în 1879 în Tokio o carte intitulată *„Alte Geschichte von Japan"* („Vechea istorie a Japoniei"), în care compilează multe dovezi despre originea japonezilor din cele 10 seminţii dispărute ale lui Israel şi, mai ales, confirmă înrudirea limbii japoneze cu ebraica. Eruditul japonez Dr. Jenichiro Oyabe scrie de asemenea în cartea lui *„Herkunft Japans und der Japaner"* („Originea Japoniei şi a japonezilor") că rădăcinile poporului japonez trebuie căutate în vechiul Israel. Alţi eruditi din Japonia sunt de părere că „Chin-Jen" sau rasa Khatti, care a pătruns în sec. II d.Cr. în China sau Japonia, ar fi avut origine israelită şi ar fi introdus cultura viermilor de mătase.

La sfârşitul anului 1954, rabinul Abraham J. Feldmann care a făcut o călătorie de 10 săptămâni prin Asia Răsăriteană, încheiată în octombrie 1954, relata că aproximativ 10 000 de japonezi voiau să adere la iudaism, cu toate că nu se făcea nici o lucrare misionară organizată. Un grup de japonezi care mărturisesc religia iudaică editează o revistă proprie, lunară, *„The Zion Herald"* (Mesagerul Sionului) la redacţia Mimura. Această publicaţie lunară a conchis într-un articol de fond: *„Dumnezeu care a stabilit o legătură minunată între Japonia şi Israel în urmă cu 3 000 de ani şi*

l-a scos pe Israel din Egipt, i-a descoperit în pustiu cele 10 porunci, l-a dus în Țara Sfântă, cu siguranță va face ca Israelul și Japonia să fie lumină în întunericul lumii păcatului și confuziei și ne va conduce pentru ca împreună să putem întemeia pe pământ Împărăția lui Dumnezeu. Acum din nou Dumnezeu Își arată gloria în Ierusalim. O, Dumnezeule Atotputernic, binecuvintează pe împăratul nostru și întreaga națiune! Să ne rugăm pentru Ierusalim! Cei ce se roagă pentru Ierusalim, vor prospera cu siguranță."

O voce complet neașteptată, ciudată, ca a unui frate de credință ne vorbește aici. Ea nu mai este solitară. În plus, într-un ziar evreiesc din Ierusalim este scris: *„Tânărul prim-ministru japonez, Shigeru Nishiyama ține conferințe despre Israel la Universitatea din Tokio. În timpul sejurului său la San Francisco s-a adresat unui rabin ortodox de acolo cu rugămintea de a-l cununa cu o domnișoară japoneză. Ambii – domnul și domnișoara Nishiyama – voiau să accepte iudaismul și domnul Nishiyama, care și-a luat și prenumele ebraic Schlomo, a consimțit să fie circumcis. Momentan, rabinatul a refuzat cererea".*

O semnificație simbolică pentru relațiile remarcabile dintre Japonia și Israel este și faptul că clopoțelul păcii fondat de ONU cu inscripția *„Long live absolute world-peace"* (Trăiască pacea internațională deplină!) a fost agățat într-o pagodă, care a fost înălțată pe un altar de piatră al păcii în Ierusalim pe suprafața aparținând Națiunilor Unite.

De asemenea, în publicațiile anglo-saxone se face referire la coeziunea Chinei și Japoniei cu Israel, desigur pe baza opiniei că ambii fii ai fiicelor lui Lot ar fi strămoșii chinezilor și japone-

zilor. Înmulţirea enormă a ambelor popoare, vechea lor cultură şi înalta capacitate, fără îndoială au legătură cu promisiunea făcută lui Avraam şi cu binecuvântarea lui Iacov pentru rodire şi înmulţire, pentru Iosif şi fiii lui şi aceasta trebuia să dureze. De asemenea, expresia biblică repetată des: *„copiii lui Israel ca nisipul mării"* se potriveşte de minune pentru China şi Japonia, pentru că ambele au ieşire la mare şi sunt cunoscute pentru suprapopulaţie. În plus, culoarea pielii lor aminteşte de nisipul galben al mării!

„Vor veni de la răsărit şi de la apus, de la miazănoapte şi de la miazăzi şi vor şedea la masă în Împărăţia lui Dumnezeu"... (Lc. 13.29).

SUNT ISRAELIŢI TOŢI OAMENII ALBI?

(Sursa americană)

Până acum am prezentat afirmaţia englezilor că cele 10 seminţii pierdute s-au risipit printre anglo-saxoni şi în alte părţi ale Europei. În plus, în America mulţi exegeţi afirmă că nu numai anglo-saxonii sunt copiii lui Israel, ci toţi oamenii albi de pe pământ! La aceştia s-ar adăuga chinezii şi japonezii. Deci, în orice direcţie din Palestina: spre miazăzi, miazănoapte, răsărit şi apus, copiii lui Israel *ca nisipul mării!*

Stabilirea culorii pielii ca semn distinctiv special, de exemplu, s-ar putea fundamenta biblic aşa: cine a fost primul om alb pe pământ? Cu siguranţă Adam, pentru că a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu şi este foarte greu, imposibil de acceptat că Dumnezeu este negru, chiar dacă aşa cred unele seminţii ale negrilor! Strălucirea albă a razelor, fără îndoială a hainei de lumină a lui Adam înainte de căderea în păcat, s-a stins în momentul păcatului şi a rămas în urma luminii albe culoarea albă a pielii (compară cu Mc. 9.3).

Însă cine a fost pe pământ primul om negru, cu pielea de culoare închisă? Desigur, Cain. Deja şi numele lui semnifică aceasta. De fapt, Cain în-

seamnă fierar sau cel acoperit cu funingine sau cel ars. Focul de fierărie îl face pe fierar așa (conform cu Gen. 4.1, numele Cain mai înseamnă câștig). Limba ebraică este extrem de flexibilă și polisemantică. Dar, în continuare, citim în Gen. 4.15-16: *„Domnul i-a zis: «Nicidecum, ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de 7 ori». Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod (fugă), la răsărit de Eden".* Care era semnul pe care Domnul l-a făcut lui Cain? În general, se spune că ar fi un oarecare semn pe frunte și se mai vorbește și azi de *semnul lui Cain.* Însă în text nu se spune nimic despre frunte. Semnul lui Cain desigur era foarte clar, nu putea fi trecut cu vederea. Cain, cu siguranță, a fost negru din cap până la picioare, păcatul său a fost vizibil în afară, întunericul a pătruns prin piele într-o oarecare măsură în afară și aceasta s-a înnegrit.

Până pe vremea lui Noe orice făptură își stricase calea pe pământ, adică s-a făcut amestec între rase, între negri și albi, ca și între fiii căzuți ai lui Dumnezeu și oameni (Gen. 6.1-2). Numai familia lui Noe a rămas alcătuită din oameni albi, pentru că: *„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului"* (Gen. 6.8). *„Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu"* (Gen. 6.9). Aceasta s-a arătat desigur în exterior în culoarea pielii lui, care a rămas albă.

Scrierile apocrife din perioada Vechiului Testament relatează de asemenea că de la nașterea sa, Noe a fost cel mai alb copil din vremea sa.

Oamenii s-au strâns să vadă acest copil alb, care era neobişnuit pe atunci, de aceea s-a aşteptat ceva special de la acest copil: *„La vârsta de o sută optzeci şi doi de ani, Lameh a născut un fiu. El i-a pus numele Noe zicând: «Acesta ne va mângâia pentru osteneala şi truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Domnul"* (Gen. 5.28-29).

Să luăm în considerare în acest context întrebuinţarea în Scriptură a cuvintelor *drept, îndreptăţit* şi *neprihănire, dreptate.* Întotdeauna ele au semnificaţia îmbrăcării sau a acoperirii. Îndreptăţirea care are valoare înaintea lui Dumnezeu nu este alta decât: – *„(Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor)"* (Ap. 19.8) sau trupul învierii, îmbrăcarea pentru Dumnezeu a sufletului după moarte. Deci, îndreptăţit este mereu legat de aspectul exterior, haina acoperitoare sau jertfa ispăşitoare pentru suflet. Dacă Noe era un om drept înaintea lui Dumnezeu, desigur aceasta include că şi aspectul său exterior trebuia să se deosebească de acela al tuturor contemporanilor săi care erau lipsiţi de o ţinută morală în concordanţă cu gândul lui Dumnezeu.

Dacă Noe a rămas singurul om alb înainte de potop, în mijlocul depravării comune tuturor oamenilor, atunci cu greu am mai putea admite existenţa unei femei albe. Aici trebuie căutată explicaţia faptului că între cei trei fii ai săi era unul căruia el a trebuit să-i pună numele Ham. În limba germană, Ham înseamnă: *negru* sau *cel negru.* Acesta este un nume fără echivoc. Dacă azi cineva dintre noi se numeşte *Negru, Alb* sau *Maron,* acesta este un nume fără semnificaţie aparte. Pe atunci însă, numele era expresia unei calităţi ex-

cepționale a purtătorului. Ham s-a numit Negrul, pentru că era negru! Laban se numește Albul, pentru că el era alb și înconjurat de oameni cu pielea de culoare închisă. Și prin Ham s-a salvat sămânța lui Cain și culoarea neagră a pielii în timpul potopului până în zilele noastre. Vedem chiar în Gen. 9.18-28 cum păcatul s-a manifestat tocmai în Ham, evident că și blestemul a fost rostit asupra lui Ham, fiul lui Canaan. Oamenii negri până azi sunt descendenții liniei Cain-Ham-Canaan. Sentimentul de apărare împotriva unei combinații între albi și negri pe care îl are un om sănătos este un sentiment natural foarte corect care încă intuiește aceste raporturi ținând cont de semnele și limitele divine puse. Egalitatea între rase propagată astăzi datează de pe vremea căderii în păcat, aparține schimbării timpului și legii (Dan. 7.25; II Tes. 2.3).

Deci Ham înseamnă negru, ars. Iafet înseamnă extindere, lărgime. Sem înseamnă nume. Ham a fost blestemat în fiul său Canaan (= șes, câmpie, smerire, supunere) și a fost făcut robul lui Sem și Iafet. În toate timpurile, Dumnezeu știe să pedepsească și să binecuvinteze tații în cel mai profund mod. Sem a fost binecuvântat în Dumnezeul său. Iafet a fost binecuvântat direct cu extindere și lărgime și cu permisiunea să locuiască în corturile lui Sem. Din acești trei fii ai lui Noe s-au extins toate popoarele pe pământ. Sem = duh, Iafet = suflet, Ham = trup!

Cine și unde sunt hamiții este destul de clar. Până de curând evreii și arabii au fost considerați semiți, toate celelalte popoare mai ales albii ar fi fost atunci iafetiții. Însă mulți cercetători ai Bibliei nu mai sunt de această părere. Ei spun: dacă în

familia lui Noe, Ham a avut pielea neagră, atunci fără îndoială Sem, purtătorul celei mai mari binecuvântări a avut pielea albă. Și lucrurile se clarifică. După aceea, Iafet trebuie să fi avut o culoare intermediară: nu așa de închisă ca Ham, nu așa de albă ca Sem, tocmai maro sau galbenă cum se întâmplă când un om alb are o soție cu piele de culoare închisă.

Printre scrierile neinspirate ale Vechiului Testament, există o carte numită Enoh în care, ca și în altele, este redată istoria amplificată a lui Israel sub înfățișarea unor animale, ceea ce de altfel face și Biblia: Domnul Isus îl numește pe Irod *vulpe*, Ismael este numit *măgar sălbatic*, *oile* sunt poporul Israel, națiunile sunt *lupi* și *porci* și așa mai departe. Toate acestea sunt văzute din perspectiva domnului văzduhului și a monarhilor universali. Omul de pe pământ este un animal, numai celălalt om de sus este om adevărat! Adică: *după potop constelația taurului alb (Noe) a devenit om. Au ieșit din corabie cu el și cei trei tauri (Sem, Ham și Iafet). Unul dintre tauri era alb, celălalt era roșu și al treilea negru. Taurul alb l-a părăsit pe Noe. Și ei au început să dea naștere la animale. Unul din aceștia era de asemenea un taur alb, Avram, și acesta a născut un măgar sălbatic (Ismael) și un taur alb (Isaac)* (Gen. 16.12). *Totuși, taurul alb a făcut porc sălbatic (Esau) și o oaie albă (Iacov). Și primul (Esau) a făcut mulți porci sălbatici, totuși oaia a făcut 12 oi. Deoarece cele 12 oi s-au făcut mari, au vândut una (Iosif) măgarilor sălbatici (ismaeliții). Măgarii sălbatici au vândut oaia (Iosif) mai departe lupilor (egiptenii) și după aceea eu am văzut (după ducerea în robie a celor din Israel și Iuda) că oile au părăsit Casa Domnului, s-au*

răzvrătit și ochii lor nu au mai văzut. Păstorii și cei care îi ajutau au dat aceste oi peste tot animalelor sălbatice (fiare) ca să le mănânce. Și iată, 3 din aceste oi s-au întors și au reclădit tot ce era dărâmat în casă" (Cartea Enoh 89).

Aici se pune o întrebare suplimentară: dacă așa stau lucrurile, atunci de ce Scriptura nu spune clar, fără echivoc: Ham era negru, Sem însă era alb? De ce nu spune deja mai dinainte: Dumnezeu i-a făcut un semn lui Cain, a lăsat să i se facă pielea neagră? De ce această realitate importantă a culorii pielii este atât de învăluită, ascunsă? Răspunsul: Dumnezeu, respectiv Duhul Sfânt care a insuflat Biblia, cunoștea mândria și aroganța inimii omului căzut. El a știut exact că atunci când oamenii abordează problema rasială și a culorii pielii, imediat se aprinde și arde îngâmfarea rasială. Albul nu ar trebui să devină arogant, așa cum prin culoarea pielii lui și prin dotarea excepțională era deja, și cel negru să nu fie mai mult disprețuit și robit, așa cum el prin pielea lui neagră și inferioritatea lui era deja. Este pedagogie înțeleaptă, divină, să se prezinte aceste lucruri învăluit, după cum întreaga Biblie este descoperirea lui Dumnezeu sau revelația în învăluire.

UNDE SUNT COPIII LUI ISRAEL?

Scriptura vorbește despre răspândirea celor 3 fii ai lui Noe și a urmașilor lor după potop pe pământ:

1. *Iafet:* copiii lui Iafet: Gomer, Iavan ș.a.m.d. și-au împărțit insulele națiunilor în țări pentru ei, câte una după limbile, familiile și națiunile lor (Gen. 10.5).

2. *Ham:* aceştia sunt fiii lui Ham după familiile, limbile şi ţările lor, după naţiunile lor (Gen. 10.20).

3. *Sem:* aceştia sunt fiii lui Sem după familiile lor, după limbile lor, după ţările lor, după naţiunile lor (Gen. 10.31).

Expresia *„după limbile lor"* arată că, împărţirea de la familii la naţiuni a mulţimilor de oameni a avut loc abia după eşuarea construirii turnului Babel, pentru că abia de atunci au existat „limbi". Limbi, ţări şi naţiuni sunt 3 mijloace de a face ordine în mulţimea popoarelor. Limba este o unitate spiritual-culturală, ţara o unitate geografică, naţiunea o unitate politică, de aceea stă la sfârşitul evoluţiei.

Descendenţii lui Ham au întemeiat în Babel şi Ninive primele imperii, apoi au locuit din Sidon până în Sodoma, în Egipt şi Etiopia, conform pasajului din Gen. 10.6-20. Semiţii au locuit mai ales la nord de hamiţi în Caldeea, în timp ce iafetiţii despre care Scriptura vorbeşte cel mai puţin au trebuit să se extindă spre nord (Gog, Magog) şi spre vest (Iavan), pe ţărmul şi insulele Mării Mediterane, pentru că expresia ***„ţările neamurilor de pe malul mării"*** în Gen. 10.5 denumeşte în ebraica Vechiului Testament întotdeauna în primul rând insulele şi teritoriile din bazinul Mării Mediterane, din Asia Mică până spre Spania. Deci, avem o extindere a lui Ham de la leagănul popoarelor Şinear spre sud, direcţia Africa, o extindere a lui Iafet spre nord şi vest în direcţia Asiei Mici şi ţinuturile Mării Mediterane şi stabilirea lui Sem în Siria şi Şinearul de Nord, ***„de la Meşa, cum mergi spre Sefar, până la muntele Răsăritului"*** (Gen. 10.30). Este evident că Sem abia mai târziu

migrează „în trecere" spre Ham și spre Iafet. Caracteristica pentru Iafet este extinderea pe pământ, la fel cum pentru descendenții lui Ham era caracteristica robiei printre Sem și Iafet, în timp ce pentru Sem și descendenții lui caracteristica era că ei vor avea permanent a face cu Dumnezeu și descoperirile Lui. Azi trebuie doar să căutăm unde este robie și îl găsim pe Ham. Căutăm unde sunt revelații ale Duhului lui Dumnezeu și în legătură cu acestea se mențin lupte și judecăți: acolo îl avem pe Sem.

În orice caz, trupul trebuie să fie robul sufletului și duhului. Lupta începe între suflet și duh: biruitorul va stăpâni peste celălalt.

În ceea ce îl privește pe Sem, acesta depinde mereu de atitudinea față de Dumnezeul său și revelațiile Sale. Iafet depinde de poziția lui față de Sem, pentru că poate locui la el. Ham, respectiv Canaan, depinde dacă este un slujitor credincios al lui Sem și Iafet. În istoria lumii a fost așa: Sem L-a pierdut pe Dumnezeul său binecuvântat și Care binecuvânta, Iafet a devenit (de aceea!) antisemit și nu a vrut să locuiască în corturile lui Sem, ci a dorit să devină proprietarul casei, iar Ham a fost oprimat de amândoi frații, exploatat și abuzat în timp ce se revolta din ce în ce mai mult.

Formularea din Gen. 9.25 trebuie luată în considerare: ***„Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!"*** Deci sunt mulți robi printre frații lui Ham, în special robi ai păcatului, pentru că ***„oricine trăiește în păcat este rob al păcatului"***. De aceea Scriptura nu spune: robul tuturor stăpânilor! Proprietarii albi de sclavi în toate timpurile au fost ei înșiși sclavi, chiar dacă nu mai erau robi ai păcatului, atunci robi ai neprihănirii (Rom. 6.16-18).

Cea mai importantă evoluţie pentru Sem este aceea care a început în Ur cu ieşirea lui Avram. Avram a emigrat spre vest, spre Palestina care era ocupată de descendeţii lui Ham, canaaniţii. Acolo, şi mai târziu de asemenea în Egiptul hamitic, sământa lui Avraam se va dezvolta într-un popor mare, Israel, care în cele din urmă va cuceri Palestina. Deja din Egipt şi după aceea prin ducerea celor 10 seminţii ale Regatului de Nord, a avut loc emigrarea israeliţilor şi prin aceasta şi a semiţilor spre vest şi nord, peste ţările mediteraneene spre Rusia şi Europa până în Anglia, Irlanda şi Scandinavia. Această mişcare, emigrarea israeliţilor, a atins şi teritoriul pe unde deja trecuse şi se extinsese Iafet. Israeliţii care au sosit mai târziu au adus totuşi o cunoaştere mai înaltă a lui Dumnezeu şi o cultură, precum şi o organizare politică şi militară mai bună. În primul rând, ei erau sub binecuvântarea lui Dumnezeu, de pe vremea părinţilor lor, astfel că israeliţii au întemeiat pretutindeni oraşe şi le-au condus, în timp ce popoarele iafetiţilor au trebuit să se supună după hotărârea exprimată de Noe: Dumnezeu a făcut ca Iafet să crească şi l-a lăsat să locuiască în corturile lui Sem. De asemenea, este foarte probabil că în Europa de azi trăiesc mulţi iafetiţi, pentru că Scriptura nu dă nici un indiciu potrivit căruia fiii lui Iafet şi familiile lor s-ar fi dus numai până spre Asia şi că aveau pielea de culoare închisă, adică erau bronzaţi, aşa cum presupun unii comentatori ai Bibliei din America.

Întrebarea: *„Sunt israeliţi toţi oamenii albi?"* are un caracter riguros. Unde sunt iafetiţii? Unde trăiesc azi fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meşec şi Tir? Şi unde sunt limbile, ţările şi

națiunile care au provenit din ei? Noi am recunoscut că descendenții celor 10 seminții deportate ale Regatului de Nord al Israelului s-au extins peste Europa și America. Au venit ei peste iafetiții care locuiau deja acolo?

Magog și Gog, Meșec (Moscova?) și Tubalul trebuie căutate în cel mai nordic punct (la sfârșitul miazănoaptei). Așa cum știm din Ez. 38.15, este Rusia de azi. În Madai se recunosc mezii, Iavan se reunește cu grecii. Gomer sună germanic. Este interesant că evreii până azi îi numesc pe evreii germani *așchenazi*. Așchenaz era un fiu al lui Gomer. Realitatea este că Gomer este strămoșul germanilor și printre germanici, nemții sunt cel mai distins popor cu siguranță. Tars a fost întotdeauna văzut exact în vest, fie se înțelegea prin acest nume Spania sau chiar Anglia, așa cum în Togarma unii încearcă să vadă Suedia. În orice caz, fiii lui Iafet s-au extins mai ales în Rusia, în Europa și în regiunile mediteraneene. Acolo întotdeauna locuiau oameni albi. Această constatare este importantă deoarece comentatorii americani vor să-l identifice pe Iafet numai în ansamblul populațiilor de culoare și în popoarele asiatice. Ei sunt de părere că Sem a fost alb, Ham a fost negru și Iafet maron. Ham a locuit în Africa, Sem în Europa și America, Iafet în Asia și arhipelagul ei. Pentru că Asia este cel mai mare, cel mai întins continent, de aceea printre asiaticii cu pielea maron a devenit adevărat cuvântul: Dumnezeu l-a răspândit pe Iafet. Cum să fie extinse țările siberiene până la Oceanul Pacific și insulele Asiei ajungând până spre Australia? Între maron și negru să fie o diferență de rase remarcabilă, cei maron deasupra negrilor, însă sub albi – susțin exegeții americani.

Oricât de plauzibil și uluitor ar suna la început această împărțire generoasă nu poate rezista la o examinare critică. Chiar americanii scriu mai târziu că popoarele care au descins din fiii Cheturei, concubina lui Avraam, pot fi găsite în India și pe insulele Asiei (Gen. 25.1-6). Chinezii și japonezii (galbeni) sunt însă și ei descendenți din linia colaterală a lui Sem, de exemplu din Moab și Amon. Deci rămân în Asia, ca iafetiți, cel mult mongolii și populațiile turcești din interiorul Asiei și Siberiei. Ei ar putea fi considerați printre Gog și Magog, dar atunci unde sunt ceilalți fii ai lui Iafet?

Recunoaștem că teologii americani au dat greș totuși, când spun fără multă discuție că toți oamenii albi sunt israeliți și prin aceasta semiți. Însă în această părere forțată a americanilor este ascunsă preocuparea îndreptățită pentru găsirea celor 10 seminții ale lui Israel. Fără îndoială, acestea au venit în Europa și America și au jucat un rol decisiv în istoria acestora în ultimele milenii, au devenit națiuni cărora le-a fost trimisă Evanghelia prin Pavel. Dar ele nu sunt numai în Europa și America, ci locuiesc acolo împreună cu Iafet. Așa putem face deosebirea că oamenii cu o înțelegere amplă, în domeniul concepției despre lume, cu interes religios fie pozitiv sau negativ față de Domnul Cristos, vor fi israeliți în Europa și America; ceilalți, cărora le lipsește această aptitudine trează spirituală, care se mulțumesc cu extinderea culturii lor în lume și se lasă influențați de superioritatea spirituală a semiților, sunt iafetiți. Într-adevăr, găsim în rasa albă până în acest moment o schimbare clară în bine, ca și în rău a oamenilor care conduc, fondatorii de state, suverani, poeți, filozofi, întemeietorii de religii, credincioșii de orice

fel, un schimb impresionant la nivel de stat, în fiecare națiune. Alături de aceasta găsim un grup secundar de oameni cărora le lipsește vioiciunea spirituală a primului grup, care nu are forță conducătoare nici economică, nici politică, altădată armata celor simpli din popor care dădeau iobagi, azi armata sclavilor în fabrici, masele celor simpli din popor în toate națiunile oamenilor albi, văzute ca un întreg. În rest, de mii de ani are loc un permanent proces de contopire între Sem și Iafet (lut și fier? Dan. 2.33; Ier. 18.6).

Această conlocuire a lui Sem și Iafet devine clară cu ajutorul a numeroase texte din Vechiul Testament care vorbesc despre aceasta, vestind că Domnul va restaura la sfârșit pe copiii lui Israel sau casa lui Israel din toate națiunile în care au fost împrăștiați. Aceste cuvinte nu se împlinesc prin emigrarea evreilor din diferite popoare, pentru că între casa lui Iuda și casa lui Israel este tocmai marea diferență semnalată anterior.

Dacă într-adevăr sunt numai israeliți, cei din Europa și America, adică printre popoarele albilor, care pot primi vestea Evangheliei în acest veac, iafetiții trebuie să fie abandonați, fără o decizie. Ar putea fi posibil, pentru că în primul rând binecuvântarea este pentru Sem. Amestecul prin căsătorie în decursul mileniilor între israeliți și respectiv între semiți și iafetiți, nu ne-ar surprinde pentru că cei împrăștiați între națiunile iafetiților și israeliții dispăruți s-au schimbat într-un alt popor Israel, după Duh, care a luat ființă în națiunile albilor. S-a semănat și aici ceea ce este firesc, trecător și s-a strâns recoltă spirituală. ***„Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel"*** (Rom. 9.6b).

Noțiunea biblică *națiune* (în limba greacă *ethnos)* dă informații valoroase pentru subiectul nostru. Biblia cunoaște anume: 1. *Poporul Israel* în măsura în care locuiește în țara lui Israel; 2. *Națiunile*, acestea sunt țările occidentale care au format Imperiul Roman, sau care au evoluat mai târziu din el; 3. *Popoarele*, păgânii, barbarii numiți de asemenea „insulele îndepărtate".

Deseori suntem de părere că poporului Israel numai toate celelalte îi stau în față, însă Scriptura face diferențe mai exacte și acestea sunt în concordanță cu experiența și realitatea. Scriptura numește *națiuni* popoarele Occidentului care au un grad înalt de civilizație, bine organizate politic, deci rasa albă europeană care s-a împărțit în structuri naționale bine organizate. În Asia, Africa și pe insulele mărilor, în marea majoritate locuiau seminții mai mici sau mai mari, comunități în sate și orașe, existau numai puțini „bogați" sau popoare de națiuni. La fel era și în America înaintea colonizării albilor. Atunci existau doar numeroase triburi indiene conduse de căpetenii, dar nici un fel de națiuni, care să presupună formațiuni statale, aptitudini organizatorice, civilizație și putere. Albii puteau crea formațiuni statale mai mari, de sine stătătoare, datorită elementelor semitice, mai exact spus, datorită israeliților din mijlocul lor. Și acesta era mai ales cazul în Europa și mai târziu în America. Abia au pătruns albii în America și au și început să formeze structuri naționale. Această puternică tendință au manifestat-o mai puțin celelalte rase. Ea este o aptitudine specială, caracteristică semiților, exprimată în binecuvântarea rostită de Noe:

„Dumnezeu să-l facă pe Iafet să crească și să locuiască în corturile lui Sem". Sem poate face corturi, Cortul Întâlnirii sau Templul (I Cor. 3.12).

Acest cuvânt poate fi înțeles așa: corturile reprezintă poruncile și revelațiile lui Dumnezeu care i-au fost date lui Sem. Cortul Întâlnirii a fost denumit cortul strângerii laolaltă, respectiv acesta era legat de acela. Mai târziu din acestea au luat ființă sinagogile, unde se strângeau evreii, și în națiunile creștine erau bisericile, care ar fi trebuit considerate *corturile întâlnirii* lui Sem. Revelațiile lui Dumnezeu făcute lui Sem au fost în națiuni și în folosul lui Iafet, pentru că pe cât s-a extins Iafet pe pământ, trebuia să se întâmple, în egală măsură, cu semiții, purtătorii descoperirii Numelui lui Dumnezeu, și aceștia să locuiască fără restricții, ca să poată coexista și Iafet.

În acest context trebuie menționat că statele naționale ale Europei (nemți, francezi, englezi ș.a.m.d) s-au format mai ales prin cruciadele din Evul Mediu. Încercarea de secole de a elibera Țara Sfântă din mâna mahomedanilor este interesantă mai ales sub aspectul că cele 10 seminții au încercat să ia din nou în stăpânire pământul israelit fără evrei, ceea ce Dumnezeu nu a permis să le reușească! Atunci era prea devreme!

Diferența remarcabilă între popor și națiuni, *ethnos* și *laos* în limba greacă a Noului Testament apare deja și în limba ebraică a Vechiului Testament în cuvintele *goi* și *am*. *Goi* și pluralul *goim* corespund lui *ethnos* și înseamnă națiune, respectiv națiuni. Cuvântul ebraic *am* este echivalentul termenului grecesc *laos*, care înseamnă națiune sau națiuni. Cuvântul ebraic *am* corespunde

grecescului *laos*, popor. Națiune stă în legătură cu guvernarea suveranilor, este o organizație politică a unei patrii comune. Din contră, poporul este mai mult o legătură de sânge, care bineînțeles, devenită organică, nu presupune neapărat o țară și o modelare politică, ci simplu, acolo este vorba de o origine comună. Poporul este piatra prețioasă neprelucrată, națiunile sunt piatra prețioasă șlefuită și montată.

Conform cu Ex. 19.5, Israel trebuie să devină o națiune sfântă, iar potrivit cu Dt. 26.18, un popor al lui Dumnezeu. În versetul următor, se repetă acest lucru, adăugându-se că Israel va deveni un popor al lui Dumnezeu, cea mai deosebită dintre toate națiunile. De fapt, Gen. 10 explică faptul că atât Ham, cât și Iafet și Sem au evoluat, ajungând națiuni. Totuși, numai despre Sem se spune *„după națiunile lor"*; despre ceilalți doi *„în națiunile lor"*. Împărățiile hamitice sunt divizate, prăbușite și popoarele lui Iafet, Gomer, Magog, Iavan, Meșec ș.a.m.d. fără îndoială că locuiesc azi în *corturile* lui Sem.

Cea mai clară indicație, la care națiuni se face referirea, ne-o dau lucrarea și Epistolele apostolului Pavel. El este într-adevăr numit *apostolul Neamurilor* și scrie că națiunile sunt împreună moștenitoare, fac parte din același trup și sunt părtașe ale acelorași promisiuni în Domnul Cristos și că el (Pavel) trebuie să vestească națiunilor bogățiile nepătrunse ale Domnului Cristos. Aceste națiuni, denumite *oameni netăiați împrejur în trup de către cei care sunt circumciși*, în trecut erau *fără Domnul Cristos* (în afara creștinismului), *fără drept de cetățenie în Israel și străini de legămintele făgăduinței. „Fără drept de cetățenie în Israel"*, aceasta presupune totuși că au avut-o cândva, dar

că, prin despărțirea și continuarea drumului lor în lume, au fost înstrăinați, pentru că se poate înstrăina numai cineva care înainte nu fusese străin. Dacă nu ar fi așa, atunci Pavel ar fi putut să scrie în loc de străin, înstrăinat, „absolut niciodată cu drept de cetățenie în Israel". Domnul Cristos a anulat despărțirea întregului Israel în casa lui Iuda și în casa lui Israel care există ***„până în ziua de azi"*** (I Împ. 12.19) de pe vremea urmașilor lui Solomon, a îndepărtat zidul, întemeind pacea, întâi pentru cei care cred și sunt în El. Această anulare a despărțirii lui Israel, realizată în Domnul Cristos, în vremea sfârșitului va avea încă efect sub aspect fizic pentru cei necredincioși care formează cele două părți separate: Israel și Iuda.

Altfel capitolul 2 din Epistola către Efeseni nici nu poate fi înțeles și interpretat corect. Pavel a fost trimis la israeliții care din 10 seminții în decursul secolelor au devenit 10 națiuni și, astfel, fuseseră atât de străini de dreptul de cetățenie în Israel încât nu mai știau nimic despre el. Odinioară, în I Împ. 12.24, Dumnezeu a împiedicat războiul fratricid dintre Iuda și Israel cu cuvântul: ***„de la Mine s-a întâmplat lucru acesta"*** (despărțirea poporului). De aceea, ea putea fi îndepărtată tot numai de către Dumnezeu, și anume la cel mai înalt nivel. Domnul Cristos Însuși S-a așezat la spărtura dintre Israel și Iuda și cele 10 seminții sau națiuni. Și deoarece Iafet are voie să locuiască în corturile lui Sem, el este în Domnul Cristos de asemenea făcut părtaș în trup și prin misiune deja prin Ham, slujitorul celor doi.

Fără îndoială că se poate pune întrebarea, și cei din America și Anglia care sunt împotriva acestui comentariu despre Israel ridică această

problemă: de ce a trebuit să aibă loc această mare înmulţire şi risipire a Israelului, când în cele din urmă se ajunge numai la credinţa în Domnul Cristos pentru mântuirea personală? La aceasta ar trebui să se răspundă că, în concordanţă cu Rom. 11, lepădarea şi împrăştierea poporului lui Dumnezeu pe care Dumnezeu l-a recunoscut mai înainte (adică prin descendenţa fizică din Sem), împăcarea echivalează cu acoperirea lumii, primirea va fi atunci *viaţă din morţi.* Căderea poporului lui Dumnezeu de care se leagă deja împărţirea poporului şi apoi ducerea în robie a celor 10 seminţii în Asiria, este *bogăţia lumii,* aceea care va fi realizată prin întoarcerea acasă a naţiunilor.

Naţiunile sunt ramurile sălbatice ale măslinului Israel, pe care Dumnezeu l-a altoit. Orbirea în care a căzut o parte din Israel, a început deja la împărţirea poporului, atunci când au spus pe un ton foarte categoric: ***„Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moştenire cu fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ţi de casă, Davide!"*** Şi Israel s-a dus în corturile lui (în care după aceea vor putea locui iafetiţii) (I Împ. 12.16).

Orbirea a constat în faptul că nu au observat că, prin desprinderea de casa lui David, ei s-au desprins şi de promisiunea Mesiei, care era indisolubil legată de casa şi familia lui David! Această orbire a unei părţi a Israelului se poate termina abia la împlinirea numărului deplin al naţiunilor (nu: dintre naţiuni!) (anume în Israel)! Trebuie aşadar să aibă loc o întoarcere spre Israel a ultimilor aleşi dintre naţiuni, ceea ce a şi început prin vestirea lui Pavel, apostolul naţiunilor, care voia să-i însufleţească râvna naturală (prin naţiuni).

Casa lui David era casa regală, unsă cu untdelemn în seminția lui Iuda și irevocabil linia promisiunii lui Mesia. Cine se despărțea de David, se despărțea și de marea speranță națională a lui Israel – Mesia – iar prin aceasta de revelația lui Dumnezeu despre Israel și evoluția sa ulterioară.

Această despărțire cu consecințe grave nu se putea termina altfel decât prin politeism păgân și slujirea icoanelor lor. Aceasta a început imediat după dezbinarea împărăției, în cursul domniei lui Ieroboam, când au fost făcuți viței de aur în Dan și Betel. Cu această despărțire de casa lui David și de Templul din Ierusalim a început deja lungul proces al uitării, marea despărțire interioară de Iuda, care mai târziu s-a încheiat prin ducerea în robie și despărțirea de țara lui Israel. Cele 10 seminții nu ar fi trebuit să spună imediat atât de categoric: *„Ce parte avem noi cu David?"* Ar fi fost suficient pentru disputa legată de impozit, din care începuse și despărțirea, dacă s-ar fi despărțit numai de Roboam. Dar așa s-au despărțit de David și de Templu, și aceasta a fost din partea Domnului. De aceea a spus și profetul casei lui Israel, Osea: ***„Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi!"*** (Osea 4.6).

Israel era îndărătnic, ca o vită îndărătnică, însă Domnul îl păștea acum ca pe un miel blând într-un loc larg (Europa), unde era expus tuturor pericolelor (Osea 4.16).

Pentru că Israel s-a îndepărtat atât de mult și a căzut atât de adânc, ajungând să fie aproape uitat, de aceea va fi fost reprimirea națiunilor prin Domnul Cristos exact ***„viață din morți"*** (Rom. 11.15).

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legă-

mânt nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu" (Ier. 31.31-33).

Acesta este unul din cele mai expresive texte care vorbesc despre salvarea timpurie a lui Israel, deci înaintea lui Iuda. Noi, europenii și americanii suntem casa lui Israel. Nouă, națiunilor din Europa și America, ni s-a dat și am primit Noul Legământ, Noul Testament. Noi nu mai avem Legea pe table de piatră, ceva exterior, ci interiorul, scris în inimă și prin instruirea în creștinism, Îl cunosc toți pe Domnul națiunilor, de la cel mai mic până la cel mai mare (Ier. 31.34). Noul Legământ, pentru poporul lui Dumnezeu, al casei lui Israel, constă în faptul că au iertarea păcatelor și aceasta este oferită fără jertfa animalelor de la Templu. În aceasta se consumă într-adevăr azi credința creștină pentru masele de credincioși: iertarea păcatelor. Ei nu au nevoie de mai mult și nici nu recunosc mai mult. Casa lui Iuda a primit Noul Testament, Noul Legământ, mai târziu decât casa lui Israel. Știm azi că aceasta are loc cu aproximativ 2 000 de ani după nașterea Domnului Isus Cristos.

DIN DOI UNUL!

„Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați,

prin sângele lui Cristos" (Ef. 2.13). Aici, în Ef. 2, Pavel face cunoscut secretul existenței națiunilor, cu precauție, în lumină, și spune de asemenea cum va avea loc din nou unirea părților Israelului de mult timp divizat, anume după momentul crucii. În spatele națiunilor care au evoluat din cele 10 seminții ale Regatului de Nord al Israelului, în sens larg, sigur sunt păgânii, mai ales cei care au evoluat din Ham. Iafet oricum locuiește în corturile lui Sem, el este deci binecuvântat de Dumnezeul lui Sem împreună cu urmașii săi. Sem și Iafet sunt legați unul de altul, ei sunt crescuți unul în celălalt; așa cum împreună odinioară l-au acoperit pe tatăl lor Noe, la fel au fost acoperiți împreună cu mantia harului sângelui Domnului Isus. Însă Ham a fost blestemat în fiul său Canaan. Dumnezeu știe să atingă pe tați cel mai sensibil în fiii lor, pentru că nici El Însuși nu L-a cruțat pe Fiul Său! (Fiul risipitor este însă și drumul spre mântuire și răscumpărare!)

În consecință, nu a fost binecuvântat un fiu al lui Sem, ci Dumnezeul sau Creatorul lui Sem, nu tatăl pământesc. Dumnezeul binecuvântat este Dumnezeul care binecuvintează. Dumnezeul lui Sem este Fiul lui Dumnezeu, Isus-Dumnezeu și El spune: ***„Dacă David Îl numește Domn, atunci cum este Fiul Său?"*** Fiu sau Creator este o unitate, aceasta se manifestă în Sem pe pământ! Așa se întâmplă și azi, în cadrul binecuvântării semitice, în primul rând referitor la mântuire. Poporul alegerii sub Sem este Israel.

Să luăm în considerare ordinea. Dumnezeu este un Dumnezeu al păcii și al rânduielii, al ordinii. Gândirea noastră care este întunecată încurcă mereu ordinea lui Dumnezeu. Întâi trebuie să se

deruleze istoria națiunilor, apoi va fi mântuit tot Israelul (Rom. 11.26). Pentru mântuirea întregului Israel, casa lui Israel, întâi trebuie explicată, pusă din nou în ordine, problema națiunilor. Națiunile sunt o parte a Israelului. ***„Nu vreau să nu știți fraților taina aceasta (pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți): o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor"*** (Rom. 11.25). Partea din întregul Israel care este împietrită, nu simte, este Regatul de Sud, seminția lui Iuda cu Beniamin, sau evreii de azi. Judecata împietririi pe care a trebuit să o exprime Isaia în capitolul 6 al cărții sale s-a îndreptat spre evrei, pentru că Ozia era împărat al Regatului de Sud și el este menționat expres în Is. 6.1. Partea Israelului–complet, formată din națiuni, nu a fost împietrită, de fapt s-au rătăcit (Osea 9.17), dar după aceea au auzit Evanghelia și au crezut-o, devenind națiuni creștine, chiar cu multe greșeli și inconsecvențe pe multe planuri. Când va intra numărul deplin al națiunilor, în primul rând în Biserică, și apoi în adevăratul Israel al Noului Legământ prin credința în Domnul Isus răstignit, atunci întregul Israel va fi mântuit prin anularea judecății de împietrire a evreilor. Aceasta nu exclude, ci include marile judecăți asupra unor părți ale națiunilor care „nu au intrat" înainte de terminarea timpului Neamurilor.

Biserica nu aparținea lui Israel și nici națiunilor, ea a provenit din ambele și a devenit „un om nou". În Epistola către Romani citim cum sunt în corelație Israel și națiunile, anume că prin cruce a fost nimicită vrăjmășia dintre iudei și Neamuri. În Biserică se pot uni deci evrei credincioși și

creştini, credincioşi dintre naţiuni, fără tensiunea tradiţională dintre ambele grupări, care era de la Dumnezeu, prin separarea de două ori a Israelului: o dată în cursul şederii în Egipt şi apoi prin dezbinarea împărăţiei în cele două regate. Fără Domnul Cristos cel răstignit se menţine această tensiune puternică între evrei şi naţiuni la fel ca tensiunea severă dintre Sem şi Ham. Da, atâta timp cât Domnul Cristos este cunoscut numai după trup, rămân şi diferenţele fizice şi tensiunile dintre evrei şi naţiuni. Înţelegem că marea masă a credincioşilor simpli, care cred în catehism, în general nu fac probleme antisemitismului, ci doar atunci când el apare ca drept indiscutabil, în afară de cazul când devine exagerat de violent, agresiv. Însă nici atunci nu este recunoscută sau condamnată mentalitatea antievreiască, ci numai brutalitatea mijloacelor este criticată. Doar în Domnul Cristos – sângele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, este „sângele lui Cristos" – şi el este destinat atât pentru îndepărtarea zidului cât şi pentru pronunţarea anulării Legii poruncilor. În Cristos sunt una cei ce, aşa cum scrie în Rom. 6.3, au fost botezaţi în moartea Lui (adică cu Duhul Sfânt şi foc). În afara Domnului Cristos (după cunoştinţa lor) dimpotrivă, sunt încă credincioşii care întâi au fost botezaţi cu apă pentru iertarea păcatelor.

Partea Celui Răstignit, pe care noi o numim „sângele lui Isus" într-adevăr ne curăţeşte de orice păcat (întotdeauna), dar încă nu face pe cei doi una şi nu face o nouă omenire. De aceea aparţin poporului lui Dumnezeu al Noului Legământ sau întregului Israel mântuit (Israel provine din Iacov, când acesta a încetat să lupte cu Dumnezeu!) aceia care Îl cunosc pe Domnul Cristos după trup, dar

ci încă nu aparțin noii omeniri sau chemării cerești a Bisericii (II Cor. 5.16-17).

„Care din doi a făcut unul..." (Ef. 2.14).

Prăpastia foarte mare dintre iudei și națiuni a fost provocată de Însuși Dumnezeu. ***„Aceasta s-a întâmplat de la Domnul"*** (I Împ. 12.24). Există o despărțire fermă între negru și alb, israeliți și canaaniți pe care Dumnezeu Însuși a poruncit-o, a dispus-o și în plus este valabilă până azi! Însă în Epistola către Efeseni, o învăluie atât de ciudat și totuși vorbește despre ea în mod expres, că din doi s-a făcut unul! De ce nu spune de exemplu: *din mulți unul?* Pentru că, dacă ar fi corectă interpretarea obișnuită, la care se face referire aici, oamenii care au devenit credincioși ar năvăli din toate părțile într-o Biserică, atunci ar fi greu de înțeles de ce se vorbește despre doi. Fără îndoială, Pavel se referă prin aceasta la poporul Israel alcătuit din două părți, care pe vremea sa și până azi este despărțit în evrei și greci sau națiuni. Faptul că în Israel chiar de mult timp este o prăpastie așa de adâncă, caracterizată de nivelele fizice, lipsa circumciziei și circumcizia, aceasta este punctul de plecare pentru aceste explicații ale Epistolei către Efeseni.

Pavel nu a avut în vedere negrii sau alte popoare sau rase când a scris despre taina Bisericii în Epistola către Efeseni; cu siguranță se îndrepta numai spre Israel: ***„Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, rudele mele trupești. Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele"*** (Rom. 9.3-4). Pavel știa foarte bine, în orice caz mai bine decât noi azi, că binecu-

vântarea, la fel ca și judecata, întâi aparțin Casei lui Dumnezeu, adică poporului lui Dumnezeu. Întâi vine Sem și pe linia lui Sem întreg Israelul și sub Israel evreii întâi, apoi grecii și apoi toate celelalte popoare și rase. Israel este poporul care va fi mântuit primul și în mod complet, de aceea are întâi o diviziune așa de profundă, care până azi este ca o rană deschisă, produsă de o sabie.

Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate, îndată ce Israel va fi mântuit în întregime, și în aceasta este inclus ca din doi să se facă unul. Și acesta este scopul și efectul crucii, în care două bucăți de lemn sunt îmbinate, formând un singur lemn (Ez. 37. 16-17). Nu numai în Biserică din doi se face unul, aici s-ar putea spune la fel de bine cu cuvintele Epistolei către Corinteni, *din mulți se face unul,* anume, cei mulți care sunt un trup. Dar, când Israel se va reîntregi și va fi mântuit ca un întreg din diviziunea și împietrirea parțială, atunci din doi va deveni unul singur sau *viață din morți.*

Antagonismul evrei-națiuni (remarcați: a nu se confunda națiunile cu popoarele lumii întregi, ci trebuie să fie limitarea la europeni și descendenții lor!) în cele din urmă era opoziția: Dumnezeu-dumnezei (sau demoni), pentru că ceea ce jertfeau națiunile, jertfeau demonilor (I Cor. 10.20). Descendenții lui Ham făceau oricum aceasta. Dar din partea națiunilor rasei albe aceasta este atât de remarcabil, încât Pavel o accentuează în mod deosebit. În contrastul evrei-națiuni de aceea a devenit vizibilă sciziunea, despărțirea extremă dintre Dumnezeu și demoni sau duhurile răzvrătite, în lumea duhurilor nevăzute pe pământ, sădită în interiorul casei lui Israel și în acest popor Israel.

Apariția unei asemenea prăpăstii fără fund, iremediabilă – nu în omenire, ci în Israel – însemna de fapt, prezența și stăpânirea morții pentru că *despărțirea, prăpastia, sciziunea* sau *despărțirea și judecata* semnifică întotdeauna moartea. Comparați, de asemenea, ce spune părintele Avraam bogatului care ajunsese în iad: ***„Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare..."*** (Lc. 16.26). Însă Avraam a spus sufletului omului bogat: *„fiule!"* De ambele părți ale prăpastiei sunt copiii lui Avraam! Însă de fiecare dată moartea slujește la descoperirea noii vieți!

Domnul omoară prin despărțiri generatoare de uriașe distanțe, existențiale, prin separări ca urmare a judecății pe diferite nivele ale sufletului și trupului, duhului și sufletului, luminii și întunericului, între un nivel de lumină și următorul, între Israel și națiuni, între Israel și țara lui. El învie prin unirea din nou a duhului și a sufletului, apă și duh, Israel și țara lui. Unirea presupune despărțire sau dualitate, viață și moarte, lumină și întuneric, har și judecată, mântuire și mânie.

Cea mai mare problemă este mereu omorârea, moartea sau a fi omorât, separarea sau despărțirea, interzicerea, „nu", pentru că lui îi urmează viața, unirea, „da" cu consecința legitimă spirituală și caracterul automatic sau cu credincioșie divină față de Sine Însuși (II Tim. 2.13), care este valabil în întreg universul. Nu vegetează omul vesel și fericit în unirea dată, dintre duh, suflet și trup? Pentru ce despărțirea îngrozitoare sau moartea? A fost tocmai păcatul care avea ca plată moartea. Nu vegetase poporul Israel bogat și fericit în vremea lungă de pace sub domnia lui Solomon? Pentru ce deodată despărțirea? Tocmai de aceea (indiferent de vina proprie în despărțire), pentru

că nu există nici o viaţă şi nici reproducerea sau evoluţia vieţii fără moarte prealabilă. Şi pentru că, la un moment dat viaţa pe pământ trebuia să apară în Israel, de aceea a fost absolut necesar să fie precedată de moarte sau despărţire în Israel.

Când Israel a fost despărţit în Iuda şi naţiuni, atunci Dumnezeu (prin sabia vinei omeneşti) a despărţit poporul Său prin mijloc. *„Domnul omoară!"* (I Sam. 2.6). Odată, el a făcut şi din Adam doi oameni, Adam şi Eva. Unirea celor doi mereu dă viaţă. ***„Se întâmplă o nenorocire într-o cetate, fără s-o fi făcut Domnul?"*** (Amos 3.6). Prăpastia dintre Iuda şi lumea naţiunilor a fost experimentată extrem de dureros de toată lumea, mai ales de naţiuni; de aceea ea va putea simţi şi experimenta odată cel mai puternic unirea ambilor ca *viaţă din morţi*, prin cunoaşterea lui Dumnezeu, Cel ce a stat personal în spărtură.

Faptul că antisemitismul sau ura faţă de evrei are o importanţă aşa de mare, poate fi cunoscut şi judecat numai spiritual, din învăţătura învăluită despre naţiuni, în Epistola către Efeseni. Pavel spune aici întrucâtva: nu se poate simplu separa o bucată în două părţi şi reasambla apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, deoarece prin despărţire sau moarte, întotdeauna prima formă de viaţă dispare. Unirea din nou necesită mereu jertfirea unei vieţi mai înalte, care apoi se comunică părţilor lipsite de viaţă sau care au fost despărţite. Această transmitere are loc conform rânduielii pe care ne-o aduc la cunoştinţă evenimentele divine din Israel: acolo unde Cuvântul devine trup, mereu trebuie să fie un domeniu mort, de împietrire, care asemenea unei oglinzi, mai întâi răspândeşte faţă de alţii razele de mântuire. ***„Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primi-***

rea lor din nou, decât viață din morți?" (Rom. 11.15).

Prin respingerea evreilor, s-a extins la națiuni procesul de mântuire; programat divin, el va străluci din nou de acolo spre evrei când va intra numărul deplin al Neamurilor. Tot așa merge un ac încoace și încolo până este reparată spărtura. Acesta este procedeul divin: El Se descoperă evreilor și prin aceasta are în vedere națiunile. Evreii Îl resping, ei cad încă pradă unei judecăți mai mari sau morții, în timp ce națiunile au parte în viața lor de arătarea Mântuitorului. Într-o zi sosește și momentul judecății lor, vremurile națiunilor au trecut (Lc. 21.24) și Dumnezeu Se întoarce din nou la evrei, care acum la fel pot învăța și consuma din ce este al națiunilor, cum și ele au învățat din ceea ce li s-a întâmplat evreilor.

În căile lui Dumnezeu cu evreii și națiunile se va arăta clar că descoperirii vieții lui Dumnezeu îi precede întotdeauna descoperirea morții, pentru că viața vine din moarte, nu invers! La fel cum și lumina vine din întuneric. Națiunile, prin despărțirea și înstrăinarea de poporul lui Dumnezeu, au ajuns atât de departe, încât erau fără Dumnezeu în lume, moarte în păcate și fărădelegi (Ef. 2.1). Așa erau ele pregătite pentru revelația lui Dumnezeu. Dimpotrivă, evreii nu erau maturi, gata pentru aceasta, pentru că nu realizaseră încă moartea despărțirii de Dumnezeu și de țara lor. Despărțirea în captivitatea babiloniană a fost mult prea scurtă ca să poată avea efect durabil, ea a fost numai o avertizare. Împietrirea în care erau evreii în concordanță cu profeția din Is. 6 a fost etapa pregătitoare pentru această mare despărțire și pentru căderea în moarte a Sionului fizic și moral și îndepărtarea Mesiei.

Legea divină a creşterii care este dezvăluită aici, este aşa de importantă, încât Scriptura se referă mereu la ea, mai ales în exemplul cu Israel şi naţiunile. Numai în contextul lărgit al împăcării universale şi desăvârşirii poate fi înţeleasă corect şi menţinută. Când din 2 se face 1, aceasta înseamnă separarea şi cu aceasta moartea. Însă în moarte, în separare este şi evoluţie şi experienţă. Se creşte în moarte ca figurat în somn! Când cei doi sunt din nou uniţi într-unul singur, atunci este o unitate mai înaltă. Dumnezeu are acest drum în spirală. Apare mereu ca un nou progres celor până atunci evlavioşi, posesorii de până acum ai descoperirii lui Dumnezeu, însă acolo este refuzat vehement, nu este înţeles, este răstignit, adică creşterea şi noile cunoştinţe sunt considerate fanatism şi dezonorate. Prin aceasta revelaţia divină referitoare la creştere are împuternicire de salvare faţă de o parte a poporului lui Dumnezeu, care de mult timp era despărţit de Dumnezeu. Şi tocmai aceştia o acceptă, în timp ce tradiţionaliştii sunt respinşi: ***„Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi, şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţa veşnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci aşa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului»“*** (F.A. 13.46-47). Se formează apoi împreună cu restul celor evlavioşi tradiţionali care nu sunt împietriţi o nouă Biserică, sau un loc unde lucrează Dumnezeu, chiar o clădire zidită de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu smereşte prin despărţire şi înalţă din nou prin acceptare. Şi invers: Dumnezeu împarte şi ia apoi fiecare parte pentru Sine. Şi apoi adaugă, deseori abia după mult timp, din nou împreună, mai mult.

În Ef. 2, Pavel explică națiunilor rolul lor în această evoluție a revelației lui Dumnezeu față de lume: din cea mai adâncă despărțire de Dumnezeu și înstrăinare, sunt transferați în cea mai înaltă stare de har.

Națiunile au fost înstrăinate de la împărțirea Regatului și păcatul lui Ieroboam, până la apariția lui Pavel în Europa. Evreii sunt lepădați din momentul răstignirii, inițial de la împietrirea lor până la acceptarea lor din nou, care va fi *viață din morți.* Astfel, starea de despărțire și lepădare n-a cunoscut aceeași durată pentru națiuni și evrei. Pentru evrei, au trebuit să treacă aproape 2 000 de ani. Timpul de lepădare a națiunilor calculat de la împărțirea Regatului (aproximativ 720 î.Cr.) până la Constantin (aproximativ 300 d.Cr.) înseamnă aproximativ 1 000 de ani de lepădare. Porția dublă a evreilor este exact din cauza națiunilor (Rom. 11.11-15). Pentru că ***„a primit** (Ierusalimul) **din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui"*** – de aceea tot de două ori este mângâiat: ***„mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru!"*** (Is. 40. 1-2).

Însă cei credincioși, conștienți de chemarea lor în Biserică, – acolo nu mai este nici iudeu, nici grec, – știu că nu aparțin nici lui Israel, nici lui Iuda. Ei au o chemare și o alegere cerească ce depășește cu mult restaurarea și mântuirea lui Israel. Totuși tocmai mădularele Bisericii, care este Trupul Domnului Isus Cristos, doresc și trebuie să cunoască taina Israelului (Rom. 11.25); ele vor domni totuși odată împreună cu ei (II Tim. 2.12) și prin aceasta dând viață tuturor lucrurilor (I Tim. 6.13), nu numai cum va binecuvânta Israel o dată toate popoarele de pe pământ, adică prin a le conduce la Dumnezeu în Domnul Isus Cristos.

III

CÂND SE ÎNTOARCE ACASĂ ISRAEL?

(După K. Neumann)

În contrast cu interpretarea că toţi oamenii albi ar descinde din cele 10 seminţii ale Regatului de Nord al lui Israel, Karl Neumann din Wuppertal – Barmen, vede descendenţii celor 10 seminţii numai în anumite locuri, împărţiţi de jur-împrejurul Mării Mediterane, mai ales conform profeţiei din Is. 11. Desigur, nu putem fi întru totul de acord cu această interpretare, însă o expunem aici, pentru ca cititorii înşişi să examineze şi să poată aprecia, dar şi pentru că în această prezentare sunt multe lucruri de învăţătură biblică.

În Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să facem distincţie între evrei şi israeliţi. Prin „evrei" nu avem voie să înţelegem toate cele 12 seminţii ale lui Israel, ci „evreilor" le aparţin seminţia lui Iuda, Beniamin şi Levi: acestea sunt seminţiile Regatului de Sud. Copiii lui Iuda, beniamiţii şi leviţii s-au întors împreună din robia babilonică (Ezra 1.5 – 6.4, 1). Unde au rămas celelalte 10 seminţii din Regatul de Nord? Azi se numesc *„cele 10 seminţii pierdute"*. Ele nu s-au amestecat cu evreii, aşa cum sunt de părere unii comentatori. Nici nu au dispărut pentru totdeauna, pentru că în concordanţă cu profeţiile, ei se vor întoarce în Ţara Promisiunii.

În Ap. 7, sunt deja numărați 108 000 dintre ei (Apocalipsa este în primul rând o carte pentru Israel!). Până azi sunt pierduți fiul risipitor, oaia și banul. Însă ei vor fi căutați și se vor găsi. Cei mai mulți profeți vorbesc despre întoarcerea fiului risipitor în casa tatălui. Ei fac mereu distincție între *„casa lui Iuda"* și *„casa lui Israel"* (de exemplu Is. 11.11-13; Ier. 31.15-16). Isaia și Amos vorbesc aproape întotdeauna despre poporul alcătuit din 10 seminții. De la împărțirea poporului în timpul domniei lui Roboam, apare pentru Regatul de Sud numele de *„casa lui Iuda".* Acest nume dispare când din nou se unesc cele 12 seminții sub numele *„Israel".* Până să se ajungă aici, Scriptura numește cele 10 seminții din nord *„casa lui Israel"* care este comparată cu *„casa lui Iuda"* (de exemplu Is. 11.12). Deseori pentru cele 10 seminții, formula de adresare este Efraim, pentru că au avut regi din seminția lui Efraim, al doilea fiu al lui Iosif. În Ez. 23 este menționat adulterul spiritual al al celor două împărății, devenite idolatre; și evreii sunt numiți *„Oholiba"* iar celelalte 10 seminții *„Ohola".*

Toate aceste denumiri și nume diferite dispar odată cu unirea semințiilor în ziua Mileniului. În timpul despărțirii, ele sunt cheia pentru a se ști unde rămâne fiul risipitor într-o țară străină.

CÂND A PLECAT FIUL RISIPITOR!

După moartea lui Solomon, tot poporul s-a strâns în cel mai important loc istoric al țării (I Împ. 12.1-20). Odinioară aici a venit și Avraam (tatăl multor popoare) din Greuel (Ur) din pustiul (Caldeea) dușmanului urât (Șinear) și s-a așezat în Sihem (omoplat). Aici a venit și Iacov din Haran.

El a cumpărat un teren pentru Iosif și a săpat fântâna devenită celebră. La această fântână, Domnul Isus a vorbit cu femeia samariteancă (Ioan 4.1-12).

Această femeie samariteancă este umbra profetică a poporului alcătuit din 10 seminții. Versetul 18 spune că femeia care îl avea pe al șaselea bărbat, trăia în concubinaj. Cele 10 seminții au avut 5 bărbați sau stăpâni, și acela pe care îl au acum nu este adevăratul soț! Primul bărbat a fost stăpânitorul asiro-caldeean, al doilea acela medo-persan, al treilea Alexandru cel Mare cu urmașii, al patrulea cel roman, al cincilea stăpânitorul mohamedan, al șaselea va fi Anticristul cu care vor trăi în concubinaj 2/3 dintre israeliți. Femeia de la fântâna lui Iacov indică partea poporului care Îl așteaptă pe Mesia. Când Mesia este investit să domnească peste cele 10 seminții, acestea se vor logodi cu El și Îi vor rămânea credincioase (Osea 2.14-23).

Vedem că ce s-a întâmplat la fântâna lui Iacov nu este numai un minunat exemplu de consiliere spirituală competentă acordată de Domnul Isus, ci și un tablou profetic până în detalii, ca de altfel toate evenimentele Evangheliei. În acest loc, Iosua *(„un mântuitor")* avertiza odată poporul (Ios. 24). Și în acest loc s-a despărțit al doilea fiu de tatăl. El și-a întemeiat un regat propriu și și-a ales ca împărat pe Ieroboam (acest nume înseamnă: *„Poporul se ceartă cu Dumnezeu").*

UNDE S-A DUS!

Împăratul Asiriei, Salmanasar, a dus cele 10 seminții în mare parte în anul 722 î.Cr. (data nu este sigură!) ca robi în țara lui. În Asiria și Mesopotamia s-au așezat cele 10 seminții, cum confirmă

cartea Tobia. Pe vremea lui Nebucadneţar *(„vulturul care urmăreşte!")* mulţi au migrat mai departe. El a făcut talmeş-balmeş din popoare, s-a întors chiar cu o armată puternică în Egipt, i-a alungat pe locuitori, le-a distrus oraşele, a colonizat alte popoare acolo (II Împ. 24.17; Ier. 46). Vechii egipteni au împărtăşit de atunci soarta fiului risipitor din Israel, şi au rătăcit trei zile divine, 3 000 de ani, ca ţigani în lumea popoarelor din jur (Is. 20; Ez. 29.17-21; 30.18-26). Ei se numesc *cibi* (egipteni), iar în engleză *gypsy*. Ei au fost constructorii renumitelor piramide şi poporul cu cea mai veche cultură, în care a fost instruit însuşi Moise. În Ier. 46.19, profetul îi somează pe egipteni să termine mijlocul de deplasare. Ei au dus o viaţă de nomad de 2 900 de ani cu căruţa ţigănească. Ei nu pot *nici să trăiască, nici să moară,* ca evreii migratori.

În cele din urmă, cele 10 seminţii s-au aşezat în Persia, Armenia, sudul Rusiei şi de asemenea pe insulele şi ţărmurile Mării Mediterane (Ier. 11.11; 24.15; Ez. 11.11; Ier. 2.10). Şi cele 10 seminţii s-au închis, s-au instalat grupate pe fiecare seminţie, în timp ce evreii (din Regatul de Sud) când au fost risipiţi în lume, într-adevăr au locuit în toate popoarele separaţi de ai lor. Cei care se întorc azi în Israel sunt în primul rând evrei, însă cei mai mulţi nu sunt israeliţi din cele 10 seminţii. Aceştia, în marea lor majoritate, nu ştiu nimic despre originea lor, atât de „pierduţi" sunt.

Cel mai clar ne spune Is. 11.11-15 unde locuieşte fiul risipitor până la întoarcerea acasă. Aici se spune de asemenea că de la cele 4 margini ale pământului va fi strânsă casa lui Iuda. În primul rând, este menţionată Asiria *(„leul care rage").*

Assur a fost al doilea fiu al lui Sem. Acest ţinut este Mesopotamia de Nord cu capitala la Ninive. Aici a fost odinioară grădina Edenului. Mai târziu ei locuiesc în Egipt *(„frică, necaz")* şi Patros (Egiptul Superior). Aceste două popoare descind din Miţraim, al doilea fiu al lui Ham. Aproximativ 70% din ţăranii egipteni săraci, numiţi *felahi*, ţărani arabi, sunt descendenţi ai celor 10 seminţii. Aceştia şi *amharaşii* din Abisinia aparţin Bisericii Copte. Religia lor este un amestec de lege şi norme bisericeşti. Ei locuiesc aici de pe vremea lui Nebucadneţar şi sunt deseori menţionaţi în Scriptură (Is. 27.12; Mica 7.11, 13; Naum 3.9). În aceste texte, precum şi în altele, nu este vorba despre timpul în care Israel a stat în Egipt. Osea, care vorbeşte aproape numai casei lui Israel, spune în capitolul 9.3 că ei trebuie să se întoarcă pentru a doua oară în Egipt.

Ei locuiesc şi în Etiopia (Abisinia). Acest nume vine de la Cuş, cel mai mare fiu al lui Ham. Acolo au locuit 3 milioane de cuşiţi, negri sau arabi etiopieni, 1,5 milioane mahomedani, 50 000 de evrei şi 3,5 milioane sunt descendenţii lui Amharas (descendenţii lui Avraam) numiţi şi *falahsesas („străinii Domnului risipiţi")*. Aceşti 3,5 milioane sunt descendenţi din seminţia lui Efraim (Is. 18). Şi aceşti descendenţi ai lui Iosif au promisiuni minunate (Gen. 49.22-26; Dt. 33.13-17). Este minunat când ne gândim că Dumnezeu i-a menţinut mii de ani în ţări străine, având numai amintiri întunecate şi cele 5 cărţi scrise de Moise, aduse cu ei. Împăraţii care au domnit peste ei au fost mereu urmaşii împărătesei din Seba (şi prin aceasta ai lui Solomon). Ei au păstrat o scriere străveche a celor 5 cărţi ale lui Moise. Următoarele texte

vorbesc despre ei și locuințele lor: Is. 18; 43.1-3; 45.14-16; Dan. 11.4; Hab. 3.7; Ps. 68.31).

Ei locuiesc departe în Elam *(„ascunziș, retragere de mult timp")*, azi Iran și Persia. Elam a fost cel mai mare fiu al lui Sem. Aici a proorocit Daniel în al 7-lea capitol despre ultimele evenimente dinaintea venirii lui Mesia, la fel ca și Ezechiel. Și istoria Esterei și magii din Răsărit (care aparțineau celor 10 seminții) au venit de aici în Betleem (Ier. 49.35-39). Acest popor, perșii, va cuceri încă o dată Palestina și atunci vor construi din nou Templul evreilor (Is. 44.28; II Cr. 36.22-23).

Ei locuiesc și în țara Șinear *(„dușmanul urât")*, patria lui Avraam. Este Mesopotamia, azi se numește Irak. Isaia 11 numește ultima țară Hamat *(„turnul datoriilor")*. Hamat a fost cel mai mic fiu al lui Canaan. El a locuit în ținutul de nord al Libanului, care azi aparține statului turc, parțial și Rusiei de Sud.

Iacov a fost o imagine a celor 2 000 de ani de risipire a iudeilor. De aici din Antiohia și-a început Pavel călătoriile misionare. În numele Azerbaidjan este conținută seminția lui Așer. Și kurzii aparțin acestei seminții.

În continuare, se spune că unii locuiesc pe insulele și țărmurile Mării Mediterane (Is. 11.11; Osea 11.11, nota de subsol a traducerii Elberfelder a Bibliei). Aceasta este Europa, la vest de Palestina. Nu sunt date țările separat. Dacă cercetăm, ne dăm seama că în unele teritorii din bazinul mediteranean este în vigoare legea răzbunării omorului din culpă, care amintește de Legea lui Moise. Cunoștințele despre importanța vărsării sângelui ca împăcare, chiar dacă deformate în patimă omenească, sunt materializate în răzbunarea omorului în Sip-

pen, în sudul Italiei, în Albania, în Macedonia şi în Corsica, dovadă că şi locuitorii acestor regiuni provin din cele 10 seminţii. Napoleon era din Corsica şi de aceea descendent al celor 10 seminţii. În teritoriul maritim, găsim spartanii, macedonenii şi albanezii. În I Macabei 12 este scris că spartanii -(în sudul Greciei) sunt descendenţii lui Avraam şi fraţi ai evreilor. Peste tot este vorba despre Alianţa Sfântă şi Lege. Şi numele spunea aceasta. Sparta înseamnă: *„cei ai Domnului împrăştiaţi"* sau *„semănaţi printre popoare"*. În Osea 2.33 şi Zah. 10.9 este scris că ei sunt semănaţi printre popoare.

În Europa, Pavel a făcut primul popas în Macedonia. Probabil că el nu a ştiut că a venit la israeliţi din cele 10 seminţii pierdute. Filipi, Bereea, Tesalonic, Salonic sunt nume evreieşti, ultimul provenind de la Solomon. Şi Alexandru este un nume evreiesc, şi Alexandru cel Mare fără îndoială aparţinea celor 10 seminţii. Răzbunarea omorului este în vigoare şi azi în Macedonia ca şi în Albania. Apostolul a găsit peste tot oameni care în sensul strict al cuvântului nu erau evrei, însă totuşi Îl cunoşteau pe Dumnezeu şi Îl onorau. Cei din Bereea cercetau Legea, spre a verifica lucrurile (F.A. 16). Deci ei aveau Legea. Caesar a fost ucis de rudele sale. Aceştia au fugit în Filipi, pentru că această dinastie era de asemenea din acest popor care vine din cele 10 seminţii. Toscanii din Italia trebuie să fie descendenţii seminţiei lui Manase, deci şi Caesar, Nero, împăratul Augustus. Liga *Israel-British* afirmă, în documentele ei, că Manase s-a extins mai ales în Anglia şi America de Nord. (Vezi binecuvântarea lui Manase în Gen. 49.22-26).

Este probabil, ca întreaga istorie sângeroasă a Regatului de Nord pe care o găsim relatată atât de

detaliat în cărțile Împărați și Cronici, să fie repetată, în mare, în istoria popoarelor, lucru pe care încă nu l-a remarcat nimeni.

PORNIREA ȘI ÎNTOARCEREA ACASĂ!

În Osea 5.13 și 6.1-2 citim când și-a ispășit vina fiul risipitor. În a treia zi divină el va fi reabilitat. Atunci el se întoarce în casa tatălui. În Is. 20, profetul a trebuit să umble 3 ani îmbrăcat în sac, cei 3 000 de ani ai egiptenilor (țiganilor) fiind o imagine a fiului pierdut. În 722 î.Cr., s-a dus într-o țară străină, aceasta ar fi până în anul 1949 d.Cr, 2671 de ani. Dacă adăugăm la acest calcul 250 de ani când el s-a despărțit de Dumnezeu la împărțirea Regatului, avem până azi 2 921 de ani. Însă el trebuie să se întoarcă a treia zi. Prin urmare, în curând s-ar termina acest interval de timp.

Pe la ceasul al șaselea s-a întâlnit samariteanca cu Domnul Isus la fântână (Ioan 4.6). Aceasta arată că la sfârșitul celor 6 zile divine, Mesia Se va întâlni cu poporul celor 10 seminții (Osea 2.14-23). În ***„ziua plină de nori și negură"*** El Își va strânge oile risipite (Ez. 34.12) pe vremea distrugerii armatelor lui Anticrist (Ioel 3).

În parabolă, este prezentată foametea care constituie momentul întoarcerii acasă. O mare foamete spirituală, sufletească și fizică va aduce poporul celor 10 seminții la conștiința stării sale pierdute, trezind amintirea Tatălui. când va vedea că argații (musulmanii, arabii) o duc mai bine în casa tatălui (Țara Israel) decât o duce el într-o țară străină la porci (Corsica, Albania, Macedonia sunt cunoscute pentru turmele lor de porci). El ar dori

mult să se afle în locul lor. Marea lipsă este deci motivul ca să părăsească țara străină și să caute drumul de întoarcere.

Oaia pierdută nu găsește drumul de întoarcere, de aceea este căutată și adusă acasă. Domnul Isus vorbește în Ioan 10.16 de celelalte oi pierdute care au rătăcit până atunci în afara patriei deja 720 de ani (prin aceasta nu S-a referit la popoarele națiunilor, pentru că acestea nu sunt oi, ci sunt „câini", Mt. 15.26). Cel mai surprinzător vorbește Ezechiel 34 de oile rău îngrijite, pierdute. În următoarele capitole, mereu se repetă cuvintele oaie, turmă, păstor.

În Ez. 36 și Ier. 31.1-22, citim cum Domnul la momentul stabilit aduce înapoi poporul celor 10 seminții dintre națiuni, în timp ce evreii trebuie să se întoarcă ei înșiși separat ca odinioară din Babilon!

În Ier. 31.3, Domnul mărturisește oilor rătăcite care au fost aduse înapoi că El întotdeauna le-a iubit. Timp de 3 000 de ani nu s-a prea văzut lucrul acesa, însă acum ele trebuie s-o recunoască. În Mt. 24.31 este scris că El Își va trimite îngerii sau slujitorii ca să-i strângă pe cei aleși. Cei doi vor strânge oile pierdute și vor pregăti și națiunile pentru Mesia care vine (Mal. 4.6; Zah. 4.11 etc.). În Is. 18.2 îi vedem pe acești doi soli trimiși în grabă în Abisinia (Etiopia) ca să pregătească acolo amharașii. În versetul 7, tuturor popoarelor li se cere să-și îndrepte privirile spre această țară.

Oile lui risipite vor fi aduse de acolo la muntele Sionului (Țef. 9.3-13; Ez. 30.1-5). În Osea 1.10-11 citim că, în vremea trâmbițelor, când Domnul face să-I răsune glasul, copiii Lui se grăbesc să plece de pe insulele și continentul european, din regiunea mediteraneană. Din Egipt și din Asiria

ei vor zbura acasă ca păsările, adică în avioane (parțial s-a împlinit). Și în Is. 60.8-9, se vorbește despre revenirea lor în țară. În Obadia versetele 17-20 spun ce teritoriu stăpânesc cei care sosesc în grabă. Cu ajutorul profeției din Ez. 48 putem stabili și ce seminții sunt.

Știm din pilda fiului pierdut (care de fapt ar trebui să se numească istoria fiului mântuit!), că fratele mai tânăr (Israel) când s-a întors acasă a fost primit într-un cadru festiv de tatăl său. Fratele mai mare (casa lui Iuda) aude acest lucru când era la câmp. El locuiește deja de o perioadă de timp în Palestina și muncește acolo cu multă hărnicie în timp ce se întoarce acasă fratele mai tânăr. În răspunsul celui mai mare ***(„Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca",*** Lc. 15.29) este exprimată realitatea că evreii au rămas conștienți de iudaismul și Legea lor și în timpul împrăștierii lor printre popoare, și-au asumat rușinea și prigoana datorate fermității acestei atitudini. Cele 10 seminții erau mai bine ascunse, originea lor nemaifiindu-le cunoscută nici lor, nici celorlalte popoare. Și când nu mai este starea de conștiență denumim această stare *moarte.* Tatăl chiar spune despre fiul mai tânăr: *era mort!*

Iuda nu era mort, el a fost greu pedepsit fiind în viață, trăind cu semnul lui Cain în țara Nod, adică „blestem". Însă cele 10 seminții erau tot așa de moarte, după cum banul pierdut trebuie să aștepte nemișcat în colțul întunecos al camerei până este găsit, și nu poate face nimic pentru aceasta! De altfel, David a domnit prima dată 7 ani și 6 luni peste 3 fii ai lui Iacov (Iuda, Beniamin și Levi) și abia mai târziu peste celelalte

10 seminții (II Sam. 5.1-5). După F.A. 1.8, exact așa va fi și la sfârșitul vremurilor.

Înțelegem de ce se mânie evreii când cele 10 seminții sunt tratate așa de minunat și cu atâta dragoste. Deja pe vremea Domnului Isus evreii îi disprețuiau pe samariteni și nu mai aveau nici un fel de legături cu ei (Ioan 4.9). Deci acum, la sosirea fiului risipitor, tatăl trebuie să-i împace pe cei doi frați și să depună eforturi ca să facă pace. Atunci, Efraim nu-l va mai invidia pe Iuda (Is. 11.13). Ez. 37.15-28 ne prezintă unirea celor 2 frați. Ei au apoi un împărat comun din casa lui David.

Ar putea fi scrise multe volume dacă s-ar dori să se interpreteze textele biblice referitoare la cele 10 seminții. Acest aspect, aparent umbrit, este tratat pe larg în Sfânta Scriptură. În ziua Cincizecimii, au inundat Ierusalimul mulți israeliți din cele 10 seminții. Țările în care locuiau sunt menționate în F.A. 2.9-11. Și Pavel a vizitat aceste ținuturi prima dată în călătoriile sale misionare. Prin aceasta nu numai Iuda, ci și Israelul a primit încă o dată oferta mântuirii înainte de a fi pus deoparte pentru 2 000 de ani.

Unde locuiește azi fiecare din aceste seminții? Prezentăm mai jos rezultatele unor cercetări, date care au fost transmise, ipoteze. În Asiria locuiește seminția Ruben. În țara Șinear urmașii lui Dan (un *„șarpe pe drum"*; din această seminție vine Anticristul! Gen. 49.16-18). În Persia (Iran), Neftali; în Hamat (Turcia, Siria), Așer (Azerbaidjan); în Egipt, Gad; în Patros (Egiptul Superior), Zabulon; în Abisinia, Efraim; în Macedonia, Simeon; în Sparta pe jumătatea de insulă Ahaia, Isahar; în Albania, Corsica și sudul Italiei (ținutul Neapoli) și în întreg Imperiul Roman de Apus, până în

America, Manase. Aceste constatări se pot face din Is. 11.11, Obadia și Ez. 48. Macedonenii, ca și corsicanii și celelalte seminții din Balcani încă și azi sărbătoresc Paștele potrivit ritualului mozaic. Țăranii macedoneni și bulgari împodobesc mieluşeii cu crenguțe verzi. Apoi toată familia merge cu acestea în capitala Sofia unde animalul este sfințit. Unul dintre principii moștenitori ai Bulgariei se numea Simeon, spre marea bucurie a tuturor macedonenilor care îl cinsteau ca strămoș într-o amintire voalată.

Pavel și-a strâns pârga dintre evreii și israeliții care locuiau printre națiuni. De aceea peste tot s-a dus mai întâi în sinagogi. Abia atunci când l-au refuzat și cele 10 seminții, cum îl refuzaseră și evreii din Palestina, s-a dus la națiuni. Dacă termenii folosiți pentru a indica cele 10 seminții împrăștiate sunt națiuni, frați evrei, prozeliți sau greci, aceasta se datorează faptului că ele deja au decăzut, au dispărut printre națiuni și nu mai înțelegeau deloc limba ebraică, precum și din pricină că traducătorii creștini ai Bibliei dintre națiuni nu au mai știut nimic despre cele 10 seminții și au opinat că națiuni (Neamuri) înseamnă nici evrei și nici israeliți. În Gal. 6.16, găsim o referință la aceasta, cum că și galatenii sunt israeliți, pentru că sunt denumiți *„Israelul lui Dumnezeu"*. Că și corintenii erau israeliți, rezultă din: I Cor. 10.1-12 și II Cor. 3.5; 11.23.

Epistola către Filimon ne arată profetic cum va fi pregătită întoarcerea celor 10 seminții care au fugit (Onisim) când Pavel (Domnul Cristos) intervine pentru ei la Filimon (Dumnezeu-Tatăl).

K. Neumann (+)

* * *

În 1956 a apărut în Ierusalim *„Mount Zion Reporter"*, aducând la cunoştinţă că azi cei mai mulţi imigranţi în Israel ar şti cărei seminţii îi aparţin. Cei mai mulţi sunt urmaşi ai lui Iuda, Beniamin şi Levi. Celelalte seminţii sunt foarte puţin reprezentate printre imigranţi. Ar exista în Israel o comisie alcătuită din parlamentari care călătoresc sistematic în întreaga lume ca să găsească cele 10 seminţii. Ultimul raport de călătorie al acestei comisii provine din Insulele Indiilor de Vest.

Într-o întrevedere, un membru al comisiei relatează că a depistat deja 4 din cele 10 seminţii, una în Africa, celelalte în Indii, una în Balcani şi una printre arabi. Există toate şansele să se regăsească toate cele 10 seminţii pierdute.

Acest mesaj concordă cu ceea ce spune *„Mount Zion Reporter"*. Eu însă mă îndoiesc că cele 10 seminţii pot fi căutate oficial şi ar putea fi găsite undeva, ca să spunem aşa, cu un bilet pe piept: *eu sunt seminţia cutare!* Pasajele profetice care vorbesc despre aceasta ne spun că Dumnezeu va lucra în mod minunat la trezirea spirituală şi întoarcerea Israelului pierdut. Dacă ne gândim mai ales la Ier. 16.14-16, atunci pescarii pe care îi trimite Domnul ar putea fi o comisie israeliană oficială trimisă în căutarea conaţionalilor lor.

Copiii lui Israel s-au înmulţit între timp foarte mult, ca nisipul mării. Aparent comisia ignoră aceasta. Desigur că numai cei aleşi, o rămăşiţă se va întoarce. ***„O rămăşiţă, rămăşiţa lui Iacov, se va întoarce la Dumnezeul cel puternic. Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuşi numai o rămăşiţă se va întoarce, căci nimicirea este hotărâtă, făcând să se reverse***

dreptatea*"** (Is. 10.21-22). Rămășița din adevăratele 10 seminții, adică din Europa și America, se va întoarce la semnul Domnului (Zah. 10.8: ***„Le voi fluiera și-i voi aduna, căci i-am răscumpărat și se vor înmulți cum se înmulțeau odinioară"). Acest *fluierat* al lui Dumnezeu va fi sub forma puternicelor evenimente politice sau catastrofe naturale. Însă și această carte despre cele 10 seminții ar putea aparține acestui *fluierat* al lui Dumnezeu, pentru că mai înainte ca ei să pornească pe drumul întoarcerii, trebuie să afle că ei descind din semințiile lui Israel.

F. Braun

IV

ÎMPĂRĂŢIA DE PIATRĂ
(de maiorul van de Vecht)

Cea mai mare parte a Bibliei se ocupă cu cei 12 fii ai lui Iacov şi prin aceasta cu poporul Israel, fie sub aspect pământesc, fizic, fie spiritual. Profeţia divină este istoria scrisă anticipat. Istoria împlinită este profeţie din trecut. Promisiunea despre Avraam, că din el vor ieşi împăraţi şi că va fi o mulţime de popoare se realizează pe două planuri. Prin Iuda trece linia regală, prin Iosif, respectiv Efraim şi Manase, linia fertilităţii. Aşa cum scrie în Gen. 49.24, Iosif are a face mai ales cu *„stânca lui Israel"*. Acest loc poate fi tradus aşa: *„Din ziua aceasta a păstrat el* (Iosif) *stânca lui Israel!"*

Un rol aparte în istoria Israelului îl joacă stânca de la început. Altarul unde Dumnezeu i S-a arătat lui Avraam a fost de piatră. Iacov a uns cu untdelemn piatra la Betel. Stânca-Cristos îi urma în pustiu şi oferea apă. Şi poruncile de pe muntele Sinai au fost săpate în piatră. Piatra este în contrast cu lemnul care se distruge repede şi pe care a fost răstignit Fiul omului. Pietrele preţioase sunt în definitiv materialul de bază al Ierusalimului de sus.

Până azi, aşa-numita *stâncă a lui Iacov* se află în Anglia. Alianţa indisolubilă a fost marcată printr-un monument. Dumnezeu va lua o dată inima de piatră şi va da una de carne (Ez. 11.19).

În cartea Daniel (7.11) sunt descrise cele 4 imperii mondiale succesive. Este vorba de Imperiul Babilonian, Greco-Med, Macedono-Persan și Roman. Cel din urmă se va împărți în final, în diferite state (10 state). Aceste 4 imperii sunt deci întemeiate pe știință și violență, ele domnesc în timpul națiunilor (Lc. 21.24). Însă atunci – așa scrie maiorul van de Vecht în cartea sa în olandeză, din păcate epuizată, *„Daniels laatste Wereldrijk"* – se schimbă imaginea visului lui Nebucadnețar. După ce Daniel i-a explicat despre chip și membre, se continuă în Dan. 2.34: ***„Tu te uitai la el, și s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmase chipul, s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul... Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică"*** (Dan. 2.44-46).

În traducerea germană a Bibliei: *„Dar în vremea unor asemenea imperii (aur, argint, aramă, fier), Dumnezeul cerurilor va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și împărăția Lui nu va veni la alt popor. Ea va sfărâma și va nimici aceste împărății, însă ea va rămâne pururea. Cum tu deci ai văzut o piatră dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini, aceasta a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică".*

În *piatra fără mâini* care a lovit chipul, recunoaștem *al cincilea imperiu* care va fi întemeiat de Dumnezeul cerurilor în timpul zilelor împăraților (altor împărați). Nu se face referire nici la Domnul Cristos, nici la Biserică – prin această a *cincea împărăție,* așa cum sunt de părere mulți exegeți. Această *a cincea împărăție* este asemănătoare pietrei care a fost ridicată fără mâini, adică fără ajutor omenesc, este împărăția de piatră care sfărâmă desăvârșit pe cele 4 precedente. Domnul Cristos este Împăratul acestui imperiu. De aceea nu se înțelege Biserica prin acest imperiu, pentru că niciodată nu a fost sarcina Bisericii să distrugă împărății pământești. Dumnezeu îi pretinde împăratului Nebucadnețar o înțelegere pe care era imposibil ca el s-o aibă în vremea aceea. Pe atunci, Nebucadnețar nu putea gândi în felul Noului Testament. Pentru el existau numai împărății pământești. De ce Dumnezeu i-a dat acestui împărat Nebucadnețar acest vis? Ceea ce îi descoperă Dumnezeu prin Daniel *capului de aur* este istoria mondială de la început până la sfârșit, de la Imperiul Babilonian până la Împărăția de piatră

care va fi ultima împărăţie. Va fi o împărăţie pământească, însă nu în spiritul babilonian al celor 4 precedente, ci Îl va avea pe Domnul Cristos ca Împărat. Spiritualizarea exclusivă a domniei viitoare a Domnului Cristos trebuie să atingă maximul. Este caracteristic că Pavel în I Cor. 3 compară între ele metalele, piatra şi lemnul: ***„Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă"***. Totuşi aici nu este locul să analizăm diferenţele biblice interesante, abstracte, dintre metal şi piatră şi lemn. Numai atât: piatra este pământ întărit, solidificat. Israel trebuie să devină binecuvântarea pământului, are o chemare pământească!

Această *a cincea împărăţie*, de piatră, este o împărăţie care deja trebuie să reziste *„în zilele împăraţilor"*, deoarece în concordanţă cu interpretarea lui Daniel, trebuie:

1. Să reziste în faţa împăraţilor.
2. Să fie din nou întemeiată în zilele împăraţilor.
3. Să dureze veşnic.
4. Să se înalţe fără ajutor omenesc.
5. Să nu fie transmisă nici unui alt popor.
6. Să aibă la picioare chipul lumii, să-l sfărâme şi să-l distrugă.

Toate acestea privesc numai poporul şi împărăţia lui Israel. Dumnezeu va institui o împărăţie pe care a format-o El Însuşi: Israel. Sub împăraţii Babilonului, au existat popoare şi împărăţii, sub Darius, sub Alexandru cel Mare, sub cezarul de la Roma, dar nu există decât un popor şi o împărăţie sub stăpânirea lui Dumnezeu: poporul şi împărăţia formate pe muntele Sinai. Bazele acestei împărăţii s-au pus când a fost dată Legea. Aban-

donarea poruncilor şi alergarea după alţi dumnezei a adus căderea împărăţiei. În zilele lui Nebucadneţar, cei rămaşi au decăzut şi mai mult, încât nu a mai existat ca naţiune liberă, independentă. De aceea, peste poporul lui Iuda care s-a întors din Babilon nu a mai putut domni nici un împărat din casa lui David. Poporul şi împărăţia lui Dumnezeu exista cu toate acestea, continua să fie în acelaşi timp cu cele 4 împărăţii de tip babilonian, însă acestea erau în prim-plan, pentru că era vremea naţiunilor. Însă când se va termina cu a patra împărăţie, îşi va desfăşura din nou puterea împărăţia de piatră, ca să lovească la picioare chipul împărăţiei mondiale (Imperiul Roman în extensia mondială anticristică), pentru ca apoi să devină o împărăţie eternă. S-a crezut că o împărăţie eternă nu poate fi o împărăţie pământească, de aceea s-a spiritualizat. Însă *etern* înseamnă în primul rând *eonic*. O eternitate durează 1 000 de ani în concordanţă cu II Pet. 3.8 şi cu alte texte biblice. Împărăţia de 1 000 de ani care va veni durează o eternitate. ***„Ci casa ta şi împărăţia ta vor dăinui veşnic înaintea Mea şi scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie“*** (II Sam. 7.16). Piatra dezlipită fără ajutorul mâinilor înseamnă că această împărăţie va fi întemeiată fără contribuţie omenească. Dumnezeu Însuşi a fost Întemeietorul împărăţiei şi al poporului Său, de la naşterea naturală a lui Isaac. În Is. 51.1. Dumnezeu îi spune poporului Său: ***„Priviţi spre stânca din care aţi fost cioplţi, spre gaura gropii din care aţi fost scoşi. Uitaţi-vă la părintele vostru Avraam şi spre Sara care v-a născut...“***

Împărăţia de piatră, a cincea, nu trebuie să fie lăsată pe seama nici unui alt popor. Atunci pe seama

cui trebuie să fie lăsată? Cum s-ar putea ca o împărăţie spirituală să nu poată fi dată altui popor? Unde există o asemenea împărăţie spirituală ai cărei cetăţeni sunt credincioşi din toate popoarele şi rasele? Toţi cei care cred în Domnul Isus Cristos sunt prin aceasta cetăţeni ai împărăţiei Sale.

A cincea împărăţie va contribui, în mod decisiv, la prăbuşirea celorlalte 4. Aceste 4 împărăţii s-au întemeiat pe putere, violenţă şi inteligenţă omenească. În Sf. Scriptură, Israelul avea sarcina să distrugă aceste 4 împărăţii. ***„Sunt o nimica toată şi o lucrare de râs; când le vine pedeapsa pier cu desăvârşire!*** *Dar Cel ce este partea lui Iacov nu este ca ei; căci El a întocmit totul şi Israel este seminţia moştenirii Lui: Domnul oştirilor este Numele Lui.*

Tu mi-ai fost un ciocan şi o unealtă de război. *Am zdrobit Neamuri prin tine, am nimicit împărăţii prin tine.* ***Prin tine am sfărâmat pe cal şi pe călăreţul lui; prin tine am sfărâmat carul şi pe cel ce şedea în el.*** *Prin tine am sfărâmat pe bărbat şi pe femeie,* ***prin tine am sfărâmat pe bătrân şi pe copil, prin tine am sfărâmat pe tânăr şi pe fată.*** *Prin tine am sfărâmat pe păstor şi turma lui;* ***prin tine am sfărâmat pe plugar şi boii lui; prin tine am sfărâmat pe cârmuitori şi pe căpeteniile lui. Dar acum, voi răsplăti*** *Babilonului şi tuturor locuitorilor Haldeii* ***tot răul pe care l-au făcut Sionului, sub ochii voştri, zice Domnul"*** (Ier. 51.18-24).

Aceste cuvinte au fost spuse ambelor case, Iuda şi Israel, când erau în robie. În legătură cu aceasta citim în Mica 4.13: ***„Scoală-te, fiica Sionului şi treieră! Căci îţi fac un corn de***

fier și o copită de aramă, ca să sfărâmi multe popoare și să închini Domnului prada lor, să închini Domnului întregului pământ averile lor!"

Sistemele celor 4 împărății ale națiunilor de la Nebucadnețar până în faza finală a Imperiului Roman vor fi distruse de *a cincea împărăție* și Dumnezeu spune că aceasta trebuie să se întâmple prin Israel. În Dan. 7.26-27 este scris: *„Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!"* Poporul sfânt căruia îi vor fi date judecata și împărăția eternă, este Israelul: *„Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului"* (Dt. 7.6). *„Și îți va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut întâietate în slavă, în faimă și în măreție și vei fi un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, cum ți-a spus"* (Dt. 26.19). Și Petru scrie *„aleșilor care trăiesc împrăștiați ca străini": „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt"* (I Pet. 2.9).

Când Scriptura vorbește de sfinți, întotdeauna se face referire la Israel, dacă nu este vorba de *„sfinții în Cristos"*.

Domnul Isus îi spune lui Pilat: *„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta"* (Ioan 18.36).

Împărăția Lui nu este întemeiată pe principiile violenței, puterii, răutății și minciunii, ca restul împărățiilor acestei lumi. Cu excepția lui Iuda Iscarioteanul (din Iuda), ucenicii Lui erau beniamiți, pentru că proveneau din Galileea, unde locuiau beniamiții. Ceea ce Domnul Isus numește Împărăția Lui (basileia) nu poate să fi fost decât împărăția de piatră a lui Daniel. Domnul Isus a venit ca să vestească Împărăția Lui nu numai evreilor, ci și națiunilor. Acestora le aparțin cele două seminții care au fost trimise în vie de către tatăl lor. Cărturarii cred că via simbolizează Israelul, însă ei încă nu știu cine sunt acești 2 fii despre care vorbește Domnul Isus. Motivul celor 2 fii se conturează în Ez. 23 în imaginea celor două femei Ohola și Oholiba. Dumnezeu alungă aceste două femei când actele lor de adulter spiritual au ajuns la culme. Ohola *(„cortul ei"*, adică cea care are propriul său sanctuar) este samariteancă și, deci, îl reprezintă pe Israel. Ea este trimisă în Asiria. Oholiba *(„în care este cortul meu"*, adică Templul Meu) este Ierusalimul, adică Iuda, și un secol mai târziu va fi trimisă în Babilon. Când în Israel un bărbat își repudia soția, așa cum este scris în Dt. 24.1, trebuia să-i dea o scrisoare de despărțire. Însă în Is. 50.1, Dumnezeu vorbește Sionului, adică celor aleși dintre evrei, astfel: ***„Așa vorbește Domnul: «Unde este cartea de despărțire, prin care am izgonit pe mama voastră? Sau, căruia dintre cei ce M-au împrumutat v-am vândut? Vedeți, din pricina fărădelegilor voastre ați fost vânduți și din pricina păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră".***

Însă Israel sau Ohola a primit de la Dumnezeu o scrisoare de despărțire. Pentru că în Ier. 3.8 este

scris: *„Şi cu toate că a văzut că M-am despărţit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, şi i-am dat cartea ei de despărţire, totuşi soru-sa, vicleana Iuda, nu s-a temut, ci s-a dus să curvească la fel".*

Cartea de despărţire a avut ca efect faptul că Israel nu a mai ştiut nimic despre originea lui, a fost complet despărţit de Dumnezeu. Însă deoarece Iuda nu a primit nici o carte de despărţire, Iuda nici nu a fost complet despărţit de Dumnezeu, o parte s-a întors din Babilon şi evreii întotdeauna au ştiut că sunt poporul lui Dumnezeu sau că ar trebui să fie. Desigur, Ier. 3.10 spune referitor la aceasta: *„Cu toate acestea, vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine din toată inima ei, ci cu prefăcătorie, zice Domnul". „Domnul mi-a zis: «Necredincioasa Israel pare nevinovată faţă de vicleana Iuda. Du-te de strigă aceste cuvinte spre miazănoapte şi zi: „Întoarce-te, necredincioasa Israel, zice Domnul." Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul şi nu ţin mânie pe vecie"* (Ier. 3.11-12). Şi în Osea 11 (Osea este mai ales profetul lui Israel şi Efraim) este scris cum Dumnezeu a iubit Israelul din tinereţe şi l-a purtat ca pe un copil mic. *„Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ţi fac ca Admei? Cum să te fac ca Ţeboimul? Mi se zbate inima în Mine şi tot lăuntrul Mi se mişcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău, şi nu voi veni să prăpădesc".*

Dumnezeu vrea să primească din nou femeia părăsită cu scrisoarea de despărţire, cu toate că de altfel aceasta este inadmisibil. Despre aceasta citim în Ieremia: ***„El zice: «Când se desparte un bărbat de nevastă-sa, pe care o părăseşte, şi ea ajunge nevasta altuia, se mai întoarce bărbatul acesta la ea? N-ar fi chiar şi ţara aceea spurcată? Şi tu ai curvit cu mulţi ibovnici, şi să te întorci iarăşi la Mine?» – zice Domnul".***

În continuare istoria lui Israel este scrisă în Ier. 3.6-7: ***„... Eu ziceam că după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine. Dar nu s-a întors!"*** Adică Israel nu s-a întors din Asiria, ci s-a dus de acolo spre nord în direcţia Rusia şi Europa, cu toate că Dumnezeu îi avertizase de aceasta. Israel nu s-a întors, încă nu. Însă o rămăşiţă din el este credincioasă Mesiei, deci spiritual s-a întors şi mulţi dintre ei se vor întoarce într-adevăr în ţara pământească Palestina. Acest moment nu este departe.

V

MĂDULARELE LUI CRISTOS SUNT ISRAELIȚI

(W. Pasedag)

Numai prin Domnul Cristos putem veni la Dumnezeu. Și Tatăl încă nu cheamă la Sine în Cel Uns al poporului Său pe toți oamenii, ci numai pe aceia cărora le dă o anumită sarcină, Ioan 14.21. În Domnul Cristos se leagă și se împlinesc dragostea lui Dumnezeu și dorul oamenilor. Aceasta nu înseamnă mântuirea universală, a întregii lumi, ci Domnul spune: ***„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale! Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere"*** (Mt. 11.25-27).

A fost un timp când din Domnul Cristos s-a vrut să se facă un arian. Nu are importanță să ne exprimăm părerea în legătură cu aceasta, pentru că este absolut sigur că Mântuitorul nostru a fost din poporul Israel. A fost din seminția lui Iuda,

din casa regală a lui David. Şi cu toate că era Fiul lui Dumnezeu, nu I-a fost ruşine de poporul Său, Israel, ci a mărturisit liber şi deschis că El a fost trimis numai la ei, Mt. 15.24. De aceea trebuie la fel să fie de la sine înţeles, că toţi cei ce aparţin Domnului Cristos, pot aparţine numai poporului Israel. Pentru că aşa cum este Fiul, aşa sunt şi fiii, şi cum este Capul, aşa sunt şi mădularele.

Toţi cei care nu ştiu nimic despre principiile alegerii divine vor considera aceasta ca o îngrădire insuportabilă. În această privinţă se merge atât de departe, încât li se reproşează chiar apostolilor aleşi de Domnul Cristos, care majoritatea erau pescari săraci, că erau neinstruiţi, pentru că despre ei citim că nu mergeau la nimeni altcineva decât la evrei, F.A. 11.19, pentru că nu se ştie că, potrivit planului divin, întâietatea trebuia s-o aibă cei circumcişi, aşa cum nici nu se ia în considerare că cei necircumcişi formează următorul cerc al fiilor lui Avraam. Şi această a doua rază de acţiune nici până azi nu s-a terminat. Domnul şi Mântuitorul nostru a profeţit aceasta clar când a spus: *„Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi într-alta. Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului"* (Mt. 10.23).

Albert Schweizer, un recrut de 19 ani, a tras concluzia din aceste cuvinte, că Domnul Cristos evident era rătăcit, fără a avea înţelegere divină. La aceste cuvinte de hulă se poate ajunge numai când nu se ştie nimic despre taina celor 10 seminţii risipite ale lui Israel.

Pe vremea apostolilor, în legătură cu aceasta nu exista nici o îndoială că orice misiune mondială trebuia precedată de aducerea înapoi a lui Israel,

care se realizează până la reîntoarcerea Domnului Cristos. Să citim numai fără idei preconcepute cuvintele lui Petru în F. A. 3.18-26. Poporul Israel este pentru lume trimisul lui Dumnezeu. Înainte ca alte popoare să se poată întoarce la Dumnezeu, trebuie ca întregul Israel să fie mântuit, cum este scris în Rom. 11.26. În vremea de acum nu este însă vorba de lume, ci de Biserica Domnului Isus Cristos și aceasta este o *Biserică din Israel.* Ei sunt pârga, predecesorii iertării întregului popor. În afară de Domnul Cristos și Biserica Sa, Satan nu urăște nimic altceva așa de mult ca pe poporul Israel și Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, în istorie caută mijloacele de a le distruge pe amândouă. Unde Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este singurul îndreptar, ci domnesc păreri omenești, dogme și tradiții, foarte curând din Biserica Domnului Isus Cristos devine „Biserica", din biserica națională din cauza denaturării Cuvântului se formează păgânii și din bogații acestei lumi, în cele din urmă, chiar Împărăția lui Dumnezeu.

Deja din sec. II d.Cr., adevărul despre *Biserica din Israel* a fost abandonat, pentru că până la moartea lui Ioan a fost valabil principiul: ***„Căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la Neamuri"*** (III Ioan 7). Și Pavel a susținut acest principiu, pentru că în călătoriile lui el a căutat mereu oameni care cunoșteau scrierile sfinte, cu alte cuvinte israeliți, deoarece Dumnezeu nu a încredințat nimănui altcuiva Cuvântul Său, așa cum atestă clar Rom. 3.2; Ps. 147.19-20 și Dt. 4.9-10.

Credincioșii din actuala dispensație divină a tainei Bisericii și a harului sunt împreună moștenitori cu Capul, Domnul Cristos. Prin El toate mă-

dularele corpului primesc cunoştinţa necesară pentru creşterea pe care le-o dă Dumnezeu (Col. 2.19).

Biserica, respectiv Trupul Domnului nostru Isus, stă în mijlocul unei lumi condusă de domnul văzduhului şi de nişte stăpâni absoluţi, dar ea nu este din lumea aceasta.

În Cuvântul lui Dumnezeu, naţiunile sunt deseori prezentate ca ape mari (Is. 8.7; Ap. 17.15). De aceea, putem compara Biserica cu o corabie. Deci mereu corabia stă în apă, însă niciodată apa nu are voie să intre în corabie pentru că aceasta înseamnă naufragiu. Mereu când se infiltrează în Biserică obiceiurile naţiunilor pe care le numim păgânism, o parte a adevărului Bibliei trebuie să naufragieze. Întotdeauna dumnezeul acestui veac s-a schimbat într-un înger de lumină, ca să aducă asemenea păgâni printre cei aleşi. Un exemplu în acest sens: Pavel scrisese deja tesalonicenilor: ***„Taina fărădelegii a şi început să lucreze".*** O sută de ani mai târziu, apare bătrânul Polycarp în Roma ca să-l apere pe episcopul Anizet în problema sărbătorii pascale la 14 Nisan. El a fost nu numai tolerat dar a şi putut să împartă Cina Domnului. După 40 de ani, deci în anul 197, Polykrates, care ţinea foarte mult la Paştele biblic, a fost blestemat prin episcopul Viktor de la Roma. Sărbătoarea păgână a zeiţelor Astaroth şi Ostara se instaurau. Bineînţeles că acestui „paşte" îi precede carnavalul. În cele din urmă, în traducerea Bibliei făcută de Luther, cuvântul *passah* (paşte) se poate găsi numai în Vechiul Testament, pentru că el a schimbat textul original grecesc care de asemenea vorbeşte numai de passah, în *„paşte"* şi *„mielul de paşte"*. La fel este şi cu Crăciunul pentru că Domnul Isus nu S-a născut în nopţile

de vrajă din solstițiul de iarnă, ci în marea zi a Ispășirii a poporului Său Israel. Însă cine spune azi ceva împotriva Paștelui sau Crăciunului, este imediat marcat ca eretic și sectant.

După ce multe obiceiuri păgâne sau chiar obiceiuri rele „creștinești" s-au încetățenit, a avut loc atacul general. S-a explicat fără multă vorbă: *noi suntem națiuni, păgâni, și avem un privilegiu special, care întrece promisiunea făcută Israelului.* Această „teorie a păgânilor" l-a susținut deja pe Joachim von Fiore (decedat în 1203), pentru că el explică: *„Îngerul Domnului l-a sfătuit pe Iosif să fugă în Egipt, așa cum au trebuit să facă învățătorii spirituali, fugind la păgâni, primul dintre ei fiind Pavel. Ei i-au învățat pe credincioși să părăsească sinagoga care se sprijină pe slova moartă și să fugă la cei dintre națiuni." [(„Das Reich des Heiligen Geistes")* (Împărăția Duhului Sfânt), 1955, O. W. Barth-Verlag.]

Aici abia se poate spune că Sfânta Scriptură nici nu cunoaște cuvântul „păgân". Termenii ebraic și grecesc *goi* și *ethnos* nu au nicidecum un sens disprețuitor, astfel că cuvântul *păgân* constituie o interpretare greșită. Scriptura nu se referă decât la o națiune, aceasta este una mare, închisă în sine, o mulțime de popoare. Dacă aceasta este alcătuită din israeliți sau din necredincioși, respectiv din popoarele acestei lumi, se poate deduce numai din contextul ulterior. În concordanță cu Ex. 19,6 și I Pet. 2.9, Israel este ***„o națiune sfântă"***, însă niciodată un păgân sfânt *(ethnos hagion).* Originea cuvântului *păgân* trebuie căutată la populația rurală, care locuia în pustiu (păgân), (potrivit cu latinescul *pagani* provenit de la *pagus* = sat). Pentru că acești oameni au opus o rezistență

mult mai mare convertirilor prin constrângere în comparaţie cu oraşele stabile. „Fuga" la păgâni nu înseamnă deci azil la închinătorii la idoli, ci pur şi simplu părăsirea oraşelor, aşa cum Domnul porunceşte în Mt. 10.23-24 şi 16. Niciodată nu au renunţat la poporul lor apostolii şi israeliţii care credeau în Domnul Cristos. Când citim că Pavel merge la naţiuni, acestea nu trebuie să însemne neapărat lumea popoarelor. Contextul arată mai degrabă că s-a întors de la evrei la alte seminţii ale lui Israel în Asia Mică şi Europa, pentru că le caută mereu în sinagogi, cu excepţia Atenei!

Însă apostolul Pavel, care cu siguranţă îşi cunoaşte mai bine situaţia sa decât alţii care scriu despre el, explică în Epistola sa către Romani, cu câteva decenii după răstignire: ***„Ei sunt israeliţi, au înfierea*** (deci la prezent nu numai că au avut-o cândva), ***slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduinţele"***. Când Pavel continuă spunând că Domnul Cristos şi părinţii sunt ai lor, este evident că întrebările respective puse Israelului nu se referă numai la origine, ci mai ales la credincioşia lui Dumnezeu jurată părinţilor lor, pentru că, dacă este ceva pe care te poţi bizui în toate circumstanţele în această lume înşelătoare, atunci acestea sunt jurămintele lui Dumnezeu. ***„Şi lucrul acesta va fi pentru Mine ca şi cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine şi nu te voi mai mustra. Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, Care are milă de tine"*** (Is. 54.9-10).

De aceea, știe sigur profetul Mica: *„Vei da cu credincioșie lui Iacov și vei ținea cu îndurare față de Avraam, ce ai jurat părinților noștri în zilele de odinioară"* (Mica 7.20).

Însă cine este acest Iacov, care trăiește în adevăr pentru că numai Domnul Cristos și Cuvântul Său este adevărul? Și cine este acest Avraam pe care Dumnezeu niciodată nu Se mânie? În vremea noastră nu este întreg poporul, ci sunt *fiii făgăduinței,* (Rom. 9.8). De aceea, aceste cuvinte se pot împlini numai într-o Biserică, provenită din Israel, și numai unor asemenea credincioși care alcătuiesc Biserica Domnului Isus Cristos, pentru că numai Domnul Isus Cristos este plăcerea lui Dumnezeu. De aceea, Pavel poate scrie numai unei asemenea Biserici și nimănui altcuiva cuvintele: *„Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie"* (I Tes. 5.9). Toate promisiunile vor fi împlinite prin rămășița credincioasă. Restului poporului din toate cele 12 seminții, și nu numai seminției lui Iuda, îi spune Domnul: *„Vei ajunge de ocară și de rușine, vei fi o pildă și o groază pentru Neamurile care te înconjoară, când voi aduce la îndeplinire judecățile Mele împotriva ta, cu mânie, cu urgie, și cu pedepse aspre, – Eu, Domnul, o spun, – când voi arunca împotriva lor săgețile nimicitoare ale foametei, care dau moartea, și pe care le voi trimite să vă nimicească"* (Ez. 5.15).

Biserica nu vine la judecată, pentru că trăiește prin Acela care a luat asupra Lui toată vina ei. Pentru că Domnul Isus a promis: *„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut*

din moarte la viață" (Ioan 5.24). Prin această credință care realizează ceea ce încă este nevăzut și care posedă și administrează ceea ce este acum dincolo de timp, intră Biserica înaintea poporului lui Dumnezeu în viața veșnică. Însă alegerea Bisericii din *„sămânța lui Avraam"* este de asemenea garanția că Dumnezeu nu a lepădat acest Israel care a fost dus prin judecată la răscumpărare (Is. 1.27), ci doar l-a disciplinat și l-a smerit, Rom. 11.16. Însă cine nu poate deosebi Biserica scoasă din Israel de restul poporului și apoi pe acesta de națiuni, face din Biblie un haos fără ieșire, spre bucuria celui de produce dezbinări (Diabolos).

Aici nu este vorba de probleme rasiale. Cine susține anticipat: *„Noi, cei dintre națiuni, suntem arieni"* sau altceva asemănător, acordă credit aprecierilor rasiste, pretinzând că dispune de ceva inexistent: o rasă pură, pentru că în civilizația noastră există numai amestecuri de rase. Cu această sământă sfântă lucrurile stau cu totul altfel, pentru că ea nu se poate amesteca, așa cum nu se amestecă fierul cu lutul, Dan. 2.43.

De aceea, a-I aparține Domnului Isus nu este nicidecum o problemă rasială, pentru că alegerea se bazează imuabil pe har și a fost făcută înainte de întemeierea lumii, când nu exista nici un fel de rase, Ef. 1.4; II Tim. 1.9.

În remarcabila carte *„Kompass zur Judenfrage"* (Busolă în problema evreilor), (Zwingli-Verlag, Zurich, 1944). scrisă de Walter Hoch, se spune: *„Unica presupunere corectă este că la baza tuturor revelațiilor divine stă alegerea poporului Israel de către Dumnezeu. Această voie sfântă care alege se arată sub forma harului suveran, desăvârșit; nici prin vrednicie omenească, nici prin vreo eviden-*

ţiere omenească nici prin îndreptăţire sau evlavie a avut loc alegerea acestui popor sau alipirea de acest popor, ci pură alegere în har, măreaţă, demnă de închinare, care se îndreaptă cu intenţie evidentă spre cel mai omenesc dintre toate popoarele, asemănător tuturor celorlalte popoare de păcătoşi pierduţi. ... Astfel întreaga istorie a mântuirii este străbătută, de la un capăt la altul al Bibliei, de căderea în păcat şi învierea la o nouă viaţă. Dumnezeul legământului măreţ este şi rămâne deasupra tuturor: Domnul. El este Împărat şi rămâne Împărat. Poporul însă nu este simplu partenerul legământului Lui, ci proprietatea Lui, şi ca atare chemat la preoţie împărătească. Aceasta nu este egalitate de origine, ci obligaţie morală, sarcina de onoare în serviciul divin. Dacă vrem să-i înţelegem corect pe martorii şi garanţii alegerii prin har din partea lui Dumnezeu, trebuie să-i recunoaştem ca un model în cadrul istoriei mântuirii divine. Prin ei înşişi nu se pot înţelege".

Papa Pius XI a spus, în 1938, cu puţin timp înainte de moartea sa: *„Spirituali suntem şi noi, semiţii".* Aceasta a fost pe vremea când Hitler, acest predecesor al Anticristului, persecuta nu numai evreii, dar şi pe aceşti creştini, socotindu-i iudaişti mascaţi. Klarer a înţeles contextul tuturor imperfecţiunilor bascilor care eşuau, devenind întemeietorul ordinului iezuiţilor. Acest, mult timp neînţeles, Ignatius von Loyola (1491-1556) a spus: *„Aş considera un har special să fiu de origine evreiască, deci şi în această privinţă să fiu mai asemenea, ca înrudit genealogic, cu Mântuitorul"* (R. Blunk, *„Der Schwarze Papst"* – „Papa cel negru", 1937, pag. 211).

Chiar dacă nu mereu în mod conştient, mulţi copii ai lui Dumnezeu au sentimentul că ei aparţin Israelului. Gerhard Tersteegen a scris Mântuitorului său, la 18 decembrie 1726, următoarele cuvinte: *„Fie-Ţi plăcută mica jertfă ridicată, pe care Ţi-o aduce cel mai mic în Israel la zidirea Templului Tău spiritual!"* [*„Das Verborgene Leben mit Christo in Gott"* (Viaţa ascunsă cu Cristos în Dumnezeu), pag. 6, J. F. Steinkopf, Verlag, Stuttgart 1960].

Aceşti bărbaţi nu au spus : *„Noi credem în Domnul Cristos, iar toate celelalte nu sunt importante"*; ci au ştiut că cine crede într-adevăr în Domnul Cristos, trăieşte conform Scripturii, cunoaşte promisiunile lui Dumnezeu şi iubeşte Israelul. La aceştia se vede cel puţin cunoştinţa că, în legătura de dragoste faţă de el, sunt incluse duhul, sufletul şi trupul, pentru că o spiritualizare anemică şi un Israel existent numai în imaginaţie, nu pot reda semnificaţia relaţiei lui Dumnezeu cu copiii Lui.

Scriptura nu cunoaşte o „spiritualizare" ca o fantomă care, fie permite pălirea Cuvântului real, fie îl răstălmăceşte. În Scriptură totul este duh şi viaţă. Nici măcar rugăciunea nu este o problemă doar spiritualizată, căci Tatăl doreşte ca noi să-L adorăm în duh şi adevăr; aceasta înseamnă într-o realitate care pătrunde până la oase, chiar până în măduvă, Evrei 4.12.

Ascultătorii Domnului Isus încă nu sufereau de spiritualizare, altfel nu s-ar fi poticnit de cele relatate în Ioan 6.53. Ei au observat aici foarte bine că este vorba de un adevăr care cuprinde întreaga fiinţă umană.

Poporul lui Dumnezeu a luat naştere începând cu Avraam; şi s-a dezvoltat prin ereditate, iar Biserica lui Dumnezeu prin hotărârea realegerii din

acest popor, Rom. 9.11. Nu toți care descind din Avraam sunt din acest motiv și copii ai lui Dumnezeu, Rom. 9.6-8. Aceasta este foarte clar cu Iacov și Esau. Însă chiar dacă nu toți descendenții lui Avraam sunt mădulare ale Bisericii Domnului Isus Cristos, totuși toate mădularele Bisericii sunt sămânța lui Avraam, deci adevărați israeliți. Aceasta sună unor urechi instruite teologic ca o figură de stil banală, inconsistentă, a unui exaltat. Însă sunt multe adevăruri care omului firesc i se par glume și basme, deoarece contrazic tradiția sau opinia majoritară.

Cine vrea să rămână sănătos spiritual, ar trebui să renunțe la *căruciorul de invalizi al formelor dogmatice* și, prin urmare, să adopte o atitudine smerită în studierea Scripturii, ca să o cerceteze cu prospețime în fiecare zi, așa cum făceau credincioșii din Bereea (F.A. 17.11).

Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate fi aici singura dovadă hotărâtoare. Neglijarea și răstălmăcirea Bibliei sunt principala cauză a tuturor pagubelor, de la necunoașterea adevărului până la idolatrie. ***„Dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu și să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor!"*** (Ier. 23.22). Unde lipsesc ascultarea necondiționată și consacrarea deplină față de Dumnezeu, nici adevărul Bibliei nu poate fi înțeles. Însă îndată ce suntem născuți din nou începe și creșterea de la starea de prunc în adevăr, până la starea de fiu și om mare. Atunci dobândim slujba înaltă de ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Unor asemenea credincioși li se recomandă: ***„Luptă-te lupta cea bună a credinței!"***

În orice luptă este important ca mai întâi să se prăbușească orice zid înalt al înțelegerilor greșite și al rătăcirilor, care afectează grav unitatea. Cei 4 pilaștri de colț ai lui sunt: aparenta respingere a Israelului; o împărțire greșită a Cuvântului Scripturii; necunoașterea ordinii lui Dumnezeu cu Israel și afirmația privind o eventuală înlocuire compensatoare între evrei și păgâni.

Ca și zidurile de la Ierihon, trebuie să cadă în primul rând acest bastion diabolic, înainte de a păși pe terenul făgăduințelor și de a ne putea bucura de roadele ei.

Însă după ce au căzut zidurile, chiar prostituatei Rahav (numele ei înseamnă *„deschis larg")* nu-i mai stă nimic în cale să devină o străbunică a Domnului Isus, nu numai o prozelită, ea, care mai înainte nu aparținea poporului lui Dumnezeu. Aceeași demnitate o primește Rut, moabita, după ce a fost binecuvântată cu această certitudine: ***„Dumnezeul tău este Dumnezeul meu și poporul tău este poporul meu".***

Dumnezeu nu dorește nici un amestec și avertizează mereu Israelul, ca bărbații să nu se căsătorească cu femei străine (cum a fost cazul lui Iuda, Iosif, Moise și Solomon), ereditatea lor să rămână intactă, pentru că sămânța sângelui vine mereu prin sămânța tatălui. Din acest motiv și fiicele lui Lot nu au vrut să aibă soți străini. Într-adevăr Caleb a devenit un reprezentant al lui Iuda, însă aceasta a fost posibil deoarece el descindea ca chenizit prin Esau tot din Avraam.

Acestea nu au fost spiritualizări, ci o altoire care a cuprins totul, pentru că în afara poporului pe care Și l-a ales Dumnezeu ca proprietate și moștenire, nu este posibil să fii părtaș la promisi-

unile făcute în Domnul Isus Cristos, pentru că deși Domnul Cristos este Mântuitorul lumii, El a venit numai la acest popor, Mt. 5.24. Și de aceea numai prin sămânța lui Avraam pot fi binecuvântate toate popoarele acestei lumi, Gen. 22.18. Deoarece această binecuvântare înnoită nu poate avea loc decât prin mădularele Domnului Isus Cristos (I Cor. 10.16; I Pet. 3.9), este evident că aceste mădulare aparțin Israelului.

ÎNDEPĂRTAREA PĂRERILOR FALSE

Nici o greșeală sau erezie nu poate fi recunoscută ca adevăr absolut. astfel încât toată lumea să o respecte. Domnul Isus Cristos singur este adevărul și El spune: ***„Dacă rămâneți în cuvântul Meu sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi“*** (Ioan 8.31).

Cine crede întreaga Biblie ca fiind în întregime Cuvântul lui Dumnezeu (care nu are nevoie de așa-numite descoperiri noi), va înțelege adevărul cu privire la cele 4 probleme amintite, în ciuda tuturor afirmațiilor contrare.

1. Israelul *nu* este respins

Respins înseamnă abandonat complet de Dumnezeu, și de aceea incapabil de a împlini destinația plină de binecuvântare a chemării sale. O asemenea stare care exprimă îndepărtarea omului de Fața lui Dumnezeu o găsim în I Sam. 15.23, unde se spune despre Saul, primul împărat al lui Israel: ***„Fiindcă ai lepădat Cuvântul Domnului, te leapădă și El ca împărat“.*** O asemenea judecată îngrozitoare a fost rostită deseori contra

împăraţilor lui Israel şi, în cele din urmă, şi asupra marilor preoţi, a fariseilor şi cărturarilor pe vremea Domnului Isus. Domnul le declară acestor mari preoţi şi bătrânilor: *„De aceea, vă spun că Împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi, şi va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite"* (Mt. 21.43). Naţiunea (singular) nu se poate confrunta aici cu totalitatea căpeteniilor ostile Domnului Cristos, pentru că mulţi din popor au crezut în El, Ioan 7.31. Se poate face greşeala ca din *naţiune* să se facă *naţiuni* sau *păgâni* (plural). Când Ştefan mărturiseşte: *„Voi întotdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi"* (F. A. 7.51), din aceste cuvinte despre clasa conducătoare nu se poate deduce o vină colectivă asupra întregului popor. Aceasta ar fi la fel de absurd când am spune că tot poporul american este vinovat de uciderea preşedinţilor Abraham Lincoln şi John F. Kennedy. Acolo unde vedem numai nelegiuiţi, Dumnezeu spune: *„Mi-am păstrat 7 000 de bărbaţi".* Da, chiar dacă toţi ar fi necredincioşi, aceasta nu ar putea anula credincioşia lui Dumnezeu, Rom. 3.3; II Tim. 2.13.

Dumnezeu niciodată nu Şi-a abandonat poporul, nu l-a părăsit, nu l-a alungat. Aceasta este susţinută de multe texte biblice, din care absolut nici unul nu poate fi anulat, Ioan 10.35.

Aşa se spune din perspectiva Vechiului Testament:

Ps. 94.14: *„Căci Domnul nu lasă pe poporul Său şi nu-Şi părăseşte moştenirea".*

I Sam. 12.22: *„Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui cel mare, căci Domnul a hotărât să facă din voi poporul Lui".*

Şi ca împlinire nou-testamentală:

Rom. 11.2: *„Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său".*

Asemenea cuvinte sunt şi rămân clare, fără echivoc, indiferent cu ce pretexte se încearcă să se amestece.

Nu avem voie şi nu trebuie să ignorăm căderea adâncă a lui Israel, pe vremea lui Solomon şi a lui Isaia (sub domnia celui dintâi a început deja închinarea la idoli organizată, şi în timpul celuilalt s-a produs împietrirea) (I Împ. 11.5; Is. 6.10) şi nu trebuie să ascundem vina lui imensă prin răstignirea Domnului Isus. Dacă am face-o, ne-ar vorbi azi despre acest lucru pietrele Templului distrus, după cum şi pedepsele lui Dumnezeu sunt un mesaj limpede. Însă, din păcate, ne-am obişnuit să vorbim mereu numai despre vina evreilor şi să vedem persecuţia lor îngrozitoare ca blestem pentru lipsa lor de pocăinţă. În legătură cu aceasta nu recunoaştem că prin două războaie mondiale îngrozitoare şi asupra popoarelor din cele 10 seminţii ale Israelului a căzut o pedeapsă la fel de grea?!

Însă toate acestea sunt căile cârmuirii lui Dumnezeu, care ne arată că în ciuda tuturor denaturărilor, este încă ceva rezervat poporului Său şi că Dumnezeu nu-l abandonează nicidecum.

Israel este fără discuţie cel mai încăpăţânat dintre toate popoarele, pentru că aşa ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în Ier. 6.28. Dumnezeu însă a ştiut toate acestea mai dinainte. Când israeliţii au fost închinători la idoli şi L-au dispreţuit pe Dumnezeu, El i-a dus pe drumuri grele şi a poruncit judecăţi aspre. Însă aceasta este tocmai dovada fără echivoc, că Dumnezeu Îşi menţine calitatea de Tată: *„Căci Domnul pedepseşte pe cine-l*

iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte " (Evrei 12.6). Drumurile noastre pe care suntem zdrobiţi sunt căile lui Dumnezeu de binecuvântări.

Mulţi oameni ai lui Dumnezeu nu au putut înţelege lucrul acesta. Să ne gândim numai la Ps. 73 scris de Asaf. Şi Etan, ezrahitul, se plânge: ***„Şi totuşi, Tu l-ai îndepărtat şi Te-ai mâniat pe unsul Tău"*** (Ps. 89.38). În acest *unsul* îl putem vedea pe Etan sau chiar pe Israel, însă în cele din urmă este vorba de Unsul lui Dumnezeu, Domnul Isus Cristos. Cine Îl vede murind pe cruce, purtând blestemul păcatului, ar putea spune că El este abandonat de Dumnezeu. Însă nu este aşa! De aceea se spune în acelaşi Psalm 89: ***„Nu-mi voi călca legământul şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfinţenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânţa lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna, va dăinui pe vecie şi ca martorul credincios din cer*** (curcubeul)" (versetele 34-37). Atâta timp cât vedem curcubeul, putem şti că Israel nu este respins, ci totdeauna este reprezentat prin Împăratul, Preot al lui în cer, Fiul lui David.

Dumnezeu nu-l respinge pe Israel la fel cum nu-L respinge pe singurul Său Fiu! El spune o dată despre acest popor: ***„Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut"*** (Ex. 4.22). Domnul Isus Cristos Se gândeşte permanent la ei, aceasta o mărturisesc cuvintele ucenicilor Săi, care erau toţi israeliţi: ***„Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ... Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului"*** (Mt. 28.18, 20). Plini de laudă şi de mulţumire ne unim glasurile cu cuvintele lui Johann Jakob Schutz (1640-1690):

„Domnul nu S-a despărțit și nu Se va despărți de poporul Său.

El rămâne siguranța lui, binecuvântarea lui, mântuirea și pacea lui.

Cu mâini de mamă îi conduce El pe ai Săi mereu, încolo și încoace.

Aduceți onoare Dumnezeului nostru!"

2. Nu este voie să se excludă unele părți din Scriptură

Una din relele fundamentale ale vremii noastre este desconsiderarea Vechiului Testament. Acesta este privit ca o revelație străveche a lui Dumnezeu și un cod de legi rigide care ar fi în stare să frâneze entuziasmul creștinismului. Însă nu Vechiul Testament, ci păgânismul camuflat care se consideră creștinism și care în realitate este o ofensă față de Domnul Cristos, se dovedește a fi inferior. Noul Legământ nu poate fi înțeles deloc fără cel Vechi.

Biblia se aseamănă cu o pâine, care peste tot este la fel de bună, însă cu toată bunăvoința nu o putem termina dintr-o dată, ci numai bucată cu bucată, la fel cum nimeni nu se face sănătos pentru că a luat dintr-o dată un flacon întreg de medicamente. De aceea, Pavel spune: ***„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului"*** (II Tim. 2.15).

În cartea sa: *„Die Glaubende Gemeinde in der Endzeit"* (Biserica credincioasă a ultimelor vremuri) (pag. 16, Brunnen-Verlag, Giessen), Walter Schälbe scrie: *„Există o mare diferență între Biserica din perioada Vechiului Testament și Biserica din perioada Noului Testament. De fapt, de multe ori*

lipsește în această privință împărțirea corectă a Scripturii. Nu trebuie trecut cu vederea că Dumnezeu are diferite căi de cârmuire, dispensațiuni cu evreii, cu Biserica Domnului Isus și cu ceilalți oameni dintre popoare. Însă abordând această diferențiere, se poate trece peste țintă și, în loc să se împartă corect, să se „taie" – cum spune Pavel – să se „taie în bucăți".

Împărțirea corectă ne ferește să confundăm Biserica cu poporul Israel, sau să trecem acest popor și promisiunile lui în contul altor popoare și să le amestecăm. Dumnezeu l-a ales pe Israel dintre toate popoarele, Biserica însă este aleasă din Israel. De aceea îi și aparțin cuvintele care privesc Israelul, ca, de altfel, fiecare cuvânt intact al lui Dumnezeu.

Cine scoate un anumit verset din context, pentru că aparent nu mai este valabil sau nu se mai potrivește (aparține altei dispensații), nu lucrează ca un împreună-lucrător cu Dumnezeu, ci ca un cenzor de film care își înțelege sarcina tăind ca să îndepărteze părțile neinteresante sau care deranjează. ***„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună"*** (II Tim. 3.16). Din contră, Pavel îl numește un lucrător rău pe acela dintre cei circumciși care taie în bucăți, Fil. 3.2.

Cine citește Sfânta Scriptură cu o inimă care se roagă, este cuprins de uimire și admirație în ceea ce privește împletirea minunată a tuturor părților Bibliei. Această carte a revelației este ca un copac, ale cărui rădăcini sunt Tora (cele 5 cărți

scrise de Moise), a cărui tulpină sunt profeţii şi psalmii şi ale cărui ramuri înfloritoare sunt Scripturile Noului Legământ. Fiecărui om care desparte crengile de tulpină, pentru ca să poată strânge recolta mai bine, aceluia nu i se vor coace nici un fel de roade, ci în curând va avea numai crengi uscate. Cine începe să despartă epistolele lui Pavel de Scripturile *„iudaice"* va rămâne, la un moment dat, cu numai câteva versete din aşa-numitele *„epistole ale plinătăţii"*. Heinz Schuhmacher spune în această privinţă, pe bună dreptate: *„... Prin lucrarea unor critici sceptici ai Bibliei* (teologi care măsoară Cuvântul lui Dumnezeu cu *„judecata"* înţelegerii lor, vor să-l delimiteze sau să scoată iudaismul din el) *şi de asemenea printr-o împărţire critică a Scripturii* (unde nu numai Israel şi Biserica, ci şi epistolele pauline adresate Bisericii încă le taie şi le despart), – *prin aceasta şi altele Vrăjmaşul încearcă mereu să ne ia Cuvântul, să ne răpească temelia credinţei, şi prin aceasta să ne fure credinţa"* (*„Gnade und Herrlichkeit"* – „Har şi glorie" –, vol. 16, H.1, pag. 42).

Toată Scriptura vorbeşte despre Domnul Isus Cristos – şi deoarece mădularele Trupului Său sunt inseparabil legate de Capul lor şi trăiesc prin El – la fel vorbeşte şi de Biserica Lui.

Când din Biserica persecutată datorită mărturiei ei, s-a ajuns treptat la o religie de stat care persecuta, atunci a evoluat, pe lângă închinarea la Fecioara Maria, şi un cult evident al lui Petru. Cine nimiceşte sfinţii vii onorează cu mai multă râvnă morţii. Protestantismul a vrut să opună o contragreutate catolicismului, creând un ideal paulin. Luther avea o înclinaţie vizibilă faţă de Epistola lui Iacov şi Apocalipsa. Cu atât mai mult îl entu-

ziasma Epistola către Romani. Însă Petru și Pavel nu formează *„Scripturi de două feluri"*, cum era de părere Luther. Ele nu sunt contradicții, ci baza, ambele balamale necesare aceleiași uși, care este Domnul Isus Cristos, Ioan 10.9. Ei au una și aceeași Evanghelie, însă fiecare în reliefarea încredințată lui personal. Apoi, cât de mult concordă lucrarea și învățătura celor doi apostoli, până în cele mai mici detalii, se poate vedea lămurit în Faptele Apostolilor. Această carte este împărțită în două secțiuni, în prima predominând figura și lucrarea lui Petru, în a doua ale lui Pavel. Fiecare rostește 7 discursuri, face aceleași minuni, vindecă un olog din naștere (cf. 3.2 și urm.; 14-8 și urm.), sau alți bolnavi numai prin efectul exterior al trupurilor lor (cf. 5.12 și urm.; 19.11), înviază câte un mort (9.36; 20.9), fiind singurii bărbați ai Noului Testament care fac acest lucru.

La Petru sunt începuturile minunate, la Pavel completarea glorioasă – și numai prin luarea în considerare a celor două secțiuni avem un tot unitar. Pentru că arătările Celui Înviat în I Cor. 15 sunt de fiecare dată trepte ale revelației corespunzând creșterii interioare, de aceea se spune acolo: ***„S-a arătat lui Chifa, apoi celor 12, în urmă lui Pavel".***

Mărturisirea lui Petru: *„Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu"* și învățătura apostolilor formează temelia oricărei cunoștințe pe care o avem despre Domnul Isus Cristos în acord cu mărturia Vechiului Legământ prin profeți (F. A. 2.42; Ef. 2.20). Și Pavel a pus această temelie, pentru că nimeni nu poate pune o altă temelie dacă este un martor adevărat al lui Dumnezeu, I Cor. 3.10 și următoarele. Martorul Domnului Cristos

de neuitat, Karl Geyer, care cunoştea numai puţine din sarcinile speciale ale lui Pavel, manifesta o preocupare serioasă referitor la importanţa celor 4 rădăcini vitale ale Bisericii, din F. A. 2.42. Acolo se menţionează, în primul rând, *învăţătura apostolilor*, dar nu numai aceea a apostolului Pavel.

Pavel nu a propovăduit o altă Evanghelie, însă în I Cor. 15.2 spune *cum* sau *cu ce cuvinte* a propovăduit Evanghelia. Heinrich Langenberg, acest exeget echilibrat, atent, spune în meditaţiile la Epistolele către Corinteni (pag. 153 şi următoarele): *„Înţelegerea acestor versete depinde de interpretarea expresiei „în ce fel" (Tini logo)... Când Pavel vorbeşte despre chemarea Bisericii la părtăşia cu Domnul Cristos, Domnul ei, atunci el nu poate să nu menţioneze acest adevăr central că aceasta înseamnă comuniunea cu Domnul Cristos cel înălţat, Cel înviat şi viu".* Aici este cel mai caracteristic eveniment pentru viaţa lui Pavel, şi de aceea aceasta era şi Evanghelia lui.

Un scump frate în Domnul Cristos a scris într-o scrisoare: *„Deja de câtva timp am fost uimit de separarea aşa de puternică dintre Împărăţie şi Trup. Se ajunge aproape la o degradare a Israelului".* Ca şi acest frate, la fel simt mulţi alţii, de aceea am vrea încă o dată să vorbească Heinrich Langenberg: *„Linia Împărăţiei şi linia Bisericii nu se desfăşoară niciodată în paralel, ca două linii distincte, după cum niciodată nu pot fi în acelaşi timp doi purtători ai Revelaţiei. Cu atât mai mult este aşa, că Biserica se mişcă complet pe linia împărăţiei... Pe terenul Bisericii, stăpânirea Împărăţiei devine realitatea vieţii prin stăpânirea Duhului şi Biserica devine instrumentul cauzării aspectelor exterioare ale Împărăţiei în legătură cu restaurarea Israelului".*

Când Pavel explică în Ef. 4.12 că sfinţii cresc într-o singură credinţă, aceasta condiţionează o „supracunoaştere" *(epignosis)* care nu se împotmoleşte în aşa-numitele *linii ale Împărăţiei* sau *Bisericii.*

Cunoştinţa îngâmfă, cum afirmă clar Pavel în I Cor. 8.1, însă „supracunoştinţa" nu, pentru că deja aparţine dragostei lucrată de Domnul Isus Cristos. De aceea nivelele creşterii cunoştinţei noastre sunt stadii temporare care nu apar mai târziu în roada Duhului.

Este o prescurtare a adevărului divin când vedem Biserica numai ca trup, pentru că Biserica, aceasta, care este trup, formează şi templul care este construit din pietre vii, Ioan 2.21; I Pet. 2.5; Ef. 2.21.

Biserica Domnului Isus Cristos, o capodoperă a lui Dumnezeu, nu se poate înţelege complet dintr-o privire, pentru că sunt insuficiente comparaţiile cu această lume. Omul a fost într-adevăr cununa creaţiei, dar în starea lui decăzută esenţialul s-a şters, aşa că pentru reprezentarea Bisericii, trupul omenesc nu-i decât o mică imagine voalată, cum ar fi: locuirea Duhului Sfânt în trup, armonia mădularelor, capacitatea de a depune mărturie, creşterea, mersul drept şi limba dată pentru rugăciune. Din acest motiv, Pavel depăşeşte conştient imaginea trupului în atestarea Bisericii, denumind-o templu (Ef. 2.21), casă (I Tim. 3.15), familie (Ef. 3.15), fecioară (II Cor. 11.2), ogor (I Cor. 3.9), turmă (F. A. 2.28), vas (Rom. 9.23) sau epistolă (II Cor. 3.3). Alte comparaţii ale Scripturii sunt viţa (Mt. 20.1), cetatea (Mt. 5.14), copacul (Lc. 13.19), mărgăritarul (Mt. 13.46) sau năvodul (Mt. 13.47). Ultimele exemple enumerate reflectă

binceînțeles starea ascunsă a fiilor lui Israel pe plan mondial. Acest Israel care alături de Iuda este ascuns ca parte componentă a întregului popor al lui Dumnezeu și al celor 70 de popoare din Gen. 10, firește este văzut numai de foarte puțini.

Deseori ne plângem de orbirea evreilor și prin aceasta ignorăm propria noastră orbire. Domnul nostru spune: *„Cine este orb, dacă nu robul Meu?"* (Is. 42.19). (Traducerea germană: *„Cine este orb ca robul Meu?")*. Cât de adevărat este aceasta! Poți constata că 999 ‰ din cei ce se consideră a fi creștini nu cunosc deloc diferența între așa-numiții evrei și casa lui Israel. Nu sunt necesare mai mult de 10 minute ca să se înțeleagă diferența dintre cele 10 și celelalte două seminții, așa cum este făcută în I Împ. 12 și II Cr. 10 și 11, însă își rezervă acest timp numai 1 ‰. Cele 10 seminții sunt oarbe în ce privește originea lor, dar nu față de Domnul Isus Cristos. Evreii, din contră, nu sunt deloc orbi în ceea ce privește originea lor, însă sigur față de Mesia al lor (Th. Fitch).

3. Dumnezeu are pentru Israel anumite rânduieli

Domnul nu este un Dumnezeu al neorânduielii de aceea a pus pentru orice lucru anumite rânduieli. Acestea vizează până și învierea morților. De aceea se spune: ***„Dar fiecare la rândul cetei lui. Cristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui*** (parousia), ***cei ce sunt ai lui Cristos. În urmă, va veni sfârșitul"*** (I Cor. 15.23-24). Din aceasta vedem de asemenea că există numai o Biserică, anume: ***„cei ce sunt ai lui Cristos"***.

Deci așa trebuie să facem diferența, în primul rând, între poporul Israel și Biserica din Israel.

Dar mai sunt şi alte rânduieli în interiorul poporului ales care trebuie luate în considerare. Dumnezeu întotdeauna are doi martori în armonie, fie că este vorba de Moise şi Aaron, sau Petru şi Pavel sau ucenicii trimişi doi câte doi. Aşa a fost şi în cazul poporului legământului. Şi aici sunt suficienţi, în loc de 12 seminţii, cei doi martori: primul pentru Iuda şi Beniamin şi ultimul ca reprezentant al poporului legământului Său, după ce Ruben şi-a pierdut dreptul de întâi-născut. Ei nu pot nega descendenţa lor din Avraam, chiar dacă ar vrea. Celelalte 10 seminţii au venit în ascuns, pentru că acolo îşi poate face efectul nestingherită binecuvântarea înmulţirii.

Deja în timpul rătăcirii de 40 de ani în pustiu, a fost pentru Israel o rânduială exactă cu privire la tabără. Citim: ***„Această întâie plecare au făcut-o după porunca Domnului dată prin Moise. Întâi a pornit steagul taberei fiilor lui Iuda"*** (Num. 10.13-14). Şi Pavel a scris: ***„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului"*** (Rom. 1.16). La ce se referă textul prin expresia *„iudei şi eleni"* (în textul original nu se spune „greci"), pe care o găsim de 16 ori la Pavel?

În *Lexicul Duden* din 1962 este scris foarte corect la cuvântul-titlu eleni: *„nume iniţial al locuitorilor ţinutului Helada, apoi denumirea pentru greci".* Acest concept a primit o interpretare deci. Aşa după cum, până în zilele noastre, denumirea franceză pentru Germania este „Allemagne", cu toate că nu toţi nemţii fac parte din alemani, seminţia învecinată cu Franţa, la fel este şi cu elenii în Grecia. De fapt, acest nume înseamnă *cârtitori*

față de El, Dumnezeu; apoi acest concept care este o colecție de nume a primit sensul de *„nou-veniți"*, *„străini"*. Un alt nume pentru Grecia este Ahaia și înseamnă *„frate față de Jah"* (Jahve sau Iehova). Cel mai clar sună acest nume în Ahia = *Iah este fratele meu.* Acesta a fost tocmai profetul care trebuia să vestească despărțirea celor 10 seminții de Iuda/Beniamin și să arate aceasta prin sfâșierea unei mantii noi, I Împ. 11.29 și următoarele.

Elenii ca „străini" nu sunt populația strămoșească din Grecia, ca dorienii, ionienii ș.a.m.d., ci semințiile care au imigrat la 700-600 î.Cr. din robia asiriană. Aici trebuie să se știe că poporul Israel după moartea lui Solomon (978 î.Cr.) era alcătuit din două părți ostile, care până azi sunt contrarii și se găsesc în comunitatea, în Biserica unde copiii lui Iuda și copiii lui Efraim au un Cap, Osea 1.11.

Cele două seminții Iuda și Beniamin au format odinioară Regatul de Sud sub domnia lui Roboam, fiul lui Solomon. În fața acestuia stăteau cele 10 seminții sub domnia lui Ieroboam, care era din seminția lui Efraim. Opoziția ei consta în faptul că Iuda căzuse în fanatism legalist; de altfel, iudeii L-au dus chiar pe Domnul Isus la cruce, Ioan 19.7. Cele 10 seminții însă au renunțat la toate poruncile lui Dumnezeu și au fost închinători la idoli, II Împ. 17.12 și 16. Dumnezeu i-a putut arăta astfel poporului Său că omul în sine este incapabil de orice manifestare divină și are nevoie de har, care lucrează numai prin credință, Rom. 3.30.

Pentru interpretarea elenilor ca „străini", pe care Karl Geyer o dă în cărticica lui *„3 850 nume biblice"* se ia în considerare și derivația de la numele lui Dumnezeu, *El*, așa că *„eleni"* înseamnă *cârtitori* sau *răzvrătiți împotriva lui El.* Abia aici

se arată adevăratat esență a „antichității clasice" (greco-romane).

Înțelegerea clasică a elenismului nu are nimic comun cu realitatea și prin aceasta nici cu conceptul real al Scripturii. Cel puțin Nietzsche (1844-1900) a înțeles mai clar esența elenismului decât admiratori ai Greciei ca Winckelmann, Herder, Goethe, Schiller, Humboldt, Hölderlin, Droysen sau Burckhardt.

„Concepția clasică despre Helada este nobilă, fără îndoială, strălucitoare și netrecătoare, dar nu mai puțin unilaterală. Este derutant să-ți reprezinți viața grecească numai după sculpturile și picturile din vremea lui Pericle. Negarea lui Nietzsche despre Grecia înfrântă a stârnit revoltă, pentru că el interpreta, ca fiind pesimiști, grecii aparent voioși, armonioși... Reprezentarea armoniei moderate a fost forțată prin pasiunea permanentă pe care o avea Nietzsche față de greci. Acel grecism subteran a ieșit la ei la suprafață, a măturat cu furie sălbatică idealul creației plin de demnitate" [Walter Nigg, *„Profetische Denker"* (Gânditor profetic), pag. 480, Artemis-Verlag, 1957)]. Numai un răzvrătit împotriva lui Dumnezeu ca Nietzsche putea manifesta o asemenea atitudine rebelă față de El.

Și cu acest popor de răzvrătiți, deci nu numai cu evreii, ci cu toate cele 12 seminții, Dumnezeu a făcut un legământ. Cine citește cu atenție Dt. 29.14, observă că cei care s-au îndepărtat deja de la ieșirea din Egipt, sunt și ei incluși, asemenea celor ce mai târziu, de la asirieni, s-au întors la națiuni.

Iudaismul și elenismul sunt până azi „da" și „nu" ale inimii nefrânte față de cerințele lui Dumnezeu făcute cunoscut pe muntele Sinai, pentru că numai o inimă zdrobită de Lege vine la cruce.

Cele spuse cu încredere de sine: *„Vom face tot ce a zis Domnul"* (Ex. 24.3) și cele pline de revoltă: *„Să le rupem legăturile"* (Ps. 2.3) sunt cele două aspecte pe care Pavel le numește vrăjmășia cărnii (Rom. 8.7), vrăjmași ai crucii (Fil. 3.18). Însă de aceea a venit Domnul Isus Cristos în trup și a mers la cruce, ca să îndepărteze această vrăjmășie. ***„Și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia"*** (Ef. 2.16). Răscumpărare înseamnă a fi liber de marea ispită de a-I sluji lui Dumnezeu prin puterea proprie și de patima titanică de a Îi opune rezistență cu toată puterea.

Ambele Regate (Iuda și Israel) au fost împrăștiate printre popoare datorită neascultării lor – însă pentru ambele este valabilă de asemenea promisiunea din Zah. 8.13: ***„După cum ați fost un blestem între Neamuri, casa lui Iuda*** (fostul Regat de Sud) ***și casa lui Israel*** (Regatul de Nord), ***tot astfel vă voi mântui și veți fi o binecuvântare".*** Așadar păcatul și blestemul sunt necesare pentru a pregăti drumul pentru har și binecuvântare. ***„Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult"*** (Rom. 5.20).

Cu toate că ambele împărății au eșuat, Dumnezeu a lucrat în mod minunat pentru menținerea fiecăreia. Aceasta este pentru Iuda așa de evident, încât pelerinul Peter Bamm scrie: *„Israel a fost cucerit în anul 722 de împăratul asirian Salmanasar, deci aproximativ la peste 100 de ani după robia babilonică. Urmașul său, Sargon, a cucerit Samaria. Metoda refugierii unei întregi populații ar fi fost întrebuințată în acest caz cu atâta succes, încât Israel, al doilea stat evreu, și locuitorii lui deportați din Siria au dispărut fără urmă. Că*

celuilalt stat evreu, Regatul lui Iuda, nu i-a revenit același destin ca statului său frate din Nord, Israelul, că Iuda a trăit toate schimbările istoriei până la nașterea Domnului Cristos, este un fenomen care nu își are egalul în istorie. Acest fenomen nu poate fi explicat prin categoriile istorice obișnuite. Iuda, sub domnia lui David și Solomon a fost o mare putere, în ciuda numeroaselor războaie cu aproximativ toți vecinii săi, în ciuda revoltelor cu patimă, ușuratice, împotriva stăpânitorilor puternici din Ninive și Babilon, acte necugetate supra cărora profeții care înțelegeau bine politica, au avertizat de fiecare dată" [*„Frühe Stätten der Christenheit"* („Locuri străvechi ale creștinismului"), pag. 295/96 Kösel-Verlag, München, 1955].

Da, Dumnezeu a făcut aici o minune pentru evrei, care ajunge până la statul de azi. Iuda este *toiagul de cârmuire* al lui Dumnezeu sau *legiuitorul.* Aceasta este scris de două ori în Ps. 60.7 și 108.8. Însă de fiecare dată se spune în legătură cu aceasta: *„Efraim este tăria capului Meu!"* Această forță armată divină să fie distrusă? Niciodată! Este deja fatal să se vadă casa lui Israel ca un *„al doilea stat evreiesc"*, pentru că atunci s-ar aplica o scară total greșită. Conform rânduielii lui Dumnezeu, acești israeliți nu poartă semne evreiești, nici nu au sarcinile lor. Ei nici nu au dispărut „fără urmă" (cu toate că ascunderea presupune o continuare a existenței).

Și Peter Bamm, călătorind din însărcinarea Radiodifuziunii, ar fi putut descoperi urmele lor, dacă nu le atribuia „fenicienilor" tot ce este depus ca mărturie pentru ei în Siria, Creta, Asia Mică. Grecia și Spania. Capitolul *„În umbra Libanului"*

din cartea lui menționată, prezintă oameni care vorbeau aramaica și care au dus grecilor alfabetul. Ei au fost purtători ai culturii Siriei în țările mediteraneene, au întemeiat orașele Palermo, Cordoba și Tarsus, pe vremea lui Hanibal (247-182 î.Cr.), s-au dus în Anglia și Irlanda ca să aducă cositor pe care îl prelucrau artistic. Și așa scrie Bamm textual: *„Perlele literaturii ne-au rămas parțial conținute în Proverbele lui Solomon și în Psalmi"* (pag. 246). Este trecută sub tăcere situația samaritenilor care mai trăiesc în Liban, *„ultima rămășiță a acelui popor care aparține Samariteanului milostiv din Biblie"* (pag. 237).

Înrudirea culturii și rasei noastre cu Israelul se recunoaște în zilele noastre mereu mai clar. Un exemplu: Creta este leagănul celei mai vechi culturi rafinate a Europei. Semnele scrierii descoperite acolo – numite scrierea lineară A și B cretică-miceniană, în ultimul deceniu au creat piedici de netrecut, până când arhitectul Michael Ventris (1922-1956), asociat cu John Chadwick, a reușit să explice linearul B ca cea mai timpurie formă a limbii grecești. Orientalistul american Cyrus H. Gordon a pus cheia de boltă la aceasta, arătând că linearele A și B nu numai că se potrivesc, dar și că A își are baza în limba ebraică.

Revista lunară franceză *„Science et vie"* (Știință și viață) din septembrie 1962, sub titlul: *„17 litere grecești pun în încurcătură toată istoria"*, a declarat următoarele: *„O veche presupunere a lui Gordon devine adevăr și certitudine: grecii și evreii au împărțit o moștenire culturală semitică foarte veche, ale cărei urme sunt găsite peste tot, la est de Marea Mediterană, din Palestina până în Peloponez"*. Despre Gad (Kadmos) se spune în această

revistă: *„Nu personifică el în legenda greacă influența orientală în cultura primitivă a egeilor?"* Și despre Dan în contextul descoperirii lui Gordon: *„Sunt ultimele urme ale rădăcinilor semitice în civilizația cretană. Nu se autodenumeau grecii „danaer", descinzând din Dan, strănepotul lui Avraam? Epoca eroică a Greciei antice și aceea a Israelului nu mai pot fi studiate separat, a spus profesorul Cyrus Gordon. Din nefericire – așa a completat el – realitățile conduc la transformări în studiile biblice și preclasice; ele vor provoca scandalizarea unui mare număr de minți inteligente și vor zdruncina concepte istorice".*

În *„Allgemeinen Wochenzeitung der Juden in Deutschland"* („Ziarul săptămânal al evreilor din Germania"), Dr. Richard von Dyck deja a adoptat, în acest context, o atitudine pozitivă când scrie: *„Descoperirile și descifrările lui Gordon sunt în deplină concordanță cu cercetările sale anterioare referitor la rădăcinile comune ale grecilor antici și evreilor"* și *„cultura greacă și ebraică avuseseră rădăcini intersectate longitudinal la est de Marea Mediterană".*

De aceea, este scris și datorită casei lui Israel, *„În umbra Libanului"*, pentru că atât de mult timp rămâne ascunsă, până când Domnul „îl fluieră" pe Efraim și îl strânge în Liban, încât nu se găsește suficient loc pentru ei, pentru că și acolo *„se vor înmulți cum se înmulțeau odinioară"* (Zah. 10.7-10). Pentru că Domnul a promis: ***„Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul, și va da rădăcini ca Libanul. Ce mai are Efraim a face cu idolii?***

Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde: de la Mine îți vei primi rodul" (Osea 14.4-8). Aceste cuvinte nu se transmit evreilor.

Nu, nu ne vine greu să credem că s-au menținut, până în zilele noastre, cele două părți ale Israelului, și că cei din poporul celor 10 seminții (care în Scriptură se numesc simplu, ca celelalte popoare, „națiuni") sunt chiar mai numeroase decât celelalte pe care le cunoaștem sub denumirea de evrei.

În timp ce în toată lumea evreii se pot recunoaște după forma nasului lor, cele 10 seminții au intrat în anonimat. În necunoscut ei trebuiau să se extindă ca nisipul mării și să colonizeze de aceea toate țările riverane Mării Mediterane, Is. 11.11. Acesta a și fost motivul pentru care Pavel nu trebuia să se deplaseze în Asia sau Africa, ci în Europa, ca să slujească acestor națiuni, pentru că la răscumpărarea pe care a făcut-o Domnul Cristos pentru noi, trebuia să se adauge cuvântul împăcării transmis prin trimișii Săi, II Cor. 19-21.

Așa sunt împăcate în Domnul Cristos cele 10 seminții care se îndepărtaseră prin gândirea lor întunecată, la fel ca și evreii bizuindu-se pe neprihănirea lor proprie, ca dușmani ai Evangheliei, – aceasta este rânduiala pe care Dumnezeul păcii o pune în Israel ca un semn distinctiv al întregii lumi (vezi Rom. 11.28; Col. 1.21; Ef. 2.16-18).

4. Nu există *nici un* înlocuitor al Israelului

Gândul că Dumnezeu Și-ar alege în locul semiților o altă rasă și, respectiv, în locul lui Israel un popor mai bun din celelalte popoare ale acestei

lumii, a avut deja urmări negative. Fără acest teren spiritual nu ar fi fost deloc posibile crimele imperiului nazist față de evrei. Sora Hilda din Hippel, care a experimentat o „restaurare“ personală, scrie: *„Pe atunci nu știam multe, oricum nu suficient, când circula, cu atâta violență, cuvântul de ordine contra evreilor. Eram departe, foarte departe de Domnul Isus, încât nu am observat și nu am pus la inimă ce se întâmpla în jurul nostru“* [„Israel heute“ (Israelul azi), pag. 32]. Oare nu se întâmplă și azi ca, în ciuda cuvintelor și obiceiurilor evlavioase, să ne aflăm departe de Regele evreilor, atunci când nu observăm că Israel și Biserica sunt inseparabil legate?

Printr-o interpretare greșită a cuvintelor, denumind „națiuni“ (care în ebraică se cheamă *goim* și în greacă *ethnae)*, s-a ajuns la concluzia că acestea ar fi numai popoarele lumii, care acum ar lua locul Israelului neascultător. S-a ignorat că aceste cuvinte pot fi aplicate și celor 12 seminții ale Israelului din Biblie, așa că deja din acest motiv nu ar putea exista nici un înlocuitor pentru poporul lui Dumnezeu.

Industria noastră s-a reprofilat, producând pentru masele largi înlocuitori ieftini, artificiali, pentru lucrurile rare și prețioase. În opera sa *„Faust“*, Goethe duce acest proces chiar până la oameni artificiali. În lucrarea colectivă Wagner-Mephisto ia ființă „omulețul“, așa-numitul *homunkulus*, din retortă. Nu este mare deosebire în multe capete confuze pentru care *„Israelul spiritual“*, este la fel un Israel artificial. Aici este punctul de plecare al gândului că Dumnezeu a început cu un Israel într-adevăr firesc. Deoarece nu l-a reușit încercarea să facă oameni valoroși, spirituali, din acești încăpățânați, El a abandonat acest material

ca să-Și facă Israelul dorit, căutând în lumea largă ceea ce este cel mai bun. Făcând abstracție de starea de fapt că Scriptura nu cunoaște expresia *„Israelul spiritual"*, este regretabil că mulți chiar nu observă cât de nedemnă de marele nostru Dumnezeu ar fi o asemenea cârpăceală.

Cine vrea să se refere la Ier. 18.1-6, unde nu i-a reușit olarului un vas, nu trebuie să ignore că olarul nu aruncă lutul respectiv, ci exact din același material face un vas nou, de cinste.

Israel nu este abandonat de Dumnezeu, de aceea nu este nevoie să existe nici un alt înlocuitor. Se vrea totuși să se caute unul, dar aceasta este o ofensă la adresa lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu i-a jurat acestui Israel credincioșie de nestrămutat. Să ne gândim numai la cuvântul din Is. 54.10: ***„Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine"***. De aceea nu poate exista absolut nici un înlocuitor pentru Israel.

Sunt declarații ale Scripturii, ca Mt. 8.11-12 și 21.43, care scoase din context, ar face loc interpretării că, în cele din urmă, Dumnezeu va înlocui poporul Său cu alte popoare. Mai ales trebuie să ne ferim să generalizăm ceea ce Dumnezeu prezintă ca o excepție. Când se spune: ***„vor veni mulți de la răsărit și de la apus"*** deoarece sunt excluși fiii Împărăției, nu avem voie să-i considerăm pe toți aceștia înlăturați. Foarte adesea este arătat numai contrastul dintre Iuda și Efraim; rostind aceste nume, de obicei, ne referim la israeliți și păgâni.

Interesul de a moşteni Israelul cu orice preţ, din păcate merge aşa de departe încât un frate, de altfel cu o gândire foarte corectă, a întrebat: *„Domnul nu S-a gândit la păgâni şi în Mt. 20.1-16, în parabola lucrătorilor în vie, când i-a menţionat pe cei tocmiţi la lucru în ultimul ceas?"* Nu numai o dată s-a luat în considerare că există credincioşi şi necredincioşi, ca şi cei din urmă şi cei dintâi. Ruben a fost întâiul-născut, însă şi-a pierdut *„dreptul de întâi-născut"*, (Gen. 49.3-4). Şi Iuda a fost un asemenea *„întâi"* faţă de fraţii săi. Deja Iacov l-a trimis pe Iuda înaintea lui, şi de asemenea în pustiu el a fost conducătorul (Gen. 46.28; Num. 10.14). Totuşi, când Domnul Isus Cristos, Mielul lui Dumnezeu, S-a aflat în mijlocul poporului Său, cei din Galileea l-au fost mai apropiaţi decât evreii, şi vameşii şi prostituatele au fost primiţi înaintea fariseilor care se considerau neprihăniţi. În *„Lexikon für Theologie und Kirchenwesen"* (Lexicon pentru teologie şi existenţa Bisericii) (Braunschweig, 1895, pag. 310), citim: *„Evreii originari din Sud le-au contestat galileenilor deplina egalitate de origine, cărora nu numai pronunţia din capitală le era mai puţin familiară, ci şi mai ales fraza corectă a evlaviei fariseilor"*. Totuşi, exact acolo unde mai era o rămăşiţă a celor 10 seminţii, a crescut Isus din Nazaret şi de acolo Şi-a ales El mai târziu ucenicii. Dar nu numai că, după cum scrie în continuare Dr. H. Holtzmann, *„Galileea, a devenit de fapt leagănul creştinismului, dar o demonstrează însăşi istoria războiului evreiesc cât de adânc înrădăcinată era puterea naţiunii în ţara roditoare, solid întemeiată, cu o populaţie densă"*.

În ciuda acestor lucruri, mulţi nu vor să abandoneze gândul că Israel cel puţin este tăiat ca şi vitele,

Împărăţia promisă este „suspendată" sau întreruptă. Biblia noastră spune exact contrariul, aceasta este mărturisit prin cuvintele arhanghelului pentru că Gavril spune despre Domnul nostru Isus Cristos: ***„Va împărăţi peste casa lui Iacov*** (aceasta înseamnă peste cele 12 seminţii) ***în veci*** (de fapt *în veşnicie* sau *pentru totdeauna)* ***şi Împărăţia Lui nu va avea sfârşit"*** (Lc. 1.33).

Scriptura adevereşte, – şi nu se poate contesta – că prin Domnul Isus Cristos, Împărăţia a venit pe pământ, Mt. 12.28; Mc. 1.15. Domnul Isus nu numai că a fost salutat ca Împărat al lui Israel (Ioan 1.49; 12.13) dar a şi mărturisit despre calitatea Lui de Împărat chiar în faţa lui Pilat, Ioan 18.37. În cele din urmă, pe cruce era scris în 3 limbi: ***„Isus din Nazaret, Regele iudeilor"***. După cum nu ne putem îndoi de calitatea de împărat a Domnului Isus, la fel de sigur este faptul că nimeni nu va întrerupe această Împărăţie, pentru că Lui I s-a dat toată puterea în cer şi pe pământ, şi Tatăl strămută pe fiecare credincios în această Împărăţie a Fiului dragostei Sale, Mt. 28.18, Col. 1.13.

Însă cine sunt *„naţiunile"* cărora li se adresează Pavel, şi al căror apostol se numeşte el? Cine urmăreşte conştiincios această întrebare, va recunoaşte că sunt *„naţiuni şi popoare ale Israelului"*, adică ale celor 10 seminţii, cum arată clar Gen. 48.19, Ez. 2.4, F. A. 2.27 şi multe alte texte biblice.

În concordanţă cu F. A. 9.15, Pavel a fost ales spre a fi un vas pentru onoarea lui Dumnezeu ***„ca să ducă Numele Lui înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel"***. Aceasta înseamnă, după felul de exprimare folosit aici, că aceste naţiuni, la fel ca şi împăraţii lor, trebuie să fie consideraţi *fii ai lui Israel.*

Însăşi formula de adresare: „frate" pe care Pavel ca şi Petru a întrebuinţat-o mereu, dovedeşte că apostolii aveau a face numai cu compatrioţi. Fritz Riennecker scrie în lucrarea lui *„Sprachlichen Schlüssel zum Griechischen Neuen Testament"* (Chei lingvistice pentru limba greacă a Noului Testament), (pag. 253, Brunnen Verlag, Giessen, 1963): „Adelphoi *înseamnă o chemare la comuniune naţională şi în acelaşi timp religioasă între vorbitori şi ascultători".*

Când seminţiile lui Israel, ca şi celelalte popoare, au devenit *„naţiuni",* (lucru deja promis lui Avraam, Gen. 17.5 şi urm.), ele au avut câteva elemente specifice, în contrast cu celelalte naţiuni:

- amintirea părinţilor, Ioan 4.12; Rom. 4.1; I Cor. 10.1;
- cunoaşterea Legii, F. A. 15.21; Gal. 3.23; Ef. 2.15;
- prezenţa profeţilor, F. A. 17.28; 26.27; Tit 1.12;
- aşteptarea Mesiei, Ioan 4.25; 12.20;
- chemarea Numelui Domnului, F. A. 2.21; Rom. 10.13.

S-a cercetat detaliat locul unde ar fi cele 10 seminţii şi numai cu eforturi mari se pot observa urmele lor. Totuşi, cunoscutul protector al lorzilor (1599-1658) face cunoscut ca şi Herbert Schöffler în *„Abendland und Altes Testament"* (Occidentul şi Vechiul Testament) (Klostermann, Frankfurt, 1941, pag. 74): *„Chiar în vorbire, formula de adresare pentru englezi este ca şi pentru cele 10 seminţii pierdute ale Israelului".* Richard Brothers (1757-1824) a prezentat cel mai amănunţit această concepţie identică despre Efraim = Anglia, care a stabilit pentru aceasta 70 de indicii. Teologul Lyons a explicat rădăcina etimologică ebraică a 5 000 de cuvinte englezeşti.

Cunoştinţa despre Israel şi împletirea lui cu rasa albă, cu siguranţă este cel mai mult răspândită în Anglia şi America. Totuşi, pe bătrânul nostru continent, acest adevăr luceşte mereu. Când împăratul Joseph I al Spaniei (1750-1777) a propus ministrului său Pombal, să se folosească un semn distinctiv pentru evreii botezaţi (marani), şi anume o pălărie specială, chiar a doua zi acesta i-a adus 3 pălării. Întrebat ce înseamnă aceasta, Pombal i-a răspuns împăratului: *„Una este pentru marele inchizitor, cealaltă pentru mine şi a treia pentru Alteţa Voastră!"* Prin aceasta, inteligentul ministru voia să facă o aluzie la faptul că foarte mulţi descind din Israel, fără să ştie aceasta.

Oricât de mult s-ar şti despre Israel, Domnul Isus Cristos rămâne Cel mai mare, Cel care decide. Nu poate fi exclus că uneori poate surveni şi o cădere în legalism în loc de rămânerea în har, pentru că se cunosc legăturile reale cu Israel, dar aceasta nu-i o poziţie privilegiată în Trupul spiritual al Domnului Cristos. Aici începe slujba specială a lui Pavel, care ne fereşte înainte de orice, de iudaism. Cine supraliciteză Epistolele lui Pavel printr-o teorie a păgânilor, ajunge pe calea greşită a dispreţuitorilor Israelului, însă cine le respinge necondiţionat câştigă ca simpatizant al evreilor. Aşa au pledat pentru circumcizie, în ciuda versetelor 3 şi 4 din Gal. 5, ca să menţionăm numai câteva nume, protestantul Christian Albrecht, puritanul John Traske, anglicanul Thomas Cooke şi însuşi ereticul John Wroe.

În cercetarea Israelului, unii fac dovada unei bogate fantezii, obţinând în locul mesajului clar al Scripturii, datele dorite. Creştinul evreu Dr. Joseph Wolff (1796-1862) a căutat în zadar poporul

celor 10 seminții în călătoriile sale obositoare prin Arabia, India și China, acolo unde bănuia că există aceștia. Situația a fost diferită în cazul lui Theophil Gottlieb Spitzel din Augsburg. Acest teolog evanghelic a afirmat în public că aztecii sunt israeliți. Și James Adair a încercat în 1775 să demonstreze această descendență a indienilor. Duhovnicul prezbiterian Salomo Spaulding a scris în 1812 și un roman pe această temă. În final, chiar și Joseph Smith (1805-1844), întemeietorul sectei mormonilor, a vrut să obțină informații despre aceasta printr-un înger numit Moroni, și a afirmat că israeliții *„din Ierusalim au traversat Pacificul prin India"* și datorită lipsei lor de evlavie au devenit sălbatici și piei roșii.

De fiecare dată când Biblia nu este singura călăuză, se cade dintr-o extremă în alta, pentru că fie Israel este abandonat, fie orice sălbatic este făcut descendentul lui Avraam. Abia la momentul stabilit de Dumnezeu, Israel va ieși din starea lui de împietrire înaintea tuturor popoarelor. Un creștin evreu bine cunoscut de noi, Dr. George Kahn, scrie în acest sens în anul 1960: *„Și cele 12 seminții? Și din acestea vedem azi numai o parte. Noi știam de exemplu numai de 2½ seminții din Iuda, Beniamin și o parte din Levi. Unde sunt semințiile Regatului de Nord? Și aceasta este o taină, pe care Dumnezeu o va revela la timpul Lui. Eu consider foarte posibil, ca tocmai în cercurile celor care cred în Domnul Isus Cristos, printre națiuni, să fie ascunși descendenți ai acestor 10 seminții ale Israelului".*

Deoarece întotdeauna Dumnezeu este *„Dumnezeul tuturor semințiilor Israelului"*, și la vremea sfârșitului va chema din nou în țara părinților lor,

și evreii și celelalte seminții ale Israelului, care sunt în Nord și la capătul pământului, imediat după răpirea Bisericii, ca să-i ducă acolo la odihnă: *„Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna"* (Ier. 31.1-10). Acum însă este încă dispensațiunea Bisericii (chiar dacă nu va mai dura mult timp), aceasta nu înseamnă un înlocuitor pentru Israel, ci o alegere din mijlocul lor; și nu o întrerupere a Împărăției, ci pregătirea gărzii Sale personale, dacă putem spune așa, pentru a face vizibil privilegiul rezervat Bisericii pe temeiul harului Său.

SIGURANȚĂ BIBLICĂ

Numai Dumnezeu ne poate da ceea ce nu putem obține prin nici o școală sau metodă: certitudine deplină! Putem denumi acest concept și *parte*, sau *contribuție la plinătate*, deoarece cuvântul din textul original *plerophoria* este format din *plinătate* și *prinos* (sau contribuție). În acest sens, Pavel scrie colosenilor ***„pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Cristos"*** (2.2). Domnul Isus Cristos și Israel se leagă aici într-o taină, care este marea taină menționată și în Rom. 11, Ef. 5 și Ap. 10.

TOATE MĂDULARELE LUI CRISTOS SUNT ISRAELIȚI!

Această certitudine îmbucurătoare care exprimă atât de corect credincioșia și îndurarea imuabilă a lui Dumnezeu, vrem să o vedem confirmată în Scriptură prin 17 realități. Toate încep,

corespunzător cuvintelor fericirilor, cu constatările lor: *„Noi suntem"*. Acest *„noi suntem"* nu exclude o *„creștere din partea lui Dumnezeu"*, o devenire tot mai completă, însă confirmă că eficacitatea Domnului Cristos – aceeași energie cu care Își supune toate lucrurile (Fil. 3.21) – a început să se arate deja în mădularele Bisericii, pentru că ele sunt născute din Duhul Sfânt, născute din nou.

1. Un norod care să fie al Lui (Tit 2.14) *(„Noi suntem proprietatea Dumnezeului lui Israel"*, în textul german. N. trad.)

Pavel vorbește aici, într-una din ultimele sale epistole, de poporul ales, care este proprietatea lui Dumnezeu și a Domnului Cristos, pentru că textul pune în evidență în mod expres că Domnul Cristos ne-a răscumpărat. Expresia *„un norod al Lui"* ne trimite direct la Ex. 19.46. În aceeași zi când vine poporul Israel la muntele Sinai, Domnul – Jehoschua = Domnul Isus Cristos – le spune: ***„Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune*** (Moise) ***copiilor lui Israel"***.

Cuvântul pentru proprietate este *segullah* și înseamnă bun, piatră prețioasă sau comoară specială; are încă o derivație în cuvântul latinesc *sigillo* care înseamnă a sigila, a pecetlui.

Motivul pentru care Dumnezeu Și-a ales tocmai acest popor în Domnul Isus Cristos, Creatorul și Susținătorul universului, îl găsim în Dt. 7.6-8

într-o dublă dovadă: ***„Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri".***

Această dragoste a lui Dumnezeu nu s-a schimbat și acest jurământ nu a fost rupt, din contră: *Dumnezeu a pecetluit vizibil, în fața lumii întregi,* ***dragostea și legământul Lui la cruce,*** pentru că dragostea nu ține sama de rău, acoperă mulțimea de păcate și nu se va sfârși niciodată. Acest popor care în Iuda l-a dorit pe ucigașul Baraba în locul Răscumpărătorului său și prin cele 10 seminții s-a alipit de idoli, nu poate deloc să vestească superioritatea sa, ci numai ***„ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată"*** (I Pet. 2.9-10).

Însă numai Biserica, la fel ca și fiul „risipitor", poartă inelul peceții lui Dumnezeu (Lc. 15.22), un bun al ei în calitate de împuternicită a Domnului Isus Cristos. Numai în ea se împlinește condiția: ***„Dacă ascultați cu atenție glasul Meu și țineți legământul Meu";*** totuși, nu prin propria putere, ci prin dragostea Domnului Isus (II Cor. 5.14).

Exact în ascultarea și ținerea legământului se arată gândirea preoțească, pentru că atunci dragostea și călăuzirea sunt în unitatea dorită de Dumnezeu. Abia în această ființă nobilă și sfântă se arată dacă suntem proprietatea lui Dumnezeu. De aceea, fără aceste două semne, nu există Biserica Domnului Isus Cristos. Aceasta prezintă importanță maximă, încât Otto Stockmayer scrie în broșura lui: ***„Abraham, de Vater der Gläubigen"*** (Avraam, tatăl credincioșilor) (pag. 108, Spener-

Verlag, Giessen, 1953): „Acestea sunt marile linii sfinte, trase prin tot Cuvântul lui Dumnezeu, că noi suntem destinați să devenim un popor, o preoție împărătească – împărați care domnesc și preoți care iubesc – oameni care au sub picioarele lor necredința, îndoiala și păcatul, iar prin ascultarea credinței și consacrare trăiesc în părtășie cu Dumnezeu, plecându-se sub fiecare cuvânt al Său. Pentru ca credința să fie biruitoare, se netezește calea pentru manifestarea dragostei. Credința nu este ultimul cuvânt. O viață de credință trebuie să se descopere prin roadele dragostei, manifestate pretutindeni și față de toți oamenii."

2. Suntem sământa lui Avraam
(Gal. 3.29)

Dumnezeu Și-a păstrat poporul ca sământă pentru ogorul lumii, Osea 2.23; Mt. 13.38.

Seminței îi corespund planta și roadele ei. Nu se pot culege smochine dacă s-au semănat spini și nu se pot culege struguri din mărăcini. De aceea Domnul spune: *„Îi veți cunoaște după roadele lor!"* (Mt. 7.16). Tot așa nici un popor al acestei lumi nu poate deveni *„Israel spiritual".* Aceasta este rezervat *în Cristos* seminței lui Avraam.

Cei mai mulți credincioși sunt mulțumiți cu faptul că ei cunosc un popor care descinde din Avraam, anume evreii. Însă Dumnezeu a spus: *„Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl* multor neamuri" (Gen. 17.4 și urm.) și același lucru se spune din nou pentru Iacov în cuvintele: *„un neam și o mulțime de neamuri"* (Gen. 35.11). Iuda/Beniamin este acea *națiune, multele popoare* care descind din cele 10 seminții, plinătatea Neamurilor cărora Pavel trebuia să le aducă

Evanghelia (Gen. 48.19; Rom. 11.25). Pentru că numai prin alegerea din *aceste* națiuni trebuie să fie binecuvântată întreaga lume (Gen. 18.18 și 22.18).

Evident ar fi un nonsens să se vorbească despre *„națiunile spirituale"* ale lui Avraam. Dar la fel ca națiune, și *„sământa lui Avraam"* este un concept foarte real.

Eliezer era un slujitor născut în casa lui Avraam, a cărui familie descindea din locuitorii Damascului. El era supraveghetor peste toți servitorii și a primit importanta însărcinare de a găsi o soție pentru Isaac – însă el *nu era sământa lui Avraam,* de aceea nici moștenitor, ***„ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău"*** (Gen. 15.4). Nici măcar Ismael, ci numai fiul celei slobode, al Sarei, a primit toată moștenirea (Gen. 21.10). Nici Avraam nu a putut înțelege mult timp lucrul acesta și L-a rugat pe Domnul: ***„Să trăiască Ismael înaintea Ta!"*** (Gen. 17.18). Însă răspunsul lui Dumnezeu este: Isaac! De aceea spune și Pavel: ***„...fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Cristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi"*** (Gal. 4.31).

Noul Testament începe cu cuvintele: *„Cartea neamului lui Isus Cristos, fiul lui David, fiul lui Avraam".* Era Cristos cumva numai „spiritualicește" fiu al lui David sau al lui Avraam? Nu, El a fost într-adevăr și în sensul absolut al cuvântului; la fel este cu toți cei ce Îi aparțin Domnului Isus Cristos. De aceea, Pavel poate scrie galatenilor din nou (3.29): ***„Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți «sământa» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință".***

Neapărat trebuie subliniat încă o dată că *nu există descendență spirituală din Avraam;* dar și că nu este suficientă nici descendența fizică, pentru

că atunci toată plinătatea ar fi deja numai în popor și nu în Biserică. Așa este vorba de Domnul Isus Cristos și de creditul pe care ni-l acordă, Rom. 4.13, Gal. 3.26. ***„Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință"*** (Gal. 3.7).

Dacă Pavel vorbește în Rom. 4 despre ***„tatăl nostru Avraam"***, aceasta și datorită faptului că Avraam este o imagine a Tatălui care este în ceruri. Când Avraam era gata să-și jertfească singurul fiu și moștenitor pe muntele Moria (la poala căruia se află Golgota), Dumnezeu îi spune: ***„Pe Mine Însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!"*** (Gen. 22.15-18). A stăpâni cetățile vrăjmașilor *(poarta vrăjmașilor* în limba germană) înseamnă a avea deplină autoritate administrativă, așa cum îi este asigurată Bisericii prin Petru, Mt. 16.19; 18.18. Prin Capul ei, Biserica are cheia cerului, a morții și a Locuinței morților, Ap. 1.18.

Necredinciosul nu știe nimic din toate acestea, el crede că omul descinde dintr-o maimuță. Celor îndoielnici, asemenea promisiuni le sunt încă neclare și ei îl consideră pe un păgân necunoscut, tatăl lor. Însă oricine are o credință deplină este în centrul împlinirii ei și știe că este sămânța lui Avraam.

3. Suntem altoiți în măslin (Rom. 11.13)

Capitolele 9-11 din Epistola către Romani sunt cea mai cuprinzătoare prezentare a căilor lui Dum-

nezcu cu întreg Israelul şi dacă nu ar privi Biserica, Trupul Domnului Cristos, nu ar fi fost cuprinse în Epistolele pauline.

Deoarece de multe ori nu se ştie că Israel este alcătuit din două părţi, fanaticii legalişti şi cei fără Lege, se consideră în general cele 10 seminţii denumite corect *naţiuni*, ca fiind întreaga lume păgână. Aceasta a rezultat în interpretarea care contravine oricărei evidenţe, anume că în măslin, în locul Israelului sunt altoite *„popoare creştine"*. Însă astfel de *„popoare creştine"* nu au existat nici pe vremea lui Pavel şi nici azi. Realitatea însă este că de pe vremea împăratului roman Constantin multe state s-au autodenumit creştine, dar la fel de clar este că au existat întotdeauna şi *„creştini"* cu o viaţă necreştină. Însă nu trebuie să ignorăm faptul că Pavel consideră această altoire ca un fapt împlinit încă înainte de întemniţarea lui.

Din copac sunt tăiate *crengile* (plural). Aceasta înseamnă o parte din casa lui Iuda – pentru că din Babilon s-a întors numai o mică rămăşiţă – şi aproape tot efectivul casei Israelului, cele 10 seminţii. *Ramura* (aici se vorbeşte mereu la singular), deci casa lui Israel, cu toate că a degenerat într-un măslin sălbatic printre popoare, revine la ramurile actuale şi este altoită *„în ele"* (Rom. 11.17).

Pavel vorbeşte în acest verset (Rom. 11.17) întâi de ramurile tăiate şi apoi de un *măslin* sălbatic. De unde vine acest măslin sălbatic? Tăiaţi un altoi viguros, tânăr, dintr-un pom nobil şi îngropaţi-l. În condiţii prielnice, va face rădăcini, va creşte, devenind el însuşi un adevărat pom, numai că nu rămâne de aceeaşi calitate, pentru că acest pom este sălbatic.

Așa au devenit din semințiile lui Israel națiuni independente, care însă nu mai aveau legătură cu mântuirea lui Dumnezeu vestită de profeți și promisiunile făcute părinților, cum totuși era cazul unui grup restrâns de oameni evlavioși în Regatul lui Iuda, ci casa lui Israel a fost exact ca și celelalte națiuni pe acest pământ, cu obiceiurile lor caracteristice, și de aceea incapabilă să aducă roada Duhului Sfânt. La fel i se întâmplă oricărui copil al lui Dumnezeu care se desprinde de Biserică și se ocupă intens cu treburile vieții.

Chiar dacă în cazul ramurilor de măslin sălbatic (cum se acceptă greșit), ar fi vorba de 70 de națiuni ale acestei lumi, altoirea ar putea să însemne doar că acestea sunt legate de poporul Israel, deci de pomul ale cărui rădăcini sunt părinții Avraam, Isaac, Iacov și David, care ei înșiși din nou sunt hrăniți din Domnul Isus Cristos, Rădăcina (Ioan 8.58; Ap. 5.5; 22.16).

Orice altoire are ca scop prelungirea vieții, nu înseamnă distrugere. Această imagine este așa de clară, încât creează un sentiment de nesiguranță, o indispoziție în sufletul tuturor antisemiților evlavioși. Atunci se vorbește de *un pom cu totul nou* în locul celui vechi, sau de *un pom fără crengi* sau altul *fără trunchi*, sau ce s-ar mai găsi asemănător, doar ca să nu mai rămână nimic din Israel. Pavel prezintă chiar perspectiva că și acești evrei împietriți pot fi foarte bine altoiți în „propriul lor măslin", pentru că sunt și rămân israeliți, la fel cum cele 10 seminții au rămas măslini în starea lor sălbăticită (Rom. 11.23-24).

Însă deoarece acum nu este vorba numai de smochin sau cedru, ci într-adevăr de măslin, vedem în aceasta Biserica. Untdelemnul este sim-

bolul Duhului Sfânt și măslinul este prin aceasta purtătorul acestui Duh. Aceasta este adevărat numai pentru Biserica Domnului Isus Cristos de pe vremea apostolilor până la revenirea Lui, care va avea loc în curând. În ea, ca și în Domnul Isus Cristos, Unsul, este plinătatea Duhului (Rom. 15.13; I Cor. 12.7-13; Ef. 5.18; Col. 2.7; II Pet. 1.3). Fiecărui mădular îi este util îndemnul: ***„fiind înrădăcinați și zidiți în El"*** (Col. 2.7).

Cortul întâlnirii rânduit de Dumnezeu nu avea ferestre. Sfântul Locaș al lui Israel a primit lumina necesară, de la sfeșnicul cu 7 brațe care era alimentat cu untdelemnul din roadele măslinului, măsline coapte, curățate, zdrobite (Ex. 27.20). Sfeșnicul este o imagine a celor 7 duhuri ale lui Dumnezeu, așa cum este scris la Is.11.2. Această plinătate a cunoașterii ne poate lumina numai când ne lăsăm pregătiți prin metodele de curățare și zdrobire ale lui Dumnezeu. Pentru că așa are loc luminarea prin Biserică: ***„să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos"*** (II Cor. 4.6).

Lăudat însă să fie Dumnezeu că ne-a dat această imagine clară despre apartenența la Israel și la Biserică, din care nici una, nici cealaltă nu pot fi tăiate, nici înlocuite fără ca prin aceasta să nu li se distrugă complet sensul.

4. Purtăm Numele Lui (F.A. 15.44)

Când o femeie se căsătorește, ea nu mai poartă numele ei, ci acela al scumpului ei soț. Așa este și cu Biserica, Mireasa Mielului (II Cor. 11.2; Ap. 19.7; Ef. 5.25). Numai ea este îmbrăcată cu haina mântuirii și neprihănirii lui Dumnezeu, corespunzător stării ei și Numelui lui Dumnezeu (Is. 61.10; Rom. 1.17; Ap. 19.8).

Domnul Isus Cristos a venit pe acest pământ ca să-Şi răscumpere poporul Său şi întreaga omenire. Însă numai în Biserică această răscumpărare *este deja vizibilă*. De aceea numai ea poartă Numele Său, adică reprezintă ființa Sa.

Când Corneliu, sutaşul roman, a fost botezat împreună cu toți din casa lui, Iacov, bătrânul Bisericii din Ierusalim. a văzut în aceasta dovada cum Dumnezeu a privit spre națiuni, pentru a-Şi alege dintre ele un popor pentru Numele Lui.

În *traducerea concordantă* citim că Petru îi spune lui Corneliu: *„Ştiți"*, le-a zis el, *„că nu este îngăduit de Lege unui iudeu să se însoțească împreună cu unul de alt neam"*. În continuare, Petru spune: *„El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Cristos, care este Domnul tuturor"*. [În versiunea germană: *„Cuvântul, pe care l-a trimis fiilor lui Israel, știți, că aceasta este pacea vestită prin Evanghelie, prin Isus Cristos"* (F. A. 10.36; Ef. 2.14) N. tr.]. Erau aici deci fiii lui Israel, însă nu din Iuda, ci dintr-o altă seminție. Corneliu înseamnă *„cel încoronat"*, *„cu coarne"* și Moise proorocește despre urmașii lui Iosif: ***„El are frumusețea întâiului-născut al taurului: coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului; cu ele va împunge pe toate popoarele, până la marginile pământului: ele sunt zecile de mii ale lui Efraim, ele sunt miile lui Manase"*** (Dt. 33.17). Nu i se potrivește perfect o asemenea caracterizare acestui roman, Corneliu?

Numai israeliții poartă Numele Lui, cum citim în Dt. 28.9 și urm.: ***„Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeul tău, și vei umbla pe căile Lui"***.

Desigur că acum nu este momentul potrivit ca întreg poporul să poarte Numele lui Dumnezeu, de aceea citim în Rom. 2.24: *„Din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri"*, după cum este scris. Şi totuşi, există deja un popor din naţiunile Israelului, înainte ca să se zidească din nou cortul dărâmat al lui David (F.A. 15.14-16), aceasta este Biserica. Noi nu am îndrăzni să întrebuinţăm conceptul „popor" pentru Biserică, dacă nu ar face-o Pavel însuşi, la fel ca şi Petru şi Iacov, ceea ce arată cu atât mai clar legătura indisolubilă a Bisericii ca o parte componentă a Israelului.

Totuşi numai cine este cu adevărat smerit ca Domnul Isus Cristos, şi ca mădular al Trupului Său, primeşte împreună cu El numele care este mai presus de orice nume (Fil. 2.5-11).

Plini de recunoştinţă, strigăm împreună cu Joachim Neander (1650-1680): *„Lăudaţi pe Domnul! Tot ce este în mine, să laude Numele Lui! Tot ce are suflare să-L laude împreună cu sămânţa lui Avraam!"*

5. Suntem oile păşunii Lui (Ioan 10.16)

„Să ştiţi că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui şi turma păşunii Lui". Aşa jubilează Ps. 100. Este esenţial să cunoaştem asta, de vreme ce Bunul Păstor ne conduce prin valea umbrei morţii, Ps. 23.4. Şi aceasta se întâmplă în fiecare zi, pentru că Pavel, care a fost ani de zile în lanţuri datorită nădejdii lui Israel (F. A. 28.20), spune în Epistola sa către Romani: *„Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat"*. Omul neîntors la Dumnezeu, contrar

tuturor aparențelor de amabilitate, este plin de otravă și fiere amară, și mereu se grăbește să verse sânge (Rom. 3.12-15); de aceea, bogații lumii sunt mereu animale de pradă, chiar dacă se camuflează în „creștini". Aceasta s-a putut demonstra îndeosebi prin armele lor.

Părinții Israelului și chiar marele lor împărat David erau toți păstori, ca Abel, primul martir.

Când Iacov, în drum către casă, și-a împărțit marea lui turmă (Gen. 32.7 și urm.), aceasta era o metodă de precauție față de fratele lui care-i era dușman. Când însă Dumnezeu cu înțelepciunea Lui a împărțit poporul Său Iuda/Beniamin și cele 10 seminții, – în I Împ. 12.24 și II Cron. 11.4, spune clar: ***„Căci de la Mine s-a întâmplat lucrul acesta"*** – Dumnezeu a vrut să arate două contraste: pe de o parte între cei ce caută îndreptățirea personală prin Lege și cei fără Lege, care Îl disprețuiesc pe Dumnezeu, iar pe de alta între omul căzut și bogățiile îndurării Sale. De aceea spune și Domnul Isus în Ioan 10.16: *„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta* (Iuda/Beniamin); *și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta glasul Meu, și va fi* o *turmă și* Un *păstor".*

Cine este din poporul Israel, însă fără Cristos, este și fără Păstor, fără ușă și pășune. La fel este și când Păstorul este bătut, pentru că atunci oile sunt risipite – însă Domnul Isus merge după fiecare oaie a Sa rătăcită, ***„până când o găsește. După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri"*** (Lc. 15.4-5). Această *o oaie* este Biserica, față de popor, celelalte 99 care acum sunt încă lăsate în pustiu. Bunul Păstor pune pe umeri numai o oaie din 100. Pavel ar spune: *„Este scris";* și Moise se exprimă așa: *„El este preaiubitul Domnului,*

el va locui la adăpost lângă Dânsul. Domnul îl va ocroti totdeauna, şi se va odihni între umerii Lui" (Dt. 33.12).

„Un miel de fiecare familie" („Pentru fiecare casă *un* miel", în germană) (Ex. 12.3). Aceasta este suficient pentru ieşirea din Egipt şi pentru sărbătoarea pascală, pentru că Biserica are permanent de depus mărturie numai pentru Unul singur – Cristos – şi să Îl reprezinte: El este ***Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.***

Numai Biserica Trupului Său poate spune: *„Am fost răstignit cu Cristos"* (Gal. 2.19). Dar ea a şi înviat cu El (Col. 2.12; 3.1; Rom. 6.3-8). Cum este *Mielul,* aşa sunt şi mieluşeii! Numai de aceea este posibilă marea minune că Domnul îi trimite pe ai Săi ca pe nişte oi şi miei în mijlocul lupilor (Mt. 10.16; Lc. 10.3), fără să prejudicieze prin aceasta efectivul Bisericii. Aici chiar sunt biruiţi lupii prin miei, cum vedem aşa de clar în cazul lui Saul din Tars, lupul sfâşietor din seminţia lui Beniamin, care mai târziu îşi împarte din belşug prada cu fraţii din seminţia lui, cum a profeţit patriarhul Iacov (Gen. 49.27).

6. Suntem părtaşi ai Noului Legământ (II Cor. 3.6)

Dacă există şi credincioşi care au o înţelegere greşită despre Biserica Noului Legământ, Trupul lui Cristos, atunci în adevăr, adică în concordanţă cu toată Scriptura, nu putem să gândim suficient de profund la această relaţie cu Dumnezeu, pe care a realizat-o Domnul Isus Cristos, pentru că această legătură a dragostei depăşeşte cu mult legătura prieteniei pe care a avut-o Dumnezeu cu Avraam. *„Nu trebuie să uităm niciodată că în*

calitate de copii ai unui Nou Legământ avem mereu o altă răspundere în comparație cu oamenii de pe vremea Vechiului Legământ. Oricât de minunate și apropiate legături cu Dumnezeu au avut patriarhii, ei nu erau în relația intimă în care stau copiii Noului Legământ pe baza jertfei Domnului Isus Cristos" (O. Stockmeyer).

Este indiscutabil că un nou legământ va fi încheiat numai cu aceia care nu au putut să-l împlinească pe cel vechi. ***„Și tocmai de aceea este El*** (Cristos) ***Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați, să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită"*** (Evr. 9.15).

Așa cum este foarte clar că numai poporul Israel este partenerul legământului luat în discuție, la fel de clar este că cei chemați, pentru care este valabilă promisiunea moștenirii, formează Biserica. Ca și în Vechiul Legământ, la fel în cel Nou, păgânii nu au nici cele mai mici drepturi, cu atât mai puțin privilegiile dintr-o învățătură nebiblică. Ei puteau să participe la binecuvântările poporului lui Dumnezeu numai când rămâneau pe teritoriul lui Israel și recunoșteau rânduielile acestuia.

Dacă apostolul Pavel era în același timp un *„slujitor al Noului Legământ"* și un *„apostol al Neamurilor"*, aceasta a fost posibil numai datorită faptului că el a mers nu numai la evrei, ci și la națiunile Israelului (cele 10 seminții). Această interpretare este contestată de mulți, cu care noi nu vrem să întreținem un conflict.

Dacă Pavel a vizitat și alte națiuni în afara celor israelite, atunci există numai o posibilitate, *pentru*

că în afara Domnului Isus Cristos nu este altă posibilitate de mântuire, că toate popoarele fără rezervă se asociază la acest legământ – Israel. Să luăm în considerare faptul că Noul Legământ este *legământul în sângele Lui, și fără sângele Domnului Isus Cristos nu este mântuire* (Mt. 26.28; I Cor. 11.25; I Pet. 1.18-19).

Unii sunt de părere că totuși Israel s-a exclus de la această mântuire, atunci când au strigat: ***„Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri".*** Cu toate că ei se refereau la altceva, și-au atribuit inconștient, dar conduși de Dumnezeu, unica posibilitate de mântuire. Sângele Domnului Isus Cristos nu este un blestem, ci cea mai mare binecuvântare care există, ***„sângele Lui ne curățește de orice păcat".*** Prin aceasta este posibilă, în primul rând, părtășia cu El, Cel Sfânt, și umblarea în lumină (I Ioan 1.7). Dumnezeu a răsplătit răutatea lui Israel, făcând ca Domnul Cristos cel înviat să înceapă ***„ca să binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale"*** (F. A. 3.26). De aceea, această epocă a Bisericii coincide cu dispensațiunea harului, da, chiar plinătatea harului (I Ioan 1.16; Rom. 5.17; Ef. 2.7).

Sunt unii care opinează că n-ar fi nevoie de nici un legământ, deoarece harul este necondiționat. Aceasta este o înșelăciune gravă, care pur și simplu trece peste cuvintele Domnului Isus Cristos din seara Cinei, pentru că se poate pierde ocazia acestui har, se poate abandona sau zădărnici, se poate cădea din har printr-o atitudine nepotrivită: întoarcerea la Lege sau a ține cu tot dinadinsul la lucruri neînsemnate, devenind niște oameni neînduplecați sau aroganți. ***„Dumnezeu stă***

împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har" (Iona 2.8; II Cor. 6.1; Gal. 2.21 şi 5.4; Iuda 4; I Pet. 5.5).

Harul nu înseamnă o viaţă prosperă, ci merge în adâncime, este vindecător, pentru că vrea să ne întărească, să ne educe şi să ne transforme în chipul Domnului Isus Cristos (Evr. 19.9; Tit 2.11 şi urm.).

De aceea şi în Evr. 10.28-29 se dă un avertisment foarte serios: *„Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu* (cum a făcut Iuda, Ioan 13.18), *va pângări* sângele legământului, cu care a fost sfinţit, *şi va batjocori pe Duhul harului?"* Duhul harului, la fel ca şi curăţirea şi sfinţirea prin sângele Lui, sunt, într-adevăr, stâlpii de neclătinat ai Noului Legământ şi ai Bisericii.

7. Suntem un fel de pârgă a făpturilor Lui (Iac. 1.18)

Cristos este *„Cel întâi-născut din toată zidirea... El este Capul trupului, al Bisericii, El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morţi"*, aşa este scris la Col. 1.15-18. Cine poate crede aceasta din toată inima, nu se mai miră că şi Biserica este o asemenea ceată alcătuită din pârga făpturilor lui Dumnezeu. Însă de fiecare dată dreptul divin, poziţia de întâi-născut, este decisă în Israel! Aceasta o atestă multe texte din Scriptură, ne reamintim numai: Ex. 4.22: *„Aşa vorbeşte Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut»".*

Dt. 33.17: *„El* (Iosif) ***are frumusețea întâiului-născut al taurului".***

Ier. 31.9: ***„Eu sunt Tatăl lui Israel și Efraim este întâiul Meu născut".***

Ap. 14.4: 144 000 din toate semințiile lui Israel: ***„Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel".***

Eclesiastul încheie cu constatarea: ***„Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui*** (pe care le are numai Israelul, dar care în revelație sunt puse în legătură cu Evanghelia eternă). ***Aceasta este datoria oricărui om"*** (În versiunea germană: ***„pentru că acesta este omul integru").*** Acest cuvânt revelează că numai Domnul Isus Cristos este acest Om Integru și ***„Cel întâi-născut din toată zidirea"*** Care a ținut Legea și a împlinit-o desăvârșit (Mt. 5.17). Prin dragoste, noi suntem în El (Rom. 5.5-9; 13.8-10).

Și Pavel a scris următoarele cuvinte, înainte de a prezenta adevărul despre măslin: ***„Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte și plămădeala este sfântă"*** (Rom. 11.16). Aceasta se referă la textul din Lev. 23.10; Num. 15.18-21, însă privește, așa cum spune textul, și pe Pavel, ca un urmaș care aduce darul ridicat. Ce plămădeală a devenit Israel! Să ne gândim numai la cuvântul profetului Osea 7.8. Efraim s-a amestecat cu popoarele ca un aluat, a devenit ca o turtă. Și Pavel, acest făuritor de corturi, originar din Tars, în care s-au unit, ca niciodată mai târziu, toate trei sferele: Israel, (Ierusalim), Grecia și Roma, le aduce ca dar ridicat (Fil. 2.17; II Tim. 4.6), pentru a fi una în Domnul Isus Cristos – ce pârgă!

După Paşte, Israel aducea ca jertfă snopul primelor roade, o imagine a Domnului Isus Cristos, care a devenit pârga dintre cei adormiţi (I Cor. 15.20). La Cincizecime, însă, erau aduse două pâini ca pârgă. Ele reprezentau cele două case ale Israelului, din care este alcătuită Biserica celor întâi-născuţi, căreia, de la Cincizecime, ***„şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi“*** (F. A. 2.47). Mereu apar asemenea păcătoşi mântuiţi rânduiţi de Dumnezeu pentru viaţa veşnică (F. A. 13.48).

Nimeni nu-i poate răpi lui Israel acest drept de întâi-născut. ***„Atunci Israel era închinat Domnului, era cele dintâi roade ale Lui“*** (Ier. 2.3). De aceea şi Iacov scrie celor 12 seminţii din diasporă (împrăştiate în Grecia şi Roma): ***„El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui“*** (Iac. 1.18). Referirea poate fi numai la ***„Biserica celor întâi-născuţi“***, aşa cum se spune în Evr. 12.23, pentru că în afara lor nu este nimeni care să fie născut prin Cuvântul adevărului. Oricine aparţine acestei Biserici are ***„cele dintâi roade ale Duhului“***, cum mărturiseşte Pavel în Rom. 8.19-23. Toată creaţia aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu, toţi cei creaţi după chipul Celui Întâi-născut, care a părăsit gloria cerului, ca să Se facă sărac pentru noi. ***„Atunci cei mai săraci vor putea paşte şi cei nenorociţi vor putea să locuiască liniştiţi“*** (Is. 14.30). Cine nu are acest Duh al lui Cristos, în care este dreptul de întâi-născut, nu este al Lui (Rom. 8.9).

Avem o certitudine plină de bucurie, pe care Hans Dannenbaum o redă în cuvintele:

„Nu suntem vârfurile nisipurilor mişcătoare, împinse de vânt şi valuri în orice direcţie – suntem un popor de fraţi datorită jertfei de ispăşire cu care ne iubeşte Cel Întâi-născut între mai mulţi fraţi".

8. Suntem strămutaţi în Împărăţia Fiului (Col. 1.13)

Minunatul pastor Philipp Matthäus Hahn (1739-1790), care era şi matematician, a scris: *„Învăţătura despre Împărăţie a fost începutul şi conţinutul principal al învăţăturii Domnului Isus şi a trimişilor Săi. Aceasta este atât de clar, încât aproape nu mai are nevoie de nici o dovadă... Cine nu zăreşte Împărăţia, şi ca atare inima de Tată a lui Dumnezeu, nu are o mângâiere care să rămână"* (J. Rößle, *„Philipp Matthäus Hahn"* pag. 129 şi 146, Stuttgart, 1929, Quell-Verlag).

Pentru a putea fi văzută această mângâiere, Hahn a tradus Noul Testament în 1777 şi a scris meditaţii la Epistolele Efeseni şi Coloseni *„pentru că a văzut în ele învăţătura despre Împărăţie reprezentată într-un mod foarte clar".*

Mt. 6.33 spune foarte clar că trebuie să dorim, să căutăm această Împărăţie şi neprihănirea lui Dumnezeu în primul rând. Pentru că acest cuvânt nu se potriveşte bine păgânismului nostru creştin, nu se mai vrea să fie valabil azi, ci să fie înlocuit, să fie prezentate alte lozinci, prezumtiv chiar „un tip de învăţătură paulinică". Însă Pavel nu se află în contradicţie cu Domnul Isus Cristos, şi de aceea nici nu a predicat altceva decât această neprihănire în Cristos.

Cartea Faptele Apostolilor relatează de 5 ori în secţiunea 14.22 - 28.33, că Pavel a mărturisit despre Împărăţia lui Dumenzeu. Şi în Epistolele lui citim:

I Cor. 4.20: ***„Căci Împărăţia lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere".***

Rom. 14.17: ***„Căci Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt".***

Cine dispreţuieşte Împărăţia lui Dumnezeu, dispreţuieşte şi neprihănirea Domnului Isus, şi nu trebuie să ne mirăm că la asemenea dispreţuitori sunt multe cuvinte umflate, însă puţină putere, pace şi bucurie. De aceea, Pavel caracterizează oamenii sfârşitului ca: ***„având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea"*** (II Tim. 3.5).

Din pasajul de la Iac. 2.5 este de asemenea clar că numai aceia sunt moştenitorii Împărăţiei, care Îl iubesc şi de aceea sunt şi bogaţi în credinţă.

Oricine primeşte neprihănirea lui Dumnezeu prin Cristos este transferat în Împărăţia Fiului dragostei Sale, şi este ferit de atacurile Satanei. Şi oricine Îl recunoaşte pe Domnul Isus Cristos ca Împărat al lui Israel şi ca Domnul său (ceea ce este posibil numai prin Duhul Sfânt) este într-adevăr un israelit în care nu este vicleşug.

„Iată, vin zile, zice Domnul când voi împlini cuvântul cel bun, pe care l-am spus despre casa lui Iuda... Şi iată cum Îl vor numi (Ierusalimul): ***„Domnul, Neprihănirea noastră".*** Ceea ce este promis aici în Ier. 33.14-16 întregului popor în Împărăţia mesianică, este realizat deja azi în Biserică, pentru că ei îi este descoperit, împlinit deja cuvântul de har în Cristos.

Acestei mici cete, Domnul Isus Cristos îi spune: *„Să nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea, şi să nu vă frământaţi mintea. Căci toate aceste lucruri Neamurile lumii le caută. Tatăl vostru ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia"* (Lc. 12.29-32).

În final, Biserica Domnului Isus Cristos are de îndeplinit, în concordanţă cu promisiunile făcute lui Israel o sarcină specială în Mileniu. Heinz Schuhmacher scrie: *„Israel* (şi în acest fel şi Biserica) *trebuie să exercite odată funcţii de stăpânire în Împărăţia Domnului Isus Cristos; însă pentru aceasta se cere să fie născută din nou"* [*„Das Tausendj. Königreich Christi auf Erden"* (Împărăţia milenară a Domnului Cristos pe pământ, pag. 125)]. Fără a face să dispară diferenţele ei, vedem totuşi cât de strânse sunt relaţiile între Israel şi Biserică.

9. Suntem Templul Duhului Sfânt (I Cor. 6.19)

Dumnezeu nu are nevoie de un templu făcut de mâini omeneşti. Mai ales, niciodată nu Se va aşeza într-un templu al păgânilor. *„Ce jertfesc Neamurile jertfesc dracilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în împărtăşire cu dracii"*, aşa le spune Pavel corintenilor (I Cor. 10.20).

Cine se împrieteneşte aşa de mult cu naţiunile, cum au făcut cele 10 seminţii, va ajunge dependent de puterile răutăţii lor. Numai Biserica este

locul unde prin harul lui Cristos fiecare poate fi salvat de aceşti demoni.

Revista *„Der Freund Israels"* (Prietenul Israelului) (1963, Heft 4, pag. 74) are un text: *„Un templu care nu este făcut din pietre, un templu viu, alcătuit din oameni umpluţi de Duhul, trebuia să vină. Fără îndoială, aceasta nu a însemnat că s-a vrut despărţirea de istoria Israelului. Din contră: exista certitudinea că Moise a privit deja acest nou Templu în duhul, făcând o promisiune referitoare la el."*

Să ne gândim la Lev. 26.11 şi urm., unde Dumnezeu spune: ***„Îmi voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, şi voi veţi fi poporul Meu."*** Şi Pavel le scrie corintenilor: ***„Voi sunteţi Templul Dumnezeului cel viu"*** incluzându-se, bineînţeles şi pe el în acest text.

Templul lui Dumnezeu în Israel se întindea din curtea exterioară până în Sfânta Sfintelor. În Locul preasfânt era chivotul legământului. În el era Legea şi pe el era scaunul de îndurare. Aşa sunt împreună voia lui Dumnezeu, bunătatea şi severitatea Lui, deoarece călcarea Legii face să intervină judecata, prin care întotdeauna este pregătită mântuirea. De aceea, îndurarea se poate lăuda faţă de judecată, şi nu este împotriva judecăţii, aşa cum de cele mai multe ori se traduce greşit (Iac. 2.13).

În Biserica Noului Legământ, Sfânta Sfintelor este inima umplută complet cu Duhul Domnului Isus Cristos (Ier. 31.31; Evr. 10.16). De aceea se spune în F.A. 4.32: ***„Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet".*** Biserica lui Dumnezeu şi a Domnului Cristos este *o unitate*, de

aceea fiecare îl iubeşte pe celălalt cu inima Domnului Isus Cristos (Fil 1.8).

Totuşi, mulţimea *cu o inimă* era alcătuită numai din israeliţi, pentru că citim în F.A. 2.47: *„Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi".*

Traducerea Elberfelder face, la acest pasaj următoarea remarcă: *„Este vorba despre rămăşiţa lui Israel pe care Dumnezeu a vrut să o scape de judecată, adăugând-o la adunare".* Walter Lüthi scrie referitor la acest text: *„Poate frapa faptul că în textul original grecesc, în acest fragment apare acum pentru prima dată cuvântul «ekklesia». Aici Dumnezeu prezintă prototipul".* Totuşi este deja al 3-lea loc în Scriptură, în Noul Testament al nostru, pentru că înaintea acestui text apare cuvântul *ekklesia* = chemată afară, sau Biserica, deja în Mt. 16.18 şi 18.17.

Adevăratul Templu al lui Dumnezeu trebuia să fie numai în Ierusalim, zidit pe muntele unde Avraam l-a aşezat pe altar pe fiul său Isaac. La fel şi părtăşia în Templu poate să existe numai între asemenea fii şi fiice ale lui Avraam, care se închină Tatălui în duh şi în adevăr, în orice loc. În acest Duh Sfânt şi adevăr al lui Dumnezeu stă numai Biserica, pentru că ea este aceea care a fost zidită pe temelia apostolilor şi proorocilor, pentru că Domnul Isus Cristos este piatra din capul unghiului şi ea a fost pecetluită cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Ef. 2.20 şi urm.; 4.30).

Despre piatra din capul unghiului a zidului de sprijin al Templului, John Urquhart spune: *„Dedesubt, în colţul de sud-est, se găseşte piatra fundamentală. Ea este cea mai importantă piatră a lumii, fiind «piatra din capul unghiului», unică în sensul*

absolut al cuvântului, în zidul masiv al Templului. Aceasta are două întrebuințări: în primul rând, ca și cealaltă piatră fundamentală, era un suport pentru zid; apoi, fiind așezată pe colț, face legătura între două laturi ale zidurilor. Deși au trecut deja 3 000 de ani de atunci, ea a rămas neclintită în locul unde a fost zidită".

La fel stau lucrurile cu Domnul Isus Cristos, piatra de temelie și piatra din capul unghiului a templului spiritual: cele două părți se întemeiază și se unesc, El le-a fost multora spre prăbușire, dar și spre înviere, ridicare (Is. 8.14; Lc. 2.34). Cei ce au fost înviați împreună cu Domnul Isus Cristos, prin credință, formează Biserica (Col. 2.12; 3.1).

Peste ea este revărsat chiar acum Duhul harului și al rugăciunii, însă cu restul poporului israelit abia în ziua revenirii Domnului Cristos se va produce acest eveniment (Zah. 12.10).

Când Domnul nostru Isus Cristos le-a promis ucenicilor Duhul Sfânt ca Mângâietor, atunci a vorbit despre Duhul Adevărului, pe care lumea (cosmos) nu Îl poate primi. ***„Dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi"*** (Ioan 14.17). Toți aceia cărora li s-a spus lucrul acesta erau israeliți.

La cine se referă Pavel cu cuvintele: ***„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi?"*** (I Cor. 6.19). Aceștia sunt sfinții, care așa cum se menționează la începutul acestui capitol, ei judecă lumea, și ai căror părinți, conform cu 10.2, au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise.

Sfinții cărora le va fi dată judecata, așa cum se scrie la Dan. 7.22 sunt tot aceia care iau în stăpâ-

nire Împărăţia şi, deoarece stăpânirea nu va fi lăsată altui popor (Dan. 2.44), aceştia sunt aceiaşi israeliţi ai căror părinţi au ieşit o dată din Egipt sub conducerea lui Moise.

Din acest motiv, numai acela poate fi un templu al Duhului Sfânt, care în acelaşi moment aparţine Domnului Isus Cristos, Cel ce poartă pe inimă cele 12 seminţii, ca Mare Preot credincios al poporului Său (Evr. 8.1; Ex. 28.29).

10. Suntem ispravnici ai darurilor şi tainelor divine (I Cor. 4.1)

Niciodată nu au fost aleşi dintre „păgâni" administratorii mântuirii; pe de altă parte, israeliţii, oameni ai lui Dumnezeu, au fost buni administratori în lume. Să ne gândim numai la Iosif în Egipt şi la Daniel în Babilon.

Oamenii dintre naţiuni nu pot fi administratori divini, pentru că Neamurile sunt subordonate stăpânitorului acestei lumi şi demonilor lui (II Cor. 4.4). De aceea ei se preocupă numai de ce mănâncă, ce beau şi cu ce se vor îmbrăca (Mt. 6.31 şi 21). Deci, ei sunt vrăjmaşi lucrurilor lui Dumnezeu, motiv pentru care calcă în picioare sfânta cetate şi curtea exterioară a Templului (Ap. 11.2).

Domnul îi poate lăuda pe fiii veacului acestuia numai în măsura în care, în ceea ce priveşte propria lor naţiune, generaţie, se comportă mai inteligent decât fiii luminii (Lc. 16.8). Ei sunt mai „rafinaţi", pentru că se pricep la strângerea avuţiilor şi sunt precauţi, pentru că mereu au în vedere „proviziile" lor. În rest, însă ei sunt administratori nedrepţi în lucrurile pământeşti. Or, tocmai acest fel de precauţie (greceşte *„pronoia")* nu trebuie să-i caracterizeze pe copiii lui Dumnezeu. *„Nu*

purtaţi grijă de firea pământească!" Din păcate, Luther a tradus în Rom. 13.14 exact contrariul. Cât despre Hans Bruns, acesta n-a tradus dar s-a mărginit să explice acest text al Scripturii, care are tocmai acest înţeles: ***„Să trăim exemplar şi să ne comportăm în lumina zilei, nu în chefuri, nu în orgii, nu în banchete, nu în desfrânare şi imoralitate, nu în ceartă şi conflicte, ci îmbrăcaţi-vă cu Domnul Isus Cristos complet, în loc să cedaţi poftelor trupului şi prin aceasta să-l provocaţi la pofte!"***

Aşadar, ispravnicii lui Dumnezeu nu au voie să umble conduşi de pofte, nici în deşertăciunea gândurilor naţiunilor (I Tes. 4.5, Ef. 4.17). Într-adevăr, ei înşişi au fost odată una cu Neamurile (I Cor. 12.2; Ef. 2.11), total greşiţi în ceea ce priveşte adorarea lui Dumnezeu, respectarea poruncilor Lui şi separarea de fraţii lor evrei (Ps. 78.9-11).

Numai cei ce sunt complet în Cristos pot fi administratori ai tainelor lui Dumnezeu. Fiica lui Gustav Adolf, împărăteasa Christine a Suediei (1626-1689) a spus odată: *„Secretele se pot încredinţa numai prietenilor fideli"*. Aşa continuă şi Pavel, despre isprăvnicie: ***„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredinţat lui"*** (I Cor. 4.2). Avraam era un asemenea prieten fidel faţă de care Domnul nu Şi-a ascuns intenţiile, şi ce i-a promis Dumnezeu este valabil şi pentru urmaşii lui (Iac. 2.23; Gen. 18.17-19).

Domnul Isus i-a numit pe ucenici şi prietenii Săi: de aceea le-a făcut cunoscut tot ce a auzit de la Tatăl, precum şi ***„lucrurile ascunse de la întemeierea lumii"*** (Ioan 15.15; Mt. 13.35).

Ambii apostoli, Petru și Pavel, transmit aceeași încurajare: *„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu,* fiecare *din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit"* (I Pet. 4.10). *„Dar* fiecăruia *din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Cristos"* (Ef. 4.7).

Cât de adesea cei mai neînsemnați membri ai Bisericii reprezintă înțelepciunea nelimitată a lui Dumnezeu față de puterile și stăpânirile din locurile cerești! Numai ziua Domnului Isus Cristos va descoperi aceasta.

11. Suntem o binecuvântare în lume (I Cor. 4.12-13)

Există numai un singur popor pe pământ, au fost tratați ca o lepădătură, și de aceea vreme de 2 000 de ani înfometat în masă, răstignit, bătut, spânzurat, înjunghiat, călcat în picioare, împușcat, gazat și ars: evreii ca parte văzută a Israelului! Și totuși ei sunt aceia care au adus lumii credința într-un Dumnezeu nevăzut.

În același fel și mădularele Domnului Isus Cristos au mers conștient pe acest drum. Ocărâte și persecutate, tratate ca o lepădătură sau ca un gunoi, au totuși pentru aceasta numai un răspuns: binecuvântarea!

A binecuvânta în locul blestemului! Domnul Isus Cristos, David și Pavel fac această recomandare: Mt. 5.44; Ps. 109.28; Rom. 12.14.

Cât de întunecată este lumea în care trăim! Ce importanță are chiar și cea mai slabă licărire de luminii, pentru că aceasta înseamnă viață!

„Căci, iată, întunericul acoperă pământul și negură mare toate popoarele; dar peste

tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine", așa spune profetul Isaia (Is. 60.2).

Aceasta nu poate fi valabil pentru Împărăția milenială, pentru că acolo nu mai domnește nici un fel de întuneric. De asemenea, nu credem că acest cuvânt este numai pentru evreii din ultima săptămână, a lui Daniel, pentru că Lumina deja a apărut; de aceea, acest cuvânt se aplică perioadei cuprinse între prima și a doua venire a Domnului Isus și își găsește împlinirea în Biserică.

Domnul Isus Cristos, Lumina care luminează pe toți oamenii (Ioan 1.9), este cea mai mare binecuvântare pentru lumea de acum (Ioan 8.12). Așa spune El și despre ai Săi: *„Voi sunteți lumina lumii!"* (Mt. 5.14; Fil. 2.15).

Numai cei ce au fost luminați pot lumina, și cei ce au fost binecuvântați pot binecuvânta. De aceea este scris în Ps. 118.26-27: ***„Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului! Vă binecuvântăm din Casa Domnului*** (care este Biserica, conform I Tim. 3.15). ***Domnul este Dumnezeu și ne luminează".***

Această binecuvântare a început deja cu unul pe care Dumnezeu l-a scos din mijlocul poporului și i-a spus: *„... Te voi binecuvânta... și vei fi o binecuvântare."* Deja și Adam și Eva au fost binecuvântați, însă aceasta s-a referit numai la rodul trupului. Însă aici este vorba de roada Duhului, așa cum o numește Pavel în Gal. 5.22. Dragostea în această configurație cu 8 aspecte nu este o roadă natural-omenească, ci este darul harului lui Dumnezeu făcut Bisericii Sale.

Deoarece numai în Numele Domnului, adică în Domnul Isus Cristos se poate binecuvânta, și sămânța lui Avraam era încă în Domnul Cristos,

ambele linii ale urmașilor săi, casa lui Iuda și casa lui Israel, au fost un blestem pentru lume. Însă Dumnezeu Își păstrează promisiunea făcută lui Avraam: ***„Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine"*** (Gen. 12.3; Gal. 3.8). Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute deja de la început toate lucrările Sale, așa că și căderea Israelului nu a fost nici o surpriză sau motiv de regret (F.A. 15.8; Rom. 11.29). De aceea este cădere și blestem față de uneltele lui Dumnezeu, astfel încât se spune în Zah. 8.13: ***„După cum ați fost un blestem între Neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!"***

Popoarele acestei lumi s-au întărit în ființa lor rea din ce în ce mai mult și s-au depărtat de adevăratul Dumnezeu, printr-un Israel căzut.

Ce căi minunate, de neînțeles ale lui Dumnezeu, că numai aceia, care altădată fuseseră un blestem pentru lume pot deveni binecuvântare! Acesta este un principiu divin atât de elementar încât Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om și ca un fiu al lui Avraam a luat asupra Lui tot blestemul. De atunci, pentru mădularele lui Israel, respectiv pentru toți cei ce se ascund în Domnul Isus Cristos, tot blestemul s-a transformat în binecuvântare. De aceea Pavel scrie Bisericii: ***„Cristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii*** (sub care popoarele lumii nu au fost niciodată), ***făcându-Se blestem pentru noi, – fiindcă este scris: «Blestemat e oricine este atârnat pe lemn» – pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Cristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit"*** (Gal. 3.13-14).

Așa cum în Împărăția milenială, binecuvântarea vine asupra tuturor popoarelor prin întreg poporul lui Dumnezeu, la fel azi prin Biserică binecuvântarea este pentru fiecare om din lume, când vine în contact cu ea. Creștinii, ei cei ce au experimentat împăcarea, sunt acum ambasadorii răscumpărării și ai împăcării lumii (I Ioan 2.2; II Cor. 5.19).

Cât de eficientă este lucrarea Domnului Isus Cristos prin mădularele Sale, vede Psalmistul plin de bucurie deja în cercetare profetică, și atunci el afirmă solemn: ***„Și-a adus aminte de bunătatea și credincioșia Lui față de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru“*** (Ps. 98.3).

12. Slujim de laudă slavei Sale (Ef. 1.12) (în limba germană: *„Suntem o laudă a Sfântului Dumnezeu“)*

Este înțelepciunea de necomparat a lui Dumnezeu, faptul că El, Cel minunat, preafericit și sfânt, ia oameni pentru lauda gloriei Sale, oameni care mai înainte L-au dezonorat în cel mai josnic mod în lumea aceasta.

Despre asta vorbește însuși apostolul Petru, tocmai el, cel ce mai înainte s-a lepădat de Domnul său chiar cu blestem: ***„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos“*** (I Pet. 1.6-7).

Şi Pavel, fostul batjocoritor şi prigonitor al Bisericii, se laudă: *„Ca să slujim de laudă slavei Sale, noi care mai dinainte* (ca pârgă) *am nădăjduit în Cristos"* (Ef. 1.12).

Dumnezeu ia mereu un Onisim *„nefolositor"* sau care *„nu face nimic bun"*, ca să facă din el un slujitor folositor, un vas pentru slava Lui, Filimon.

Nimeni nu a adus atâta dispreţ Numelui lui Dumnezeu, ca poporul Său, lucru mereu confirmat în Scriptură. Să ne gândim numai la Is. 52.5, unde se spune: *„Şi cât e ziulica de mare este batjocorit Numele Meu"*, ceea ce s-a dovedit prin faptul că Dumnezeu a trebuit să-Şi dea poporul neascultător în mâinile păgânilor pentru disciplinare, acesta însă considerându-şi idolii mai puternici decât Dumnezeu. În Ez. 36.20, citim un cuvânt care li se potriveşte în mod special celor 10 seminţii: *„Când au venit printre Neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt."*

Dar şi grupul evreilor Îl necinsteau pe Dumnezeu, pentru că Pavel scrie: *„Tu, care te numeşti iudeu, care te reazimi pe o Lege,... tu care te făleşti cu Legea, necinsteşti pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci «din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri», după cum este scris"* (Rom. 2.17-24).

Şi tocmai din mijlocul tuturor acestor creaturi care au dat greş, Dumnezeu îi alege chiar pe cei mai neînsemnaţi, formând cu ei Biserica sau acea mulţime de credincioşi care avea să aducă cea mai glorioasă laudă harului Său. Pentru că de aceea a ales Dumnezeu lucrurile nebune, slabe, josnice şi dispreţuite în faţa lumii întregi cu toate naţiunile

ci, ca să facă de ruşine pe cele care sunt, pentru ca înaintea Lui nimeni să nu se laude. Pentru că numai cine este zdrobit este gata să renunțe la orice apreciere proprie favorabilă, lăsându-L pe Domnul Isus Cristos să fie totul în ființa lui, spre gloria lui Dumnezeu, aşa cum se arată în I Cor. 2.26-31.

Cine citeşte întreg capitolul 43 din Isaia, este uimit cum Dumnezeu Îşi dă nişte nume care Îl leagă indisolubil de Israel, pentru că El Se numeşte Domnul (Jahve), Dumnezeul lor, Sfântul lui Israel, Mântuitorul şi Răscumpărătorul său, Făcătorul lui Israel şi de asemenea Împăratul lui Israel. Toate acestea confirmă iarăşi că niciodată Dumnezeu nu-Şi alege un alt popor pentru gloria Lui, şi apoi că numai de El depinde ca Israel să devină lauda lui Dumnezeu, aşa cum deja este acum Biserica. De aceea este scris în versetul 21 din Is. 43: ***„Poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele".***

Adânc umiliți şi în acelaşi timp cu cea mai mare bucurie, cântăm împreună cu Paul Gerhard (1607-1676), care a primit îndurare:

„Ah, sunt mult prea mic, ca să cânt laudele Lui;
numai Domnul este Împărat, eu o floare veştedă.
Totuşi pentru că aparțin Sionului în cortul Său,
se cuvine ca mai mult să cânt lauda Lui în fața lumiii întregi".

13. Suntem mădulare ale Trupului Lui, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui (Ef. 5.30)

Diavolul țintește cu toată puterea să obțină control deplin asupra omului, punând stăpânire pe trupul său. De aceea este scris deja de pe vre-

mea potopului: *„Orice făptură își stricase calea pe pământ"* (Gen. 6.12). Și astăzi încă este valabil: ***„Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea"*** (Gal. 6.8).

Mulți își imaginează multe lucruri referitoare la descendența lor, însă ***„umblarea după lucrurile firii pământești este moarte"*** (Rom. 8.7). De aceea suntem de acord cu bătrânul traducător al Bibliei, A. E. Knoch, când face următoarea remarcă referitor la originea israeliană a poporului englez: *„Toată încrederea în carne, orice pretenție la superioritate naturală sunt mai mult decât inutile în relația cu Domnul Isus Cristos în această dispensațiune a harului."* Apoi, nu avem voie să ne sprijinim chemarea noastră minunată în Domnul Cristos, pe faptul că Israelul după trup este respins și că păgânii au aceeași soartă. Mișcarea *British-Israel,* indiscutabil face o gravă greșeală, când deja azi vrea pur și simplu să-și atribuie, datorită descendenței, însă fără nașterea din nou și plinătatea Duhului Sfânt, drepturi naționale care se împlinesc abia în împărăția milenială sub domnia Domnului Isus Cristos.

Scriitorul deja menționat, A. E. Knoch recunoaște: *„De obicei se spune că istoria biblică a Israelului formată din cele 10 seminții, se termină cu deportarea națiunilor, în Asiria în sec. VIII î.Cr., dar, așa cum am văzut, nu este cazul. Iacov și Petru le-au scris în Asia Mică... Pentru că Israel este semănat printre toate națiunile, nu numai în puține țări pentru un anumit timp. Aceasta ne clarifică unde sunt „cele 10 seminții". Ele sunt în același timp împrăștiate printre evrei și încă nu sunt adunate."* Utilitatea practică a unei asemenea mărtu-

risiri constă în recunoașterea că mădularele Bisericii nu sunt deloc israeliți imaginari, ci la fel ca Domnul Isus Cristos, adevărați urmași ai patriarhilor. Când Biserica spune ceva, întotdeauna afirmă adevărul.

În Biserică nu mai este nici iudeu, nici grec, nici barbar, nici schit (a se citi Gal. 3.28 și Col. 3.11), ci alegerea de la Avraam, prin și în Domnul Isus Cristos. La fel, următorul verset în Gal. 3 vorbește despre promisiunea făcută lui Avraam referitor la sămânța lui și de asemenea versetul care urmează în Col. 3 se referă la aleșii lui Dumnezeu. Numai după toate aceste considerații, putem înțelege de ce Pavel, cel ce scrie aceste versete pentru frații lui după trup, era gata să dorească despărțirea de Domnul Isus Cristos (Rom. 9.3). Numai prin Domnul Isus Cristos era posibil ca Pavel să aibă o asemenea dragoste față de frații lui, pentru că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut trup nu numai ca să judece păcatul în trup, ci și ca să-l învingă (Rom. 8.3). Și de aceea, Domnul Isus Cristos vrea să ajungă la o creștere deplină în tine (Ef. 4.13).

Sfânta Scriptură nu cunoaște nici divinizarea, nici disprețuirea trupului, așa cum se obișnuiește în filozofia greacă. Corpul nostru nu este nici un dumnezeu, nici o închisoare, ci este Templul lui Dumnezeu. *„Fără trupul fizic nu există nici o desăvârșire în gloria Fiului lui Dumnezeu"* (W. Schirrmacher). De aceea, Dumnezeu a turnat Duhul Său peste orice făptură (Ioel 1.28) și gloria Domnului se va revela, și *orice* făptură o va vedea (Is. 40.5).

Domnul Isus Cristos este sământa lui Avraam. Nimeni care cunoaște Scriptura nu se va îndoi de aceasta, nu o va interpreta greșit sau nu o va spi-

ritualiza – atunci de ce să nu credem că şi mădularele trupului Său, trebuie să fie adevăraţi fii ai lui Avraam? Aceasta nu este o concluzie fanatică, ci o meditaţie biblică clară. Scriptura mărturiseşte clar că nu numai că mădularele Bisericii Domnului Isus au Duhul (I Cor. 6.17), dar mai afirmă pe un ton categoric: *„Noi suntem mădulare ale Trupului Lui!"* (Ef. 5.30). Numai partenerii conjugali, copiii, părinţii şi bunicii sunt carnea şi oasele noastre. Aceasta a recunoscut-o şi Adam. De aceea Pavel consideră cuvintele din Gen. 2.22-24 ca o mare taină care se referă la Cristos şi la Biserică.

„Dumnezeu arătat în trup". Cu aceasta începe marea taină a evlaviei. Un lucru adevărat despre fiu ca şi despre fii, pentru că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Cristos (I Cor. 6.15). Când renumiţii greci Aratus şi Kleanthes au asigurat: *„Suntem din neam de Dumnezeu"*, în cazul nostru aceasta nu ar fi fantezie poetică sau mitologie păgână, ci pur adevăr biblic, pe care Pavel îl şi confirmă în F.A. 17.28 şi urm. Există numai un neam divin, şi acesta este cel creat de Dumnezeu chiar din trupurile aproape moarte ale unui cuplu, soţul având 100 de ani şi soţia 90 de ani, deoarece aici credinţa era puternică, aşa cum spune Evr. 11.11-12. Numai cei ce au aceeaşi credinţă se pot numi urmaşi adevăraţi ai lui Avraam. În acelaşi timp însă, sub un dublu aspect, aceştia sunt fraţi, aşa cum îi scrie Pavel lui Filimon, *„fie în chip firesc, fie în Domnul"* (Fil. 16). În final trebuia să fie clar, când Pavel a folosit cuvintele următoare în prima sa călătorie misionară în Antiohia Pisidiei: *„Fraţilor, fii ai neamului lui Avraam"* (F. A. 13.26), aceştia nu erau deloc fii imaginari sau „spiritualizaţi" ai lui Avraam.

Profetul Isaia prooroceşte despre Mântuitorul nostru Isus Cristos: *„Dar după ce Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat,* va vedea o sămânţă *de urmaşi, va trăi multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui"* (Is. 53.10). Această *„sămânţă"* nu este o ideologie, ci sunt fiii împărăţiei în care trăieşte şi lucrează Cristos, Cuvântul întrupat (Mt. 13.38). Numai în mădularele Trupului Său, Biserica Sa, în vremea de acum a luat chip Cuvântul Lui, aşa cum El, Capul, a fost cândva Cuvântul făcut trup (Ioan 1.14). Din acest motiv citim în epistola către Evrei: *„«Iată-Mă, Eu şi copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!» Astfel dar, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El Însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia care, prin frica morţii, erau supuşi robiei toată viaţa lor. Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţiei lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să se asemene fraţilor Săi în toate lucrurile"* (Evr. 2.13-17).

Cine se poate referi la descendenţa lui din Avraam, ca şi evreii din Ioan 8.37, dar nu are credinţa lui Avraam nu este mai mult decât un descendent fizic, Singură genealogia nu are valoare (cu toate că Domnul Isus avea şi aceasta prin Maria în Evanghelia după Lc. 3 şi ca fiu adoptiv al lui Iosif în Mt. 1, ceea ce demonstra că El este fiu al lui Avraam şi al lui David). *„Aceasta înseamnează că nu copiii trupeşti sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sămânţă"* (Rom. 9.8).

Copiii făgăduinței se nasc din coapsele lui Avraam, ca și ceata preoțească levitică (Evr. 7.5-10); se spune și despre ei ca despre Capul lor că sunt fii ai Avraam (iar dacă sunt și tăiați împrejur, fii ai lui David) ***„născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu"*** (Rom. 1.3-4). Duhul și trupul nu mai sunt opuse, îndată ce duhul are stăpânirea completă asupra trupului: ***„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană până la venirea Domnului nostru Isus Cristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta"*** (I Tes. 5.23-24).

Așa cum se spune la Evr. 2.14-16, copiii lui Dumnezeu nu sunt numai ai Duhului lui Cristos, ci ca o adevărată sământă a lui Avraam, părtași sângelui și cărnii Sale. Pentru că numai cine se lipește de Domnul poate fi un duh cu El, și prin aceasta Îl laudă pe Dumnezeu în unitatea dintre trup și duh (I Cor. 6.15-20).

14. În noi se împlinesc promisiunile Lui (II Cor. 1.20)

Ar fi o îndrăzneală imensă, încercarea omului de a da o mână de ajutor pentru împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Aceasta nu a avut niciodată un rezultat bun, așa cum vedem la Rebeca/Iacov și Agar/Sara, care prin acțiunea lor arbitrară și-au pricinuit multă mâhnire și lor și altora. *„Nu avem voie să ajutăm o faptă a lui Dumnezeu. Nici măcar nu o putem ajuta. Singurul lucru este speranța nelimitată numai în Dumnezeu"* (Karl Heim).

Şi totuşi, credem că Biserica Domnului Isus Cristos este singura în care se împlinesc promisiunile divine pentru că fiecare cuvânt al Scripturii este imuabil adevărat, prin urmare şi acesta: ***„în adevăr, făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «Da»; de aceea şi «Amin», pe care-l*** spunem noi, ***prin El, este spre slava lui Dumnezeu".***

Pentru confirmare – „da" al lui Dumnezeu – este şi jurământul, anume „Amin" al lui Dumnezeu, şi amândouă sunt în Domnul Isus Cristos. Jurământul lui Dumnezeu faţă de Avraam în Gen. 22.16 este baza tuturor binecuvântărilor Israelului şi de asemenea a unei anumite îndurări faţă de David (Ps. 132.11), motiv pentru care Zaharia o menţionează în mod expres la naşterea lui Ioan Botezătorul (Lc. 1.73). Evangheliile sinoptice redau, prin cuvântul „Amin" rostit de Mântuitorul, de 7 ori câte 7 jurăminte, iar Evanghelia după Ioan 25 de jurăminte duble (la Cornilescu apare cuvântul ***adevărat*** şi, respectiv, ***adevărat, adevărat vă spun.*** N. trad).

Promisiunile nu sunt numai binecuvântări, ci şi o misiune de dragoste din partea lui Dumnezeu, care are valoare numai pentru cei ce se îndreaptă spre El. Dacă, pe plan omenesc, pământesc, este inadmisibil ca o scrisoare recomandată să fie primită şi deschisă de altcineva decât de către destinatar, cu atât mai mult pentru toate promisiunile lui Dumnezeu, care sunt pecetluite, numai Mielul prin care a fost arătată desăvârşit dragostea (sunt incluse şi judecăţile), poate rupe această pecete (Ap. 5.5), la care se referă expres descendenţa Lui.

Aceasta înseamnă că nu putem face nimic fără Cristos, la fel cum Fiul nu face nimic fără Tatăl. În El se împlineşte totul desăvârşit. Aceasta înseamnă că, prin harul Său, putem face lucruri mai mari decât a făcut Domnul când a trăit pe acest pământ. În această privinţă, să citim Ioan 15.5; 5.19 şi 14.12. Toate aceste cuvinte din Evanghelia după Ioan sunt adresate israeliţilor.

Şi atunci când Pavel încă era un *„Saul din Tars"* (care înseamnă *„caută călcâiul"*, cum este scris în Gen. 3.15) plin de mânie şi care persecuta mica Biserică mesianică, Domnul nu a spus: *„Pentru ce o prigoneşti pe aceea?"*, ci Domnul Isus Cristos întreabă: ***„Saule, Saule, pentru ce*** Mă ***prigoneşti?"*** Numai de aici vedem că Domnul, din momentul în care a înviat, deja nu mai face nimic fără mădularele Sale. De aceea, este scris: ***„Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinţilor care muriseră au înviat. Ei au ieşit din morminte,*** după ***învierea Lui, au intrat în sfânta cetate şi s-au arătat multora"*** (Mt. 27. 52-53).

Aici este vorba fără îndoială de israeliţi, va spune cineva. Dar cum stau lucrurile cu Pavel? În Ef. 3.6 este scris: ***„Că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Cristos Isus, prin Evanghelia aceea".*** Într-adevăr, aceasta este realitatea. Însă nu sunt unele dintre naţiuni, cum s-a acceptat în general datorită traducerilor greşite, ci sunt naţiunile, referirea este foarte sigură la naţiunile alese de Dumnezeu. Ele sunt deja incluse în promisiune, sau după hotărârea voii Sale, aşa cum se spune în Ef. 1.11. Şi aceştia nu sunt alţii

decât descendenții lui Avraam, însă nu prin Lege, pentru că atunci ar privi numai pe evrei, pe care Dumnezeu i-a pus legiuitori printre popoare (să menționăm numai Ps. 60.7, ci prin credință, prin har, suntem mădulare ale Trupului. Aici sunt cuprinse și cele 10 seminții, care, cu siguranță, sunt sămânța lui Avraam, dar care s-au lepădat de Lege complet (Ps. 78.10). ***„În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință... De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și*** pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam, ***nu numai pentru sământa aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor, după cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri»“*** (însă nu al tuturor) (Rom. 4.13-17).

Cei care respectă și împlinesc promisiunea pot fi, deci, numai fiii promisiunii, pentru că păgânii nu pot împlini nici una din promisiunile făcute lui Israel. De aceea, Pavel vorbește despre cei ce ***„sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii,*** [pentru că și Legea, tot numai în Domnul Isus este împlinită (Mt. 5.17; Rom. 3.31 și 10.4)], ***slujba dumnezeiască, făgăduințele“*** (Rom. 9.4).

15. Suntem preaiubiți ai lui Dumnezeu (Rom. 1.7)

Pavel scrie în Rom. 11.28 cu o foarte mare claritate că evreii, datorită alegerii lui Dumnezeu,

sunt preaiubiți (nu erau!). Totuși, nu numai evreii, ci și cei din cele 10 seminții sunt preaiubiți ai lui Dumnezeu, cum se spune în cap. 9.25 cu referire la Osea, că aceea care temporar nu fusese iubită, se va numi ***„preaiubită"***. Astfel, Pavel poate scrie în cuvântul de salut adresat întregii Biserici din Roma: ***„Deci, vouă, tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți"***. Persoana iubită se deosebește de toți cei din jur. Iacov i-a făcut lui Iosif, fiul său preferat, o haină frumoasă, multicoloră. Însă și Dumnezeu îl evidențiază, pentru că el, ca și Biserica, este o imagine a Domnului Isus Cristos, Preaiubitul lui Dumnezeu. Așa citim în Gen. 39.2: ***„Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine"***. Știm că după aceea Iosif a fost salvatorul fraților lui și al egiptenilor. Biserica este un asemenea *ales din Israel*, pentru mântuirea poporului și popoarelor, pentru că, în calitatea ei, preaiubita poate împărți din ce a primit de la Preaiubitul.

Biserica Domnului Isus Cristos nu ia ceea ce Dumnezeu a spus Israelului: ***„Eu v-am ales pe voi dintre toate familiile pământului"*** (Amos 3.2), ci, din contră, confirmă aceasta și întruchipează în sine adevărul complet al Cuvântului. Despre Beniamin se spune: ***„El este preaiubitul Domnului!"*** (Dt. 33.12), cu toate că mai înainte Beniamin a fost un lup sfâșietor. Chiar în starea de păcat, rușine și disciplinare și în mâinile vrăjmașilor lui, Israel rămâne *„iubita Mea"* (în germană *„iubita sufletului Meu")* (Ier. 12.7) (de aceea textul original nu conține cuvântul *„alungat"*, cum din păcate apare în traducerea Elberfelder).

Tot așa spune Domnul despre Efraim: *„Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine?" „Căci când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el, și voi avea milă negreșit de el, zice Domnul"* (Luther: *„De aceea Mi se frânge inima pentru el, că trebuie să Mă îndur de el")* (Ier. 31.20). *„Cum să te dau Efraime? Cum să te predau, Israele? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!"* (Osea 11.8). Există cuvinte mai profunde decât acestea: *„din adâncul inimii"?* Mai mișcător decât aici, față de Israel, nu poate fi prezentată dragostea lui Dumnezeu nici față de Biserica Sa, nici chiar față de Fiul Său. Cine respectă teoria conform căreia *națiuni* înseamnă *păgâni,* își închipuie că acum mântuirea este oferită tuturor popoarelor în Domnul Cristos, în timp ce, din contră, Israel ar fi lepădat. Însă Biblia spune: *„Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele!: «Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu"... De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta"* (Is. 43.1-4).

Nu trebuie să trecem sub tăcere faptul că cei iubiți de Dumnezeu pot să cadă, așa cum vedem la David, al cărui nume înseamnă *iubit, preferat* și care a fost om *după inima lui Dumnezeu.* Însă acești iubiți mereu se ridică și vestesc cu mai multă putere harul lui Dumnezeu, care strălucește cu și mai multă tărie în însăși bezna căderii lor! Astfel, nimeni nu poate prezenta nici o acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu, care sunt în Domnul Isus

Cristos; Dumnezeu le-a dat deja, în calitate de iubiți ai Lui, toate lucrurile (Rom. 8.32-34).

16. Suntem moștenirea lui Dumnezeu (Ef. 1.18)

Istoria a cunoscut un moment pe care îl numim, cu deosebită plăcere, *ora siderală, clipa de strălucire,* când Dumnezeu i-a spus părintelui nostru Avraam: ***„Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare"*** (Gen. 15.1). Aici Dumnezeu îi oferă unui om maximul din ce poate da: pe Sine Însuși! Și totuși, Dumnezeu are pentru noi o surpriză mai mare, prin faptul că ne declară prețioasa Lui moștenire. Aceasta depășește orice gândire realistă. Pentru a recunoaște ceea ce ne descoperă Dumnezeu aici, prin Duhul Său Sfânt, avem nevoie ca ochii inimii să ne fie luminați, așa cum se roagă Pavel pentru efeseni. Pentru că unde nu este dată la o parte mahrama (fie că este mahrama lui Moise, sau aceea cu care sunt acoperite toate națiunile, II Cor. 3.14; Is. 25.79), acolo nu se cunoaște ***„care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți!"***

Așa cum pentru noi Dumnezeu în Domnul Isus Cristos înseamnă totul și El este moștenirea noastră (Rom. 8.17), tot așa suntem și noi totul în Cristos. De aceea, Pavel scrie: ***„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri"*** (Col. 2.9-10). Și așa cum Dumnezeu locuiește în Domnul Isus Cristos, la fel a locuit Domnul în Israel, pentru că El Și-a așezat cortul printre noi. De aceea, Domnul Cristos și Israelul formează o unitate inseparabilă, care însă se vede numai în Biserică, de aceea

pentru lume şi îngeri înseamnă un spectacol extrem de interesant (I Cor. 4.9; Evr. 10.33). Întreaga creaţie aşteaptă cu nerăbdare ziua deschiderii testamentului, când se va revela pentru toţi această moştenire de necuprins a lui Dumnezeu (Rom. 8.19).

După cum există o strânsă legătură între Cristos şi Israel, la fel sunt legaţi Israel şi Biserica cu o legătură comună a speranţei, pentru că Israel este şi rămâne moştenirea lui Dumnezeu. De aceea şi Satan caută să distrugă Israelul şi Biserica, cu toată puterea pe care o are el la dispoziţie (Ap. 12.13).

Din acest motiv nu trebuie să ne mirăm deloc că toţi cei ce s-au dedicat unei anumite naţionalităţi, nu numai că nu pot înţelege această minune a lui Dumnezeu prin Biserica Domnului Isus Cristos în Israel, ci şi luptă cu toată puterea împotriva ei. De cele mai multe ori, oamenii devin antisemiţi în mod spontan. Iar aceasta mai ales că, în spatele lor, se află mai toată puterea răului, aşa că Pavel ne avertizează insistent: ***„Iată, dar, ce vă spun şi mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii, în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei în care se află în urma împietririi inimii lor"*** (Ef. 4.17-18).

Moştenirea lui Dumnezeu a fost cererea prezentată în lupta rugăciunii stăruitoare a unui Moise, David, Asaf şi Mica, care au spus: ***„Totuşi, ei sunt poporul Tău şi*** moştenirea Ta, ***pe care ai scos-o din Egipt cu mâna Ta cea puternică şi cu braţul Tău cel întins"*** (Dt. 9.29).

„Mântuieşte, Doamne, poporul Tău, şi binecuvântează moştenirea Ta! ***Fii păstorul şi sprijinitorul lor în veci"*** (Ps. 28.9).

„Adu-Ţi aminte de poporul Tău, *pe care l-ai răscumpărat ca seminţie a moştenirii Tale!"* (Ps. 74.2).

„Paşte-Ţi poporul cu toiagul Tău, paşte turma moştenirii Tale" (Mica 7.14).

Cât de necugetat, chiar o ofensă faţă de Dumnezeu, este să se spună despre El că deodată a renunţat la această moştenire şi a abandonat Israelul. Aceasta ar fi, ca şi cum şi-ar scoate lumina ochilor, aşa ne arată Dt. 32.10; Ps. 17.8 şi Zah. 2.8. Astfel, putem să ne reprezentăm că dumnezeii păgânilor sunt orbi, sau au doar un ochi, aşa după cum afirma Wotan, însă niciodată marele nostru Dumnezeu şi Tată, minunat, veşnic credincios! El nu a abandonat Israelul: din contră, ca şi negustorul din parabolă, a dat totul pentru mărgăritarul de mare preţ, prin faptul că Şi-a câştigat o Biserică din Israel, Mt. 13.46 şi de aceea Domnul Isus Cristos Însuşi ne porunceşte să nu aruncăm lucrurile sfinte la câini, nici mărgăritarele înaintea porcilor (Mt. 7.6).

Nu, *„căci Domnul* nu *lasă pe poporul Său, şi* nu-*Şi părăseşte moştenirea"* (Ps. 94.14), din contră: *„Ai întărit moştenirea Ta, sleită de puteri"* (Ps. 68.9).

Acest popor din Avraam, oricât de adânc a căzut, trebuie să fie în Domnul Isus Cristos, prin Biserică, desfătarea ochilor Lui: *„Sfinţii care sunt în ţară, oamenii evlavioşi, sunt toată plăcerea mea"* (Ps. 16.3).

O, voi, copii ai lui Dumnezeu, jubilaţi, pentru că este scris: *„Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine Însuşi* (în Cristos)... În El am fost făcuţi şi moştenitori, *fiind rânduiţi mai*

dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale" (Ef. 1.9-11).

„Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul! Oamenilor fără prihană le șade bine cântarea de laudă. Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care Și-l alege El" (Ps. 33.1,12).

17. Suntem fala lui Cristos
(în germană: *„Suntem gloria lui Cristos")*
(II Cor. 8.23)

În propria noastră ființă nu există nici cea mai infimă măsură de glorie; din contră, în Domnul Isus Cristos este întreaga onoare, strălucire și glorie a lui Dumnezeu. Suntem noi, oamenii, numai o capodoperă ruinată sau aproape numai o lucrare de amestec a forței păcatului? Domnul Cristos le-a spus unora că ei aparțin Satanei! Oricum ar fi, Dumnezeu poate face lumină din întuneric (Ps. 139.12). Și acest Dumnezeu care a zis: *„Să lumineze lumina din întuneric" ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Cristos"* (II Cor. 4.6).

Această lumină strălucitoare începe mai ales cu faptul că vedem gloria Domnului Isus venind de la Tatăl, la fel ca și ucenicii (Ioan 1.14). Acolo unde se văd lucrurile divine și unde acestea sunt privite cu mult interes, lucrează deja sfințirea în adâncul inimii, și pe de altă parte sfințirea ne permite să-L privim pe Dumnezeu (Mt. 5.8; Evr. 12.14).

Pavel a explicat acest proces important Bisericii din Corint cu cuvintele: *„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă,* slava

Domnului şi suntem schimbaţi *în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*" (II Cor. 3.18). Şi David a trăit acest adevăr când a scris: *„Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie. şi nu ţi se umple faţa de ruşine"* (Ps. 34.5). Cine Îl priveşte pe Domnul, faţa lui începe să strălucească, cum s-a întâmplat cu Moise (Ex. 34.29). O asemenea faţă o vezi că străluceşte dintre o sută. Ele frapează. ca şi aceea a lui Cain, la care se confirmă cuvântul lui Nietzsche, care L-a urât pe Domnul Isus Cristos: *„Cine a privit suficient de mult într-o prăpastie, din acela se exteriorizează prăpastia!"*

Ce profunzime necunoscută ascund cuvintele Domnului Isus: *„Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o* şi s-a bucurat" (Ioan 8.56).

Asemenea lui Avraam, şi noi avem o bucurie permanentă ca un semn distinctiv al răscumpărării noastre complete (Fil. 4.4). Este o tresărire, o săltare de bucurie, jubilare, chiuire şi laudă care nu se poate termina niciodată – nici chiar în prezenţa lacrimilor (Ps. 126.6). Gloria acestei lumi trece, noi însă avem o glorie plină de speranţă şi o speranţă glorioasă. Noi nu ne lăudăm cu putere, înţelepciune sau bogăţie, ci numai cu Domnul (Ier. 9.23-24). Da, ne lăudăm chiar în nădejdea slavei lui Dumnezeu! Cine are această speranţă şi în necaz găseşte un motiv să se laude, pentru că în Rom. 5.2-3, Pavel prezintă unul lângă altul, ambele prilejuri de laudă.

Aceasta nu este fanatism sau fantezie, ci atitudinea de îndurare pe care ne-o dă Dumnezeu în vremuri grele. Din acest motiv, şi Paul Gerhard, cu toate că a trăit şi a suferit în toată perioada groaz-

nică de 30 de ani de război, a putut să tresalte de bucurie:

„Inima mea tresaltă și nu poate fi tristă,
este plină de bucurie și cântare; vede
strălucirea puternică a soarelui.
Soarele care îmi râde, este Domnul meu
Isus Cristos".

Și ce este acolo sus care ne face să cântăm plini de bucurie? Sus este Cristos și este Tatăl și acolo este coroana noastră, moștenirea noastră, trupul nostru de slavă și cetățenia noastră (Col. 3.1; II Tim. 4.8; I Pet. 1.4; II Cor. 5.2 și Fil 3.20). De aceea, trebuie să accentuăm încă o dată că Dumnezeu nu vrea să ofere bucurie numai pentru mântuire, răscumpărare și îndreptățire, ci umple toate mădularele Bisericii, pentru că sunt mădularele Domnului Isus Cristos, și cu o laudă minunată a sfințeniei și gloriei.

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră!" (I Tes. 4.3). De aceea, chiar Domnul Se roagă Tatălui: *„Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi: – tot ce este al Meu este al Tău și ce este al Tău este al Meu – și Eu sunt proslăvit în ei"* (Ioan 17.9-10). Această accentuare puternică a unității dintre *„al Tău"* și *„al Meu"* face inteligibilă realitatea surprinzătoare de ce expresia *„Biserica Domnului Isus Cristos"* nu se află în toată Biblia! Pentru aceasta avem însă de la F. A. 20.28 până la I Tim. 3.15 de 12 ori denumirea *„Biserica lui Dumnezeu"* și o dată *„Biserica lui Cristos"* (Rom. 16.16).

Biserica lui Dumnezeu este parafa, semnul clar pentru Biserica Israelului și nimeni nu ar trebui să conteste că cercul persoanelor menționate în Ioan

17 au fost atât israeliţi cât şi mădulare ale Bisericii lui Cristos. Gloria lui Dumnezeu în Cristos, Domnul Isus Cristos în noi însă şi noi în El, aceasta face ca noi nu numai să vedem sau să avem gloria Lui, ci de asemenea să fim cum le scrie Pavel corintenilor: *„fraţii noştri – fala lui Cristos!"* (II Cor. 8.23).Toţi suntem chemaţi la Împărăţia lui Dumnezeu şi la gloria lui Dumnezeu (I Tes. 2.12).

Vestea bună a mântuirii în Domnul Isus Cristos este Evanghelia slavei preafericitului Dumnezeu (I Tim. 1.11); de aceea şi Pavel, care a avut parte de har nemăsurat, îşi încheie rugăciunea pentru Biserică în Ef. 3.21 cu cuvintele: „A Lui să fie slava *în Biserică şi în Cristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin."*

* * *

Fie ca şi această restrânsă mărturie despre Biserica Lui din Israel, care este în Domnul Isus Cristos, să-L glorifice pe Cel pururea credincios.

Willi J. Pasedag

PROFEȚII DESPRE ISRAEL ȘI IUDA

Israel:	Iuda:
1. Israel și-a schimbat numele (Is. 65.15): *„Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor Mei; și anume: «Domnul, Dumnezeu vă va omorî», și va da robilor Săi un alt nume".*	Evreii se pot recunoaște după schimbarea fizionomiei lor (Is. 3.9): *„Înfățișarea feței lor mărturisește împotriva lor".*
2. Israel va fi numit cu un nume nou (Is. 62.2): *„... Și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului".*	Evreii și-au păstrat numele neschimbat.
3. Israel este denumit după Isaac (Gen. 21.12): *„... Numai din Isaac va ieși o sământă, ca-*	Numele evreilor să fie un blestem la ei (Is. 65.15): *„Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor*

re va purta cu adevărat numele tău".	*Mei".*
4. Israel este orb, nu știe că el este Israel (Rom. 11.25): *„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor".*	Numai evreii corespund calității de popor ales.
5. Israel va fi un popor numeros (Gen. 13.16 și 14.5): *„Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată".*	Evreilor li s-au răpit copiii (Ier. 15.7 și urm.). Evreii sunt un cuvânt de repros și un proverb, o ocară și un blestem (Ier. 24.9): *„Îi voi face de pomină, o pricină de nenorocire pentru toate împărățiile pământului, de batjocură, de râs și de blestem, în toate locurile unde îi voi izgoni".* Evreii sunt împrăștiați în toate împărățiile pă-
6. Israel se va recunoaște pe sine ca o națiune cu drept legitim, pentru că posedă ade-	

vărul (Is. 26.2 şi 60.21): *„Deschideţi porţile, ca să intre neamul cel neprihănit şi credincios".*

mântului, spre paguba lor (Ier. 24.9) (vezi mai sus).

7. Israel va deveni o naţiune şi o unire de naţiuni (Gen. 35.11): *„... un neam şi o mulţime de neamuri se vor naşte din tine şi chiar împăraţi vor ieşi din coapsele tale".*

Evreii sunt străini în toate ţările (Ier. 15.4): *„Îi voi face de pomină pentru împărăţiile pământului, din pricina lui Manase, fiul lui Ezechia, împăratul lui Iuda şi pentru tot ce a făcut el în Ierusalim".*

8. Israel primeşte o patrie nouă în locul menţionat – insulele mării (II Sam. 7.10; Is. 24.15; 49.1; Ier. 31.10): *„Am dat un loc poporului Meu, lui Israel, şi l-am sădit ca să locuiască în el, şi să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte."*

9. Israel este o naţiune perenă (Ier. 31.35 şi urm.): *„Dacă vor înceta aceste legi dinain-*

Naţiunea evreiască a fost desfiinţată în anul 70 d.Cr. (Ier. 19.11 şi Dan. 9.24-27): *„Tocmai aşa*

tea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!" (abia atunci!)	*voi zdrobi pe poporul acesta și cetatea aceasta, cum se sparge vasul unui olar, fără să poată fi făcut la loc".*
10. Israel are o stăpânire regală eternă (Ier. 33.17): *„Căci așa vorbește Domnul: «David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș, care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel.»"*	Evreii nu au nici un împărat.
11. Israel vine sub un nou legământ (Ier. 31.31-34): *„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou."*	Evreii nu Îl acceptă pe Domnul Cristos ca Mesia.
12. Israel va fi numit: *„fiii lui Dumnezeu"* (în germană; în traducerea Cornilescu: *„copiii Dumnezeului cel viu".* În Rom. 8.14: *„fii ai lui Dumnezeu").*	Evreii nu Îl acceptă pe Domnul Cristos ca Mesia.

13. Israel a fost dus în robie de Salmanasar, în anul 721 î.Cr. (II Împ. 18.11): ***„Împăratul Asiriei a dus pe Israel rob în Asiria."***	Evreii au fost duși în robia babiloniană de către Nebucadnețar, aproximativ în anul 300 î.Cr. (II Împ. 24-25).
14. Îsrael nu s-a întors în țara lui, după terminarea robiei (Ezra 2.13, 40).	Evreii sunt numai o parte din rămășița care s-a întors pe vremea lui Ezra și Neemia.
15. Israel este invincibil (Is. 54.17 și Lev. 26.6-8): ***„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere".***	Evreii suferă o permanentă persecuție.

* * *

Israel s-a îndepărtat în anul 700 î.Cr. de țara Israelului. În momentul răstignirii, Israel era absent, în acel timp era dincolo de Eufrat, pribegind prin Europa.

VII

REALITĂȚI ACTUALE PROFEȚITE ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Semnele Israelului

În timpul dispensației harului, Israelul pierdut are anumite semne după care poate fi recunoscut.

„British-Israel World Federation", 6 Buckingham Gate, London SW 1, căreia îi aparține casa regală engleză, vrea să dovedească prin următoarea grupare a versetelor biblice, că Anglia este imperiul lui mondial, iar America de Nord, Israelul pierdut. Deoarece conform experienței referințele biblice indicate, rareori sunt într-adevăr căutate, redăm mai jos aceste pasaje.

Editorul

1. O națiune mare și puternică (Marea Britanie)

„Voi face din tine un neam mare, te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare (Gen. 12.2).

„Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi

binecuvântate toate neamurile pământului" (Gen. 18.18).

„Care este, în adevăr, neamul acela aşa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui aşa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Şi care este neamul acela aşa de mare încât să aibă legi şi porunci aşa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?" (Dt. 4.7-8).

2. Capul naţiunilor

„Să-ţi fie supuse noroade, şi neamuri să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraţilor tăi, şi fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestema şi binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta" (Gen. 27.29).

„Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului" (Dt. 7.6).

„Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta, cum ţi-a spus, aşa încât vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut de la ele; tu vei stăpâni peste multe neamuri, dar ele nu vor stăpâni peste tine" (Dt. 15.6).

3. O naţiune care trăieşte la mare, care stăpâneşte mările

„... Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu bine-

cuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei" (Gen. 49.25).

„Apa curge din gălețile lui, și sământa lui este udată de ape mari. Împăratul lui se înaltă mai pe sus de Agag, și împărăția lui ajunge puternică".

Despre Iosif a zis: *„Țara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos... Ei vor chema popoarele pe munte; acolo, vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suge bogăția mării, și comorile ascunse în nisip"* (Gen. 33.13 și 19).

„Voi da în mâna lui marea și în dreapta lui râurile" (Ps. 89.25).

4. O societate comercială sau o alianță la nivel de stat între natiuni

„Domnul Dumnezeu i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te! Un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale" (Gen. 35.11).

„... Și el va ajunge un popor, și el va fi mare, dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el; și sământa lui va ajunge o ceată de neamuri" (Efraim și Manase) (Gen. 48.19).

„... în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume" (Ef. 2.12).

5. O națiune misionară

„... Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sământa ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea" [în versiunea germană: *„Și în numele tău se vor binecuvânta (unele pe altele) toate națiunile pământului; pentru că ai ascultat glasul Meu"]* (Gen. 22.18)

„... poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele" (Is. 43.21).

„El zice: «Este prea puțin lucru să fii robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea te pun să fii lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului" (Is. 49.6).

„Și voi pune un semn între ele și voi trimite la Neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel, la Tarsis, la Pul și la Lud, care trag cu arcul, la Tubal și la Iavan, în ostroavele depărtate, care n-au mai auzit vorbindu-se niciodată de Mine și n-au văzut slava Mea; ci vor vesti slava Mea printre Neamuri" (Is. 66.19).

6. Cei care respectă Cuvântul lui Dumnezeu

„El descoperă lui Iacov Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Sale. El n-a lucrat așa cu toate Neamurile și ele nu cunosc poruncile Lui. Lăudați pe Domnul!"

„Și iată legământul Meu, cu ei, zice Domnul: Duhul Meu, care Se odihnește peste

tine și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până-n veac, zice Domnul" (Is. 59.21).

7. Israel este o națiune dreaptă, legitimă

„Căci eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit" (Gen. 18.19).

„Când veți aduce Domnului o jertfă de mulțumire, s-o aduceți așa ca să fie primită" (Lev. 19.5).

„... Să nu căutați la fața oamenilor în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu e Cel ce face dreptate. Și când veți găsi o pricină prea grea, s-o aduceți înaintea mea, ca s-o aud" (Dt. 1.17).

„Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște, și se vor odihni și nimeni nu-i va tulbura" (Țef. 3.13).

8. Unealta lui Dumnezeu într-o mare distrugere

„Tu Mi-ai fost un ciocan și o unealtă de război. Am zdrobit Neamuri prin tine și am nimicit împărății prin tine" (Ier. 51.20).

„Tu te uitai la el și s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului, și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună, și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmase chipul, s-a făcut un munte mare, și a umplut tot pământul" (Dan. 2.34-35).

9. O națiune invincibilă

„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul" (Is. 54.17).

„Ți se va ridica mâna peste potrivnicii tăi și toți vrăjmașii tăi vor fi nimiciți! «În ziua aceea, zice Domnul, îți voi nimici cu desăvârșire caii din mijlocul tău și-ți voi sfărâma carele»" (Mica 5.9-10).

10. Orbi în ce privește identitatea lor

„Ci pentru că Domnul a turnat peste voi un duh de adormire; v-a închis ochii, proorocilor, și v-a acoperit capetele, văzătorilor. De aceea toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: «Ia citește!», el răspunde: «Nu pot, căci este pecetluită!»" (Is. 29.10-12)

„Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei, voi preface întunericul în lumină înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce le voi face și nu-i voi părăsi. Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului? Ai văzut multe, dar n-ai luat seama la ele, ai deschis urechile, dar n-ai auzit" (Is. 42.16 și 19-20).

„Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți după cum este scris: «Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă, și urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi». Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor" (Rom. 11.7-8 și 25).

11. Are o patrie la nord-vest de Palestina

„Ascultați-mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul m-a chemat din sânul mamei și m-a numit de la ieșirea din pântecele mamei. Mi-ai făcut gura ca o sabie ascuțită, m-a acoperit cu umbra mâinii Lui, și m-a făcut o săgeată ascuțită, m-a ascuns în tolba Lui cu săgeți și mi-a zis: «Israele, tu ești robul Meu, în care Mă voi slăvi!" Iată-i că vin de departe, unii de la

miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim (China) (Is. 49.1-3 și 12).

„În zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte, în țara pe care am dat-o în țara pe care am dat-o în stăpânire părinților voștri" (Ier. 3.18). *„Iată, îi aduc înapoi din țara de la miazănoapte, îi adun de la marginile pământului: între ei este și orbul și șchiopul, femeia însărcinată și cea în durerile nașterii; o mare mulțime se întoarce înapoi aici!"* (Ier. 31.8).

12. Posedă țările riverane și insulele

„Proslăviți dar pe Domnul în locurile unde strălucește lumina, lăudați Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, în ostroavele mării!" (Is. 24.15).

„Tăceți, ostroave, și ascultați-mă! Să-și învioreze popoarele puterea, să înainteze și să vorbească! Să ne apropiem și să ne judecăm împreună!

Ostroavele văd lucrul acesta și se tem, capetele pământului tremură: se apropie și vin" (Is. 41.1 și 5).

„Ascultați-mă. ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul m-a chemat din sânul mamei și m-a numit de la ieșirea din pântecele mamei. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, m-a acoperit cu umbra mâinii Lui și m-a făcut o săgeată ascuțită. M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți și mi-a zis: «Israele, tu ești robul Meu, în care Mă voi slăvi" (Is. 49.1-3).

„Ascultaţi-mă, voi care umblaţi după neprihănire, care căutaţi pe Domnul! Priviţi spre stânca din care aţi fost ciopliţi, spre gaura gropii din care aţi fost scoşi" (Is. 51.1).

„Iată, îi aduc înapoi din ţara de la miazănoapte, îi adun de la marginile pământului: între ei este şi orbul şi şchiopul, femeia însărcinată şi cea în durerile naşterii; o mare mulţime se întoarce înapoi aici!

„Ascultaţi Cuvântul Domnului, Neamuri, şi vestiţi-l ostroave depărtate! Spuneţi: „Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna şi-l va păzi cum îşi păzeşte păstorul turma" (Ier. 31.8 şi 10).

13. Posesiunea porţii vrăjmaşilor săi

„... Şi sămânţa ta va stăpâni cetăţile vrăjmaşilor ei" (Gen. 22.17b).

„O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, şi sămânţa ta să stăpânească cetăţile vrăjmaşilor săi" (Gen. 24.60).

14. Are nenumărate seminţe

„Îţi voi face sămânţa ca pulberea pământului de mare; aşa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, şi sămânţa ta va putea să fie numărată" (Gen. 13.16).

„Uită-te spre cer şi numără stelele, dacă poţi să le numeri". Şi i-a zis: „Aşa va fi sămânţa ta" (Gen. 15.5).

„Te voi binecuvânta foarte mult şi-ţi voi înmulţi foarte mult sămânţa, şi anume: ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării;

și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei" (Gen. 22.17).

„O, sora noastră,... să ajungi mama a mii de zeci de mii..." (Gen. 24.60).

„Îți voi înmulți sămânța și stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea" (Gen. 26. 4 și 24).

„Dumnezeul cel atotputernic să te binecuvinteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată de noroade!

Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta" (Gen. 28.3 și 14).

„Și Tu ai zis: «Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine, și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra»" (Gen. 32.12).

15. Se instalează și se extinde

„Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta" (Gen. 28.14).

„Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalță deasupra zidului" (Gen. 49.22).

„El are frumusețea întâiului-născut al taurului; Coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului. Cu ele va împunge toate popoarele, până la marginile pământului;

ele sunt zecile de mii ale lui Efraim, ele sunt miile lui Manase„ (Dt. 33.17).

„Cere-Mi, şi-Ţi voi da Neamurile de moştenire, şi marginile pământului în stăpânire!" (Ps. 2.8).

„Înmulţeşte poporul, Doamne! Înmulţeşte poporul, arată-Ţi slava; dă înapoi toate hotarele ţării" (Is. 26.15).

„În vremile viitoare, Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori şi va odrăsli, şi va umplea lumea cu roadele lui" (Is. 27.6).

„«Lărgeşte locul cortului tău; şi întinde învelitoarele locuinţei tale: nu te opri! Lungeşte-ţi funiile, şi întăreşte-ţi ţăruşii!»" (Is. 54.2).

„Le voi fluiera şi-i voi aduna, căci i-am răscumpărat, şi se vor înmulţi cum se înmulţeau odinioară. Îi voi rispi printre popoare, şi-şi vor aduce aminte de Mine în ţări depărtate; vor trăi împreună cu copiii lor, şi se vor întoarce" (Zah. 10.8-9).

16. Întâi pierde coloniile, se extinde şi cere mai mult teritoriu

„Fii aceştia, de care ai fost lipsit, vor spune mereu la urechile tale: «Locul este prea strâmt pentru mine; fă-mi loc, ca să pot să mă aşez" (Is. 49.20).

17. Irigă pustiul şi cultivă în locurile părăsite

„Pustia şi ţara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, şi va înflori ca trandafirul" (Is. 35.1).

„Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și râuri în locuri secetoase" (Is. 43.19).

„Fiarele câmpului Mă vor slăvi, șacalii și struții, pentru că voi da ape în pustie, și râuri în locuri secetoase, ca să adăp pe poporul Meu, pe poporul Meu cel ales" (Is. 43.20).

„Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile, și face țara cu putință de locuit»" (Is. 58.11,12).

18. Posedă bogăția pământului

„Să-ți dea Dumnezeu rouă din cer, și grăsimea pământului, grâu și vin din belșug" (Gen. 27.28).

„Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările țâțelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei, și se înalță până în creștetul dealurilor veșnice: ele să vină

peste capul lui Iosif, peste creștetul capului domnului fraților săi!" (Gen. 49.25-26).

„Despre Iosif a zis: «Țara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului, roua, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, cele mai bune roade ale fiecărui luni, cele mai bune roduri din munții cei vechi, cele mai bune roade de pe dealurile cele veșnice, cele mai bune roade ale pământului, și din tot ce cuprinde el. Bunăvoința celui ce s-a arătat în rug să vină peste capul lui Iosif, pe creștetul capului domnului fraților lui!" (Dt. 33.13-16).

19. Posedă moștenirea națiunilor

„Mă scapi din neînțelegerile poporului meu; mă păstrezi drept căpetenie a Neamurilor; un popor pe care nu-l cunoșteam îmi este supus" (II Sam. 22.44).

„Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire" (Ps. 2.8).

„El a arătat poporului Său puterea lucrărilor Lui, căci le-a dat moștenirea Neamurilor" (Ps. 111.6).

20. Primește străini și refugiați

„Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și

voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (Lev. 19.33-34).

„În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; Neamurile se vor întoarce la El, pe mare, și slava va fi locuința Lui" (Is. 11.10).

„Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel, și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor; străinii se vor alipi de ei, și se vor uni cu casa lui Iacov" (Is. 14.1).

„Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeul tău, care te proslăvește" (Is. 55.5).

„Și pe străinii, care se vor lipi de Domnul ca să-l slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în casa Mea de rugăciune. Arderilor lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele." Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: «Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el»" (Is. 56.6-8).

„Așa vorbește Domnul oștirilor: «În zilele acelea, 10 oameni din toate limbile Neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și-i vor zice: «Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!»" (Zah. 8.23).

21. Eliberează sclavi și prizonieri

„El va face dreptate nenorociților poporului, va scăpa pe copiii săracului, și va zdrobi pe asupritor“ (Ps. 72.4).

„... să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric“ (Is. 42.7).

„... să spui prinșilor de război: «Ieșiți!» și celor ce sunt în întuneric: «Arătați-vă!»“ (Is. 49.9).

„... dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug“ (Is. 58.6).

22. Are un descendent, împăratul David, care domnește peste el

„El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui“ (II Sam. 7.13).

„El va zidi o casă Numelui Meu. El Îmi va fi fiu, și Eu îi voi fi Tată; și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui în Israel“ (I Cron. 22.10).

„Nu trebuie oare să știți că Domnul, Dumnezeul lui Israel, a dat pe vecie domnia peste Israel lui David și fiilor lui printr-un legământ care nu se poate călca?“ (II Cron. 13.5).

„Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna, va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer“ (Ps. 89.35-37).

„Căci așa vorbește Domnul: «David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel“ (Ier. 33.17).

23. Pierd toate legăturile cu neamul lor

„Și Domnul a zis: «Pune-i numele Lo-Ami (Nu-i poporul Meu); căci voi nu sunteți poporul Meu, și Eu nu voi fi Dumnezeul vostru». «Totuși, numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se poate nici măsura, nici număra; și de unde li se zicea: «Nu sunteți poporul Meu», li se va zice: «Copiii Dumnezeului cel viu!»“ (Osea 1.9-10).

„Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor, și locurile strâmbe în locuri netede: iată ce voi face, și nu-i voi părăsi“ (Is. 42.16).

„Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor“ (Rom. 11.25).

TABEL CRONOLOGIC REFERITOR LA CASA LUI ISRAEL

De la dezbinarea împărăției lui Israel până la naşterea Domnului Isus Cristos

A
Înainte de naşterea Domnului Isus

971	Moartea împăratului Solomon, I Împ. 11
971	Scindarea împărăției lui Israel I Împ. 12
971-721	Regatul de Nord Israel, Efraim
721	Casa lui Israel dusă în Asiria, II Împ. 17
971-606	Regatul lui Iuda, Împărați și Cronici
606	Casa lui Iuda dusă în Babilon, II Împ. 25 Sfârşitul casei lui David în țara lui Israel
536	Căderea Babilonului, întoarcerea unei părți din casa lui Iuda în Palestina, Ier. 25.11-12
536-332	Poporul evreu sub stăpânirea persană
332-323	Poporul evreu sub stăpânirea greacă
323-143	Poporul evreu sub sirieni și egipteni
143-63	Confuzia şi răscoala lui Iuda, Macabeii
63	Pompei cucereşte Ierusalimul. Poporul evreu sub stăpânirea romană
40	Irod cel Mare, împărat peste evrei
4	Naşterea Domnului Isus Cristos în Betleem

B

Deplasarea din Egipt prin Grecia, Italia, Spania, spre Irlanda

1636 (?) Debarcarea lui Danaus în Grecia
1456 (?) Tuatha-de-Danaans spre Irlanda de Nord
1103 (?) Brutus debarcă în Anglia şi întemeiază Troy-Novatum (Londra)
771 Prima invazie din Asiria spre Palestina
770 Începe fuga israeliţilor navigatori
730 Imigrarea în Irlanda din Spania, Scoţia. Fenicienii îl însoţesc pe Israel în această pribegie timpurie
721 Deportarea casei lui Israel în Asiria
secolele VII, VI şi V î.Cr. Colonizarea treptată a Galiei şi parţial a Spaniei de către fenicieni şi israeliţii care au fugit din exil
600 Eochaid, împăratul din Ulster ales ca suveran peste Irlanda
580 Ieremia, Baruc şi „fiicele împăratului" fug din Iudeea şi ajung în Irlanda trecând prin Egipt. Căsătoria lui Eochaid cu fiica lui Zedechia Tea Tephi, prin aceasta a fost continuat tronul lui David în Israel secolul IV d.Cr. Scoţienii-israeliţi în Irlanda de Nord, convertiţi la creştinism, răspândesc Evanghelia în Europa de Vest

C

Ieşirea din Israel şi din Asiria, prin Caucaz şi Dardanele, spre Europa şi Anglia

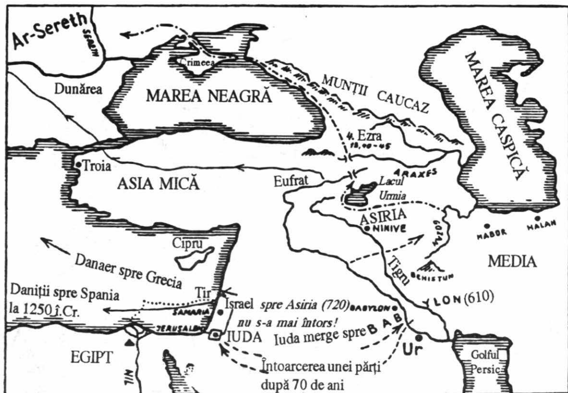
650 (?) Fuga casei lui Israel în Europa
650 î.Cr.-
448 d.Cr. Pribegia israeliţilor prin Europa, cunoscuţi sub numele de saşi, locuitori ai Iutlandei, angli, daniţi, cimbri, locuitori ai Frieslandului şi altele, în ţările riverane din vestul Europei

448 d.Cr. Prima imigrare spre insulele Angliei
900 d.Cr. Normanzii ocupă nordul Franței
1066 d.Cr. Normanzii trec dincolo spre Anglia
1783 d.Cr. Statele Unite din America de Nord independente.

MIGRATIONS into BRITAIN

IES-LAND
"THE ISLES OF THE SEA"
DANAANS
SCOTS
IBERNIA
BRITAIN
KYMRI
BRITANNI
BRITANY
PICTONES
NORMANS
GALLIC
CELTICA
IBERIA
GALACIA
CELTIBERIA
Tartessus
Gades
Segusio
Pillars of Hercules
VISIGOTHS
OSTRO-GOTHS
ANGLES
GOTHS
DANES
NORSE MEN
R. Vistula
PEUCENI
SAXONS
ALBANIA
DARDANIA
CALEDONIA
DACI
Rome
BRETTII
ETRURIA
SCYTHIA
R. Danwina
R. Dan-iepez
R. Don
SARETH
SCYTHIANS
SCUTHS
SCOLOTOI
SACAI
SAGATAE
GOTHS
GETAE
SAKAI
GAUTNIE
ISIDONES
MESAGETAE
L. Baikal
BRETTI
AEGLI
ANGAI
NORSE MEN
From Region of Lake Baikal
COLCHIS
IBERIA
ALBANIA
Armenia
GALATIA
TROY
PICTETUS
Dardania
MILETUS
ASSYRIA
KUMRI SAKKI
SACAE
PARTHIA
NINEVEH
R. Tigris
MEDIA
ISRAEL INTO EXILE
CHALDEA
R. Euphrates
BABYLON
Tyre
Joppa
Jerusalem
Moab
Egypt
Wilderness

Pre-Exile
Post-Exile

Ar-Sereth
SERETH
Crimeea
Dunărea
MAREA NEAGRĂ
MUNȚII CAUCAZ
MAREA CASPICĂ
4. Ezra
12, 40-45
ARAXES
Troia
ASIA MICĂ
Eufrat
Lacul
Urmia
ASIRIA
NINIVE
GOZAN
HABOR
HALAH
Cipru
Danaer spre Grecia
MEDIA
Tigru
BEHISTUN
Daniții spre Spania
la 1250 î.Cr.
Tir
SAMARIA
Israel spre Asiria (720)
nu s-a mai întors!
BABYLON
BABYLON (610)
JERUSALEM
IUDA
Iuda merge spre
Ur
EGIPT
NIL
Întoarcerea unei părți
după 70 de ani
Golful
Persic

CUPRINS

Redactor: CONSTANTIN MOISA
Tehnoredactor: MARIA NICOLAE
Procesare text: DANIELA VICĂ & EUNICE VÎNĂTORU
Foto-montaj: OLGA CHIBICI

•

Bun de tipar 05.10. 1996. Apărut 1996. Coli de tipar 15.

•

Tiparul executat sub comanda nr. 16/1996 la Tipografia STEPHANUS, Str. Bibescu Vodă nr. 1, Bucureşti
ROMÂNIA

CARTEA - UN UNIVERS ÎN MINIATURĂ

„Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta..."
Ios. 1.8.

CARTEA = un indicator la răscruce de drumuri

CARTEA = o ploaie de raze peste florile ostenite

CARTEA = o dâră de lumină în labirintul experienței

CARTEA = o unealtă de argint pentru făurirca unui caracter de aur

CARTEA = un diapazon ceresc cu care poți prinde sunetul sferelor divine.

DAR
UNDE
O GĂSIM?

La Editura STEPHANUS, Str. Bibescu Vodă nr.1, București, care editează, tipărește și comercializează o largă paletă de carte creștină pentru toate vârstele, pentru toate gusturile.

CĂRŢI APĂRUTE

R. Wurmbrand - *Cele şapte cuvinte de pe cruce* (reeditare)
R. Wurmbrand - *Cristos pe uliţa evreiască*
R. Wurmbrand - *Predici în celula singuratică*
R. Wurmbrand - *Isus, Prietenul teroriştilor*
R. Wurmbrand - *Oracolele lui Dumnezeu*
Gaston Racine - *Lecţiile Mariei*
Billy Graham - *Moartea şi viaţa viitoare*
H. Hartfeld - *Irina*
Alfred Kuen - *Trebuie să vă naşteţi din nou*
Lothar Gassmann - *New Age*
Nicolae Moldoveanu - *Cântările mângâierii*
* * * *Dicţionar biblic* - vol. I şi II

CARŢI ÎN CURS DE APARIŢIE

Petru Popovici - *Formarea caracterului*
Wolfgang Dunnebeil - *Convieţuirea captivantă*
William Gurnall - *Creştinul în armătură completă*
Samuel Mena - *Job – Un slujitor umil în slujba Stăpânului său*
Konrad Bussemer - *Biserica Domnului Isus Cristos*
* * * *Dicţionar biblic* - vol. III